

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

วิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน

วิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์หนังสือวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนที่พิมพ์ในปี พ.ศ. 2549 จำนวน 74 เรื่อง 80 เล่ม เป็นหนังสือจากสำนักพิมพ์ 5 สำนักพิมพ์ คือ สำนักพิมพ์ นานมีบุ๊คส์ (รวมถึงนานมีบุ๊คส์ทีน) สำนักพิมพ์มติชน สำนักพิมพ์แพรวเยาวชน สำนักพิมพ์ สถาพรบุ๊คส์ และสำนักพิมพ์เพ็ทแอนด์โฮม ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในหัวข้อต่อไปนี้

1. วิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์หนังสือวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน
2. วิเคราะห์ข้อเด่นและคุณค่าที่ปรากฏในหนังสือวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน

วิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์หนังสือวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน

กลวิธีการประพันธ์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน หมายถึง วิธีการที่ผู้เขียนใช้เพื่อเสนอ งานเขียนนั้นให้ออกมาในรูปต่าง ๆ โดยมีการกำหนดเนื้อเรื่อง สร้างตัวละคร สร้างฉาก บทสนทนา การใช้ภาษา และคุณค่าที่ปรากฏจากวรรณกรรมซึ่งผู้วิจัยจะใช้ในการวิเคราะห์ตามหัวข้อที่ได้ กล่าวมา

ด้าน โครงเรื่อง หมายถึง เหตุการณ์หรือพฤติกรรมของตัวละครที่มีการเชื่อมโยง ต่อเนื่องกันเป็นเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องอย่างมีเหตุมีผล ตามที่ผู้เขียนมุ่งหวังไว้

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนในปี พ.ศ. 2549 นี้ มีลักษณะของ โครงเรื่องที่หลากหลาย สามารถแบ่งออกได้เป็น 8 ประเภท ดังนี้

1. โครงเรื่องที่แสดงถึงตัวละครที่ได้รับความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว ได้รับการอบรมที่ดี ทำให้เป็นเด็กที่มีจิตใจดี รู้จักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักรับผิดชอบ มี 5 เรื่อง คือ บ้านเล็กในป่าใหญ่, พี่น้องสี่กระรัต, สามใบเตยกับโซฟี, สี่ดรุณี และไฮดี้
2. โครงเรื่องที่แสดงถึงเรื่องแนวแฟนตาซี เหนือธรรมชาติและการผจญภัย มี 25 เรื่อง คือ แก้อีสารพัดนึก, ขุมทรัพย์พ่อมดเขาค้อ, เขาวงกตสยองขวัญ, จูคอบ (แห่งความโชคร้าย), เดอะเม็ก ผ่าพันธุ์อมตะ, ทอมมนุษย์สองโลก, บันทึกมูมิน, บิ๊กจอร์จ, ป้อมปราการมหากัศ, ปริศนาหินสีดำ, ปีเตอร์ แฟนกับฝันร้ายแห่งเนฟเวอร์แลนด์, ปีเตอร์กับนักจับดาว, พระราชาแดงกวาง, พันธมิตรแห่งรัตติกาล, มนตร์น้ำหมึก, ม้าขาวแห่งเซนเนอร์, มิเชล ตอนปริศนามัลลิกอ์, มือสังหารแห่งรุ่งอรุณ, เรื่องน่ากลัวของโยโก้, สู่เส้นทางมรณะ, หายนะก่อนปีศาจ, อบารัต, อสุรกายแห่งหายนะ, เอรากอน และแอ่งกัศ
3. โครงเรื่องที่แสดงถึงสภาพชีวิต การสะท้อนสังคม ชีวิตที่ต้องต่อสู้ดิ้นรน เพื่อเอาตัวรอด จนสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ได้ มี 17 เรื่อง คือ เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 1 – 6, เกิร์ลส์

ทู เดอะ เรสคิว เล่ม 3, เกิร์ลส์ ทู เดอะ เรสคิว เล่ม 4, ข้ามขอบฟ้าตามหาสวรรค์, คิระ-คิระ จามระยับ ตั้งดวงดาว, ดาวแห่งชีวิต, เดวิด หนีสุดชีวิต, บ้านเกิดมันฝรั่ง, ปาฏิหาริย์แห่งวาฬ, พาล์มเมอร์ เด็กชายผู้วิ่งหนีวันเกิด, สายเลือดฆาตกรรมและหนูอยากมีบ้าน

4. โครงเรื่องที่เกี่ยวกับการสืบสวน สอบสวน ลึกลับ หาข้อเท็จจริง มี 15 เรื่อง คือ การผจญภัยของทอม ซอว์เยอร์, สามสหายผจญภัย ตอนกัญแจปริศนา, สามสหายผจญภัย ตอนโจรกรรมสัตว์เลี้ยง, สามสหายผจญภัย ตอนโจรจักรยาน, สามสหายผจญภัย ตอนปราสาทผีสิง, สามสหายผจญภัย ตอนปริศนาโรคประหลาด, สามสหายผจญภัย ตอนแฟลคมหัศจรรย์, สามสหายผจญภัย ตอนสืบจากขยะ, สามสหายผจญภัย ตอนอลหม่นวันคริสต์มาส, สาวน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนตัวประกันคิสนีย์แลนด์, หนูน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนชุมทรัพย์สาบสูญแห่งคาซาโลมา, หนูน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนฆาตกรรมบนรถไฟ, หนูน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนฝันร้ายในแวนคูเวอร์, อเล็กซ์ ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนเกมมหัศจรรย์และอเล็กซ์ ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนแผนพิฆาตอินทรี

5. โครงเรื่องที่กล่าวถึงความรักและการคบเพื่อน มี 4 เรื่อง คือ จูดี มูดี ตอนจูดีอยากเป็นหมอ, ชาร์ลลอตต์ แมงมุมเพื่อนรัก, ปาฏิหาริย์แห่งมิตรภาพ และแฮร์รี่กับแก๊งตึกหมาห้อย

6. โครงเรื่องที่กล่าวถึงความรักระหว่างหนุ่มสาว มี 1 เรื่อง คือ ปิ้งรักนอกตำรา

7. โครงเรื่องที่กล่าวถึงความรัก ความผูกพันระหว่างคนกับสัตว์ มี 8 เรื่อง คือ คุโระ ผักหัวใจไว้ที่โรงเรียน, จิโร่ กับการเดินทางครั้งสุดท้าย, ชิโร่ คำวิงวอนของสุนัขทดลอง, เคเปโอ รักยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก, โปะจิ ดำเนินสุนัขไปรษณีย์, ม้าแสนรู้, เอ็คเวิร์ด ทูเลน ความหาหัวใจไกลสุดฟ้า และโฮ่ง โฮ่ง เจ้าตูบเพื่อนซี้

8. โครงเรื่องที่กล่าวถึงตำนาน ประวัติศาสตร์ที่สำคัญ มี 5 เรื่อง คือ ตามรอย...

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส, ตามรอย...เทพเจ้าอียิปต์, ตามรอย...อะลาติน, ปริศนาค้างสีอำพันและอาร์เทอร์กับตำนานจอมกษัตริย์ ตอนศิลามนตรา

การวิเคราะห์โครงเรื่องของวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน ยังสามารถศึกษาได้จากการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่องดังนี้

1. การเปิดเรื่อง คือ จุดเริ่มต้นของเรื่อง เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ดึงดูดใจผู้อ่านที่แตกต่างกันไป ซึ่งการเปิดเรื่องทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

1.1 การเปิดเรื่องโดยการบรรยาย คือ เริ่มต้นด้วยการบรรยายฉาก ตัวละคร เหตุการณ์สำคัญ ๆ อย่างใดอย่างหนึ่ง ด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินเรื่องและให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องต่อไป จากการศึกษาทฤษฎีการเปิดเรื่องแบบบรรยาย พบว่ามี 18 เรื่อง คือ เกิร์ลส์ ทู เดอะ เรสคิว เล่ม 3, จิโร่ กับการเดินทางครั้งสุดท้าย, ชิโร่ คำวิงวอนของสุนัขทดลอง, เคเปโอ

รักยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก, ตามรอย...คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส, บ้านเล็กในป่าใหญ่, บันทึกมุมนิน, ปริศนาค้างสีอำพัน, พระราชาแดงกวา, โปะจิ คำนานสนั้ขไปรษณีย์, ม้าขาวแห่งเซนเนอร์, ม้าแสนรู้, สามใบเถากับโซฟี, ผู้เส้นทางมรณะ, อบารัต, เอ็ดเวิร์ด ทุเลน ตามหาหัวใจไกลสุดฟ้า, เอรากอน และไฮดี้

1.1.1 เรื่องเกร็ดสั ทู เดอะ เรสคิว เล่ม 3 ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายตัวละคร คือ คริสติน ดังข้อความต่อไปนี้ (แลนสกี, 2549 ก, หน้า 7)

“คริสตินกระซิบผ้าคลุมไหล่ขนแกะกับตัวขณะรีบเดินไปทางโรงนา เธออยู่ที่ ฟาร์มของลุงเพอร์ในเพนซิลเวเนียมาสัสามอาทิตย์แล้ว...สามอาทิตย์ที่แสนจะเงียบเหงา และอากาศ ในฤดูหนาวปี 1890 นี้ก็หนาวขึ้นทุกที ทุก ๆ วันคริสตินยังคิดถึงอพาร์ทเมนต์อันอุ่นหนาฝาคั่งใน เมืองซึ่งเธออาศัยอยู่กับพ่อ...”

1.1.2 เรื่องจิโร่กับการเดินทางครั้งสุดท้าย ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉาก คือ บรรยากาศของอากาศ ต้นไม้ ดอกไม้ที่อยู่ภายในบ้าน ดังข้อความต่อไปนี้ (มาซารุ, 2549 ก, หน้า 11)

“ฟ้าหลังฝนที่เต็มไปด้วยเมฆขาว แสงตะวันจาง ๆ เริ่มทอแสงส่องแปลงต้นไม้ที่ รยล้อมรอบบริเวณบ้าน ทั่วทุกหนทุกแห่ง ดอกสามเดือนสีฟ้าบานเป็นพุ่มพวงกลมเหมือนลูกจับ วางเรียงต่อกัน...”

1.1.3 เรื่องชิโร่ คำวิงวอนของสุนัขทดลอง ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายแนะนำ ตัวละคร คือ ลูกหมา ซึ่งเกิดอยู่ใกล้ ๆ บ้านของทาคุยะ ดังข้อความต่อไปนี้ (ยูกะ, 2549, หน้า 11)

“ช่วงบ่ายของฤดูใบไม้ร่วงที่แสนสดใส เลย์โดเกียออกไป ที่บ้านของทาคุยะซึ่ง อยู่ใกล้ ๆ กับทางจางว่ามีลูกหมาเกิดใหม่ห้าตัว เป็นสีน้ำตาลอ่อนสองตัว สีขาวสองตัว ส่วนตัว สุดท้ายคือ เจ้าแค้น มีขนสองสี ขาวปนน้ำตาล ลูกหมาน่ารัก ทั้งห้าตัวกำลังดูนมแม่เสียงดังจ๊วบ จ๊วบ อย่างเอร็ดอร่อย ทาคุยะแอบมองเข้าไปในบ้านสุนัขอย่างไม่วางตา แม่หมาชื่อ “เอลฟ์” เงยหน้า ขึ้นมองเขาอย่างภาคภูมิใจ...”

1.1.4 เรื่องเคปอโร รักยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายตัวละคร คือ ลูกหนู ที่เพิ่งจะเกิดและเป็นตัวเดียวที่มีชีวิตอยู่ ดังข้อความต่อไปนี้ (ดิคามิลโล, 2551 ก, หน้า 13)

“นิทานเริ่มขึ้นในโอบล้อมกำแพงปราสาทเมื่อหนูตัวหนึ่งถือกำเนิดขึ้นมา มันเป็น หนูตัวเล็ก ตัวสุดท้ายของพ่อแม่ และเป็นตัวเดียวในครอกที่ยังมีลมหายใจ...”

1.1.5 เรื่องตามรอย...คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยาย พฤติกรรมของตัวละครคือ บาร์โธโลมิว และคริสโตเฟอร์ที่กำลังศึกษาเปรียบเทียบแผนที่ ดังข้อความต่อไปนี้ (คูวอลล์, 2550, หน้า 9)

“ในวันอันสดใสด้วยแสงอาทิตย์ที่สาดส่องเหนือท่าเรือเมืองเจนัว ภายในห้องทำงานหลังร้านทอผ้าที่หันหน้าเข้าสู่จัตุรัสเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง บาร์โตโลมิวและคริสโตเฟอร์น้อยชายกำลัง่วนอยู่กับกองแผนที่เบื้องหน้าบาร์โตโลมิว เป็นนักจรวดวิทยา เขากำลังเปรียบเทียบแผนที่ซึ่งตนเองเขียนขึ้นกับแผนที่หลายฉบับที่ได้มาจากเหล่ามิตรสหายของเขา...”

1.1.6 เรื่องบ้านเล็กในป่าใหญ่ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายฉากในป่า ดังข้อความต่อไปนี้ (ไวล์เดอร์, 2552, หน้า 11)

ครั้งหนึ่งเมื่อ 60 ปีก่อนเอง เด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านเล็กสี่เหลี่ยมทำด้วยไม้ซุงทั้งต้น อยู่ในป่าใหญ่ของรัฐวิสคอนซิน สหรัฐอเมริกา

รอบบ้านเป็นป่ามิดคริม เพราะต้นไม้ใหญ่ ๆ ขึ้นคลุมอยู่ทั่วไป ไกลออกไปก็ยังมีต้นไม้หนาแน่นขึ้น คนที่เดินทางไปทางทิศเหนือเดินไปตลอดทั้งวันหรือตลอดอาทิตย์ แม้จนตลอดเดือนก็ยังไมพ้นเขตป่า เขาจะไม่พบอะไรเลย ไม่มีบ้าน ไม่มีถนน ไม่มีผู้คน มีแต่ต้นไม้กับสัตว์ป่าซึ่งอาศัยอยู่คามสุขุมทุมพุ่มไม้...

1.1.7 เรื่องบันทึกมูมิน ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายตัวละคร คือ มูมิน ดังข้อความต่อไปนี้ (ยานซอน, 2549, หน้า 17)

“เย็นที่หนาวและลมแรงวันหนึ่ง หลายปีมาแล้ว มีผู้พบถุงใส่ของธรรมดา ๆ ใบหนึ่งบนบันไดหน้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามูมิน ผู้ที่นอนอยู่ในถุงนั้นมีไขใครอื่น ผมเอง มีกระดาษหนังสือพิมพ์ห่ออยู่อย่างลวก ๆ...”

1.1.8 เรื่องปริศนาควงสีอำพัน ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายตัวละคร คือ วิลเลียม เลอกรองด์ ดังข้อความต่อไปนี้ (โพ, 2549, หน้า 7)

“หลายปีมาแล้ว ผมได้มีโอกาสสนนิมนสนมคุ้นเคยกับชายผู้หนึ่งนามว่า วิลเลียม เลอกรองด์ เพื่อนคนนี้นี้มาจากครอบครัวโปเตสแตนต์หัวโบราณที่เคยมั่งคั่งร่ำรวยมาก่อน แต่ต้องเผชิญกับความยากเข็ญเมื่อทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่ได้สูญสิ้นไป...”

1.1.9 เรื่องพระราชานุญาตผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายพฤติกรรมของตัวละคร คือ กิจวัตรส่วนหนึ่งในตอนเช้า ดังข้อความต่อไปนี้ (เนอสลิงเจอร์, 2549, หน้า 9)

“มันเริ่มขึ้นมาก่อนหน้านี่ตั้งนานแล้ว แต่พวกเราเพิ่งมาสังเกตเอาตอนรับประทานอาหารเช้าในวันอาทิตย์ของเทศกาลอีสเตอร์ที่ผ่านมานี้เอง ตอนแรกมีเสียงดังโครมคราม ผมนึกว่ามีอะไรในครัวพังลงมา แม่เดินไปดู พอแม่กลับมาตัวแม่ก็สั่นไปทั้งตัว และพวกเราก็...”

1.1.10 เรื่องโพะจิ ดำนานสุนัขไปรษณีย์ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉาก คือ หมู่บ้านมัทคาริ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณเชิงเขา มีทิวทัศน์ทั้งงดงามและอุดมสมบูรณ์ ดังข้อความต่อไปนี้ (มาซารุ, 2549 ข, หน้า 11)

“กรรณาคลีสแผนทึของเกาะฮ็อกโกโดดู จากซัปปะโรเลยลงไปทางตอนใต้เล็กน้อย จะมีทะเลสาบชิโคสึและทะเลสาบโทยะ ซึ่งเป็นทะเลสาบที่สวยงามมาก บริเวณนี้จะมีภูเขาโยเทตั้งตระหง่านโดดเด่นอยู่ หมู่บ้านมัตสึคาริตั้งอยู่เชิงเขาสูงนี้ หมู่บ้านนี้เหมือนได้รับพรสวรรค์ เพราะพื้นที่เต็มไปด้วยธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ ภูเขาโยเทมีรูปร่างคล้ายคลึงกับภูเขาฟูจิเป็นอย่างมากยิ่งก็เลยถูกขนานนามว่าฟูจิแห่งฮ็อกโกโด และยังเป็นเสมือนตัวแทนของฮ็อกโกโดเลยทีเดียว...”

1.1.11 เรื่องม้าขาวแห่งเซนเนอร์ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายฉาก คือ บริเวณภายในบ้าน ดังข้อความต่อไปนี้ (มอร์เฟอร์โก, 2549 ข, หน้า 7)

“สร้อยคอเส้นนั้นยาวเหยียดจากปลายโต๊ะในครัวด้านหนึ่งไปสุดโต๊ะ วนอ้อมโถงน้ำตลที่มุมโต๊ะอีกด้าน แล้วอ้อมกลับมาสิ้นสุดก่อนจะถึงเครื่องปิ้งขนมปังสักสองสามนิ้ว เซอร์เจอสาขเบ็ดตกปลาปลากลุ่มด้วยสาหร่ายทะเลอยู่บนชายหาด จึงเกิดความคิดเรื่องสร้อยขึ้นมา...”

1.1.12 เรื่องม้าแสนรู้ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉาก คือทุ่งนาและสระน้ำที่ม้าเคยอาศัยอยู่ตอนเป็นเด็ก ดังข้อความต่อไปนี้ (จีเวลล์, 2549, หน้า 15)

“สถานที่แรกที่ข้าพเจ้าจำได้ดีคือ ทุ่งนาใหญ่น่าสบาย มีสระน้ำใสสะอาดอยู่ภายในบริเวณเหนือสระน้ำนั้นมีต้นไม้แผ่กิ่งก้านสาขาร่มรื่น และตรงปลายสระที่น้ำลึกมีพงอ้อและสาขบัวขึ้นงอกงามที่ริมรั้วด้านหนึ่ง เรามองข้ามไปเห็นทุ่งนาที่คราดไถไว้อย่างเรียบร้อย และอีกด้านหนึ่ง เรามองข้ามไปเห็นประตูรั้วบ้านนาเรา ซึ่งอยู่ริมถนนใหญ่ ห่างจากทุ่งนาไปมีดงสนใหญ่ ที่ตรงปลายนาอันมีลำธารน้ำไหลเชี่ยวและตลิ่งสูงชัน...”

1.1.13 เรื่องสามใบเลากับโซฟี ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายตัวละคร คือ กามิย์กับมาเดอแลน ดังข้อความต่อไปนี้ (เดอ เซกูร์, 2549, หน้า 15)

“มาดาม เดอ เฟลอร์วิล เป็นมารดาของเด็กหญิงตัวน้อย ๆ สองคน เด็กทั้งสองนิสัยดี สุภาพเรียบร้อย และรักใคร่ผูกพันกันยิ่งนัก เรามักเห็นพี่น้องทะเลาะกันบ่อย ๆ ขัดแย้งกันและมาฟ้องบิดามารดาหลังจากทุ่มเถียงวิวาท จนกระทั่งไม่อาจแยกแยะได้ว่าฝ่ายใดเป็นผู้เริ่มก่อความผิด ทว่าหาเมื่อใดเคยได้ยินกามิย์กับมาเดอแลนถกเถียงกัน ไม่คนใดคนหนึ่งจะยอมตามความประสงค์ของพี่หรือน้องของตนเสมอ...”

1.1.14 เรื่องสู่เส้นทางมรณะ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยการบรรยายฉาก คือ หุบเขาที่มีถ้ำอยู่เชิงผาและป่า ดังข้อความต่อไปนี้ (พูลแมน, 2549, หน้า 5)

“ในหุบเขาที่ร่มทึบด้วยต้นไม้โคเคนครอนใกล้ ๆ กับแนวหิมะ ที่ซึ่งลำธารเป็นฟองขึ้นขาวหิมะละลายกระเซ็นซ่า และนกพิราบกับนกกลินเ็นดโผบินระหว่างสนต้นมหึมาถ้ำ ถ้ำหนึ่งบังเร้นอยู่ระหว่างเชิงผา เบื้องบนกับใบไม้หนาแข็งที่เกาะกลุ่มอยู่เบื้องล่าง...”

1.1.15 เรื่องอภารัต ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายพฤติกรรมของตัวละคร คือ ออดโต สูลิเสน กับสัตว์ของเขา ดังข้อความต่อไปนี้ (บาร์เกอร์, 2549, หน้า 47)

“ออดโต สูลิเสนนั่งอยู่ในห้องมืด ฟังสัตว์สองตัวซึ่งนำเขามาที่นี่ สิ่งที่มีสามตาชื่อ ลาซารู กับเกลอของมัน เบบีฟังก้อย-เล่น “ลัมปีศาจ” กันอยู่ตรงมุม หลังจากพวกมันเล่น ไปยี่สิบสองเกม เขาก็ชักจะประสาทเสียและฉุนเฉียว...”

1.1.16 เรื่องเอ็ดเวิร์ด ทูเลน ตามหาหัวใจไกลสุดฟ้า ผู้เขียนเปิดเรื่อง โดยการบรรยายถึงตัวละคร คือ กระต่ายที่ทำด้วยกระเบื้อง อาศัยอยู่ในบ้าน ดังข้อความต่อไปนี้ (คิคาบิลโล, 2551 ข, หน้า 17)

“ครั้งหนึ่ง ณ บ้านหลังหนึ่งบนถนนอียิปต์ ยังมีกระต่ายที่เกือบทั้งตัวทำจากกระเบื้องอาศัยอยู่ แขนกระต่ายทำด้วยกระเบื้อง ขาทำด้วยกระเบื้อง เท้าทำด้วยกระเบื้อง หัวทำด้วยกระเบื้อง ลำตัวทำด้วยกระเบื้อง และงมูกทำด้วยกระเบื้อง ส่วนแขนและขามีข้อต่อที่ใช้ลวดเชื่อมกันไว้เพื่อให้สอกและเข้างอได้ ทำให้กระต่ายเคลื่อนไหวได้อย่างมีเสรีมากทีเดียว...”

1.1.17 เรื่องเอรากอน ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายพฤติกรรมของตัวละคร คือ พวกเออร์กลีป ดังข้อความต่อไปนี้ (เปาลินี, 2550, หน้า 13)

“ลมโหมกระพือเสียงดังตลอดคืน พัดพากลั่นที่จะเปลี่ยนโลกมนุษย์มาด้วย เงามสูงร่างหนึ่งเงยหน้าขึ้นทำงมูกฟุดฟิด สูดดมกลิ่นในอวกาศ ดู ๆ มันก็เหมือนมนุษย์ เว้นแต่ผมสีแดงก่ำ และนัยน์ตาสีฟ้าของมัน...”

1.1.18 เรื่องไฮดี้ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายฉาก คือ หมู่บ้าน ไมเอนเฟลด์ที่อยู่เชิงเขาแอลป์ ดังข้อความต่อไปนี้ (ชปีรี, 2549, หน้า 9)

“ไมเอนเฟลด์ เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ อันเก่าแก่และแสนสงบเชิงเขาแอลป์ จากหมู่บ้านมีทางเดินทอดผ่านทุ่งหญ้าเขียวชอุ่มไปยังเชิงเขา ตลอดสายทางมีกลิ่นหญ้าเคลือบอวลไปหมด ยิ่งใกล้เทือกเขาเข้าไปเท่าไร หนทางก็ยิ่งรกเรือและลาดชันยิ่งขึ้นทุกที...”

1.2 การเปิดเรื่องโดยพรรณนา เป็นการบรรยายฉาก ตัวละคร หรือเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งลักษณะคล้ายกับบรรยาย ซึ่งจะเน้นการสร้างภาพ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้ายตามเรื่องที่เขียนเป็นพิเศษ และมักจะใช้คำเปรียบเทียบที่ทำให้เห็นภาพมากขึ้น จากการศึกษากลวิธีการเปิดเรื่องโดยพรรณนา พบว่ามี 38 เรื่อง คือ แก้อีสาร์พัตติก, ขุมทรัพย์พ่อมดเขาอัคคี, เขาวงกตสยองขวัญ, คิระ-คิระ งามระยับดังดวงดาว, คุโระ ผ่าหัวใจไว้ที่โรงเรียน, จูดี มูดี ตอนจูดีอยากเป็นหมอดู, เดวิด หนีสุดชีวิต, ตามรอย...เทพเจ้าอียิปต์, ตามรอย...อะลาติน, ทอม มนุษย์สองโลก, บิ๊กจอร์จ, ปริศนาหินสีดำ, ป้อมปราการมหัศจรรย์, ปาฏิหาริย์แห่งวาฬ, ปีเตอร์กับนักจับดาว, พันธมิตรแห่งรัตติกาล, พาล์มเมอร์ เด็กชายผู้วิ่งหนีวันเกิด, มนตร์น้ำหมึก, มีเชิล ตอนปริศนามัลลิกอกรีต, มือสังหาร

แห่งรุ่งอรุณ, สามสหายผจญภัย ตอนคุณแจปรีสนา, สามสหายผจญภัย ตอนโจรกรรมสัตว์เลื้อย, สามสหายผจญภัย ตอนโจรจักรยาน, สามสหายผจญภัย ตอนปราสาทผีสิง, สามสหายผจญภัย ตอนปริศนาโรคประหลาด, สามสหายผจญภัย ตอนสืบจากขยะ, สามสหายผจญภัย ตอนอลหม่านวันคริสต์มาส, สาวน้อยขอลูกสืบกับคหิปริศนา ตอนตัวประกันคิสนีย์แลนด์, หนูน้อยขอลูกสืบกับคหิปริศนา ตอนฆาตกรรมบนรถไฟ, หนูน้อยขอลูกสืบกับคหิปริศนา ตอนฝันร้ายในแวนคูเวอร์, หนูน้อยขอลูกสืบ, อสุรกายแห่งหายนะ, อเล็ก ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนเกาะมหากัศ, อเล็กซ์ ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนแผนพิฆาตอินทรี, อาร์เทอร์กับตำนานจอมกษัตริย์, แองกัส: ปฐมบทตำนานแห่งนักรบ, แฮร์รี่กับแก๊งดินกามากัศ และโฮ่ง โฮ่ง เจ้าคุบเพื่อนซี้

1.2.1 เรื่องเก้าอี้สารพัดนึก ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาพฤติกรรมของตัวละคร คือ มอลลี่และปีเตอร์ ออกไปหาซื้อของ ดังข้อความต่อไปนี้ (อ.สนิทวงศ์, ผู้แปล, 2552, หน้า 11)

“การผจญภัยเริ่มขึ้นในวันที่มอลลี่และปีเตอร์ออกไปหาซื้อของขวัญวันเกิดให้แม่ ด้วยเงิน 35 เซนต์ที่มีอยู่ เด็กทั้งสองเทกระปุกออมสินออกมานับสตางค์...”

1.2.2 เรื่องซูมทรีพฟ์พอมคเขาอัคคี ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาพฤติกรรมตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (ลิฟวิงสโตน, 2550 ข, หน้า 1)

“ในที่สุดการปีนป่ายที่ดำเนินมาสองวันก็สิ้นสุดลง คุณซัคคาบออกจากฝัก วางลงพื้น ถอนหายใจด้วยความโล่งอก เมื่อหย่อนตัวลงนั่งพักชั่วคราวบนก้อนหินที่ปกคลุมด้วยหญ้าอมอสส์ คุณบิตซ์ก็เงย ขยี้ตาแล้วมองดูภูเขาอัคคี...”

1.2.3 เรื่องเขาวงกตสยองขวัญ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาฉาก คือ อุโมงค์ใต้ดิน ดังข้อความต่อไปนี้ (ลิฟวิงสโตน, 2549 ก, หน้า 2)

“เสียงอึกทึกกรึกโครมของฝูงชนที่เดินเดินด้านหลังคุณค่อย ๆ จางหายไป เมื่อคุณเสียงกึกเดินลึกเข้าไปในความมืดของอุโมงค์ใต้ดิน ทุก ๆ ยี่สิบเมตรจะมีแก้วผลึกขนาดใหญ่ห้อยลงมาจากเพดานถ้ำ ซึ่งส่องแสงจาง ๆ พอให้คุณมองเห็นทาง...”

1.2.4 เรื่องคิระ-คิระ งามระยับดังดวงดาว ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาตัวละคร คือ ลินน์กับเคิร์ซ ดังข้อความต่อไปนี้ (คาโดฮาตะ, 2549, หน้า 15)

“ลินน์พี่สาวของฉันสอนให้ฉันพูดคำแรกคือ “คิระ-คิระ” (kira-kira) ในภาษาญี่ปุ่น คิระ-คิระ แปลว่า ระยิบระยับ ถึงแม้ฉันจะออกเสียงเป็น “คา...อา...” แต่ลินน์ก็เข้าใจว่าฉันหมายถึงอะไร ลินน์บอกฉันว่าเมื่อฉันยังเล็ก เธอเคยพาฉันไปเดินเล่นบนถนนอันเงียบสงัดของเรายามค่ำคืน ที่นั่น เรานอนเหยียดยาว แหงนมองดูท้องฟ้าด้วยกัน แล้วลินน์ก็สอนฉันเข้าไปซ้ำว่า “เคิร์ซ ไหน ลองพูดสิจ๊ะ คิระ-คิระ” ฉันรักคำนี้เหลือเกิน...”

1.2.5 คูโระ ฝากหัวใจไว้ที่โรงเรียน ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาตัวละครคือ ลูกสุนัข ดังข้อความต่อไปนี้ (โคสุเกะ, 2549, หน้า 11)

“ลูกสุนัขน้อย ๆ สองตัวที่นำพาชีวิตอันแสนมหัศจรรย์ มาอยู่ ณ ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อใด ไม่มีใครทราบได้ เจ้าคุบถูกทิ้งให้หิวโหยและหนาวสั่นอยู่ในถังกระดาษนอนเบียดซุกตัวเข้าหากัน เพื่อแบ่งปันไออุ่น...”

1.2.6 เรื่องจู๊ด มู๊ด เล่ม 4 ตอน จู๊ดอยากเป็นหมอคู ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนา พฤติกรรมของตัวละคร คือ จู๊ด ดังข้อความต่อไปนี้ (แมคโดนัลด์, 2549, หน้า 13)

“จู๊ดกินซีเรียลซามที่หนึ่ง ซามที่สอง ซามที่สาม ไม่มีรางวัล เธอเทซีเรียลใส่ซามที่สี่ ซามที่ห้า ซามที่หก ไม่เห็นมีอะไรเลย ซามที่เจ็ด รางวัลปริศนาวิ่งออกมา จู๊ดฉีกกระดาษห่อ...”

1.2.7 เรื่องเดวิด หนีสุดชีวิต ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาพฤติกรรมตัวละคร คือ เดวิด ซึ่งถูกคุมขังในสถานกักกันเด็ก ดังข้อความต่อไปนี้ (โฮล์ม, 2549, หน้า 4)

“เดวิดนอนนิ่งอยู่ในความมืด ฟังเสียงพิมพ์จัมพ์จางของพวกผู้ชาย แต่ในคืนนี้ เขารู้สึกว่านั่นเป็นเพียงเสียงไร้ความหมายที่ดังแว่วมา และเขาไม่ได้สนใจเลยว่าพวกนั้นกำลังพูดอะไร

“เธอจะต้องหนีไปคืนนี้” ชายคนนั้นบอกเขา “อย่าหลับนะ เธอจะได้พร้อมก่อน ผู้คุมเปลี่ยนกะพอดี ถ้าเธอเห็นฉันทจุดไม้ขีดไฟเมื่อไหร่ ไฟฟ้าจะดับ เธอรีบปีนหนีไปได้เลย เธอมีเวลาแค่ครึ่งนาทีเท่านั้นนะ...”

1.2.8 เรื่องตามรอย...เทพเจ้าอีปิปัส ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาฉากในเรื่องคือ สภาพบรรยากาศในขณะนั้น ดังข้อความต่อไปนี้ (ดิอาโน, 2549, หน้า 7)

“เมื่อครั้งยังไม่มีท้องฟ้าหรือปฐพี ไม่มีแม้แต่การแตกดับในโลกนี้ นับดำรงความเป็นอมตะเดียวที่ครอบครองห้วงพิภพในสถานะแห่งผืนน้ำอันกว้างใหญ่ไร้ขอบเขตที่ไม่มีแม้แต่แสงสว่างหรือสิ่งอื่นใดมารบกวน...”

1.2.9 เรื่องตามรอย...อะลาติน ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาตัวละคร คือ มุสตาฟา และอะลาติน ดังข้อความต่อไปนี้ (อาฟริล, 2550, หน้า 7)

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีช่างตัดเสื้อผู้ยากจนนามว่า มุสตาฟา ชายผู้นี้อาศัยอยู่ที่เมืองแห่งหนึ่งในแคว้นจีน อาชีพที่เขาทำอยู่แทบไม่พอเลี้ยงชีพ ทั้งยังต้องหาเลี้ยงภรรยาและบุตรชายอีกคนหนึ่งซึ่งอัลลอฮ์ประทานมา บุตรชายของเขามีนามว่า อะลาติน เด็กคนนี้มีใบหน้าผุดผาด ดวงตาดำกลมโต ผิวแก้มเกลี้ยงเกลาเป็นสีชมพู และมีไผ่สีอำพันอยู่ที่แก้มเม็ดหนึ่ง...”

1.2.10 เรื่องทอม มนุษย์สองโลก ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาพฤติกรรมตัวละคร คือ ทอม ซึ่งกำลังหนีพวกชาวเผ่าและพวกปีศาจ ดังข้อความต่อไปนี้ (พรุ, 2549, หน้า 5)

“พวกชาวเผ่ากระเจิดกระเจิงหายไปหมด ทอมตกใจแทบสิ้นสติ โลมตัวเข้าไปแอบอยู่ภายใต้กิ่งก้านสีม่วงหนาที่บของต้นไม้เล็กทอร์น และพยายามบังคับตัวเองให้อยู่นิ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้ พวกมันมากันสามตัว พวกปีศาจ รูปร่างของพวกมันไม่ใหญ่โตนัก แต่ก็ดูตัวหนัก ร้อนระอุ และไม่น่าเข้าใกล้ กำลังส่งเสียงดังน่าเกลียดกระโซกโซกฮากเข้าไปใกล้กัน...”

1.2.11 เรื่องบิกจอร์จ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาพฤติกรรมตัวละคร คือ กษัตริย์เฮนรี ซึ่งได้ยินเสียงดังขณะมองท้องฟ้า ดังข้อความต่อไปนี้ (พริ้งเกิล, 2549, หน้า 17)

“เสียงชนดังสนั่นไปถึงวังที่อยู่ห่างไป 100 ไมล์ กษัตริย์เฮนรีเงยหน้ามองฟ้า เงยหูรอฟังเสียงชนครั้งต่อไป ข้าราชการบริวารของพระองค์ก็รอฟังเหมือนกัน แต่เมื่อไม่มีการสนั่นสะเทือนครั้งที่สองตามมา พระองค์ก็พยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจและพูดว่า “ดาวตก” (ซึ่งเป็นการเดาที่ไม่เลวเลยจริงๆ)...”

1.2.12 เรื่องปริศนาหินสีดำ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (รัตต์, 2549, หน้า 9)

“ทุกคนต่างเคยได้ยินเรื่องราวของครอบครัวธรรมดาที่มีชีวิตแบบปรกติธรรมดา และทุกคนก็คิดว่ารู้จักครอบครัวแบบนี้อยู่แล้ว ทุกคนที่รู้จักครอบครัวเรย์โนลด์ต่างก็เชื่อว่าพวกเขาธรรมดาอย่างสมบูรณ์แบบและบางทีในจุดหนึ่งพวกเขาก็อาจจะเป็นอย่างนั้น อย่างน้อยถ้าดูจากภายนอก...”

1.2.13 เรื่องป้อมปราการหาคัย ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาพฤติกรรมตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (แจ็กสัน, 2549 ก, หน้า 1)

“อาทิตย์อัสดง ขณะสนทนาอย่างเข้าสู่ความมืด คุณเริ่มปีนเขาขึ้นไปยังสถานที่ต้องห้ามซึ่งแลเห็นเป็นเงาดำคดกับท้องฟ้ายามค่ำคืน ใช้เวลาไม่ถึงชั่วโมงก็ถึงป้อมปราการ คุณหยุดพัก ณ จุดหนึ่งห่างจากกำแพง ซึ่งถือเป็นความผิดพลาด เพราะป้อมปราการคุณเป็นเงามืดน่าสะพรึงกลัวและดูเหมือนจะไม่มีทางหนี ขนที่คันคอรูกลูกันยามที่คุณแหงนมอง...”

1.2.14 เรื่องปาฏิหาริย์แห่งวาว ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาฉาก คือ สภาพท้องฟ้า อากาศ ดังข้อความต่อไปนี้ (อีเมอร์, 2549, หน้า 26)

“ในคืนวันเก่าก่อน ปีเดือนเหล่านั้ที่ล่องผ่านเราไป พื้นดินและแผ่นน้ำสัมผัสได้ถึงความว่างเปล่าเหลือคณา ความโหยหา ทิวเขาดังขึ้นบันไดทอดสู่สรวงสวรรค์ และป่าฝนเขียว

ข่ม คือเครื่องนุ่มห่มคลุมหลากสีซึ่งกระพือไหว ท้องฟ้าเหลืองรุ่งเกลิยวกลม และเลื่อมเมฆหมุนจน; บางคราวสะท้อนหลากแสงเจิดสี กระทั่งแสงอรุณแห่งทักษิณ ท้องทะเลเปลี่ยนแปลงชั่วกัลป์ วูบวาบแวววาวและไร้ตะเข็บรอยของแผ่นฟ้า นี่คือแอ่งน้ำ ณ ก้นโลก คราใดมองลงไปจะรู้สึกว่าจะเห็นจุดสิ้นสุดของกัลปาวสาน...”

1.2.15 เรื่องปีเตอร์กับนักจับดาว ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณานาก คือ การเดินทางโดยรถม้า ซึ่งมีเด็กนั่งแออัดกันภายในห้องโดยสาร ดังข้อความต่อไปนี้ (แบร์รี, 2549, หน้า 15)

“รถม้าเก่า ๆ เหน็ดเหนื่อยคันหนึ่ง ลากโดยม้าแก่เหน็ดเหนื่อยสองตัว แล่นขึ้นไปบนท่าเรือเสียงดังก้อง ล้อที่ลั่นเอี้ยคของมัน ตะลုပ်ดับดับไปบนแผ่นกระดานที่ไม่สม่ำเสมอ กัน ปลุปีเตอร์จากการนอนหลับที่ไม่เป็นสุข ภายในรถม้าซึ่งร้อนและอบอ้าว มีกลิ่นเด็กชายค่อนข้างเล็ดหาคันกับชายตัวค่อนข้างใหญ่หนึ่งคน ไม่มีใครในจำนวนนั้นอยากจะทำน้ำ...”

1.2.16 เรื่องพันธมิตรแห่งรัตติกาล ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณานาก คือ สภาพของเมืองที่มีคนถูกฆาตกรรม ดังข้อความต่อไปนี้ (แซน, 2549 ก, หน้า 7)

“เมืองที่เคยสงบเงียบแห่งนี้กำลังคอกอยู่ในวงล้อม ในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เพียงหกเดือน มีผู้ถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมถึงสิบเอ็ดราย ศพถูกสับเล็ดหมดตัวและทิ้งซากไว้ในที่สาธารณะต่าง ๆ คนอีกมากมายหายตัวไปในเงามืดยามราตรีและร่างอันไร้ชีวิตของคนเหล่านั้นอาจถูกแยกส่วนวางไว้ได้ถนนในความมืดอันเปล่าเปลี่ยวก็เป็นได้...”

1.2.17 เรื่องพาล์มเมอร์เด็กชายผู้วิ่งหนีวันเกิด ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณาดตัวละคร คือ พาล์มเมอร์ ดังข้อความต่อไปนี้ (สปีเนลลิ, 2549, หน้า 10)

“เขาไม่อยากจะวิ่งเงอร์ นี่คือนั่งในสิ่งแรก ๆ ที่เขาารู้เกี่ยวกับตัวเอง เขาบอกไม่ได้ว่ารู้ตัวตั้งแต่เมื่อไร แต่รู้ได้เร็วมาก และยิ่งกว่าเร็วก็คือ มันอยู่ในลึก ๆ ข้างใน ในท้อง เหมือนกับความหิว แต่มันแตกต่างจากความหิว แตกต่างและทรมาณยิ่งกว่า เพราะมันอยู่ตรงนั้นเสมอ ความหิวมาเยือนแค่ครั้งคราว เช่นก่อนเวลาอาหารเย็นหรือเวลานั่งรถทางไกล แล้วมันก็หายไปอย่างรวดเร็วทันทีที่อาหารตกถึงท้อง แต่เจ้าสิ่งนี้ไม่เป็นไร ทำให้มันอิ่มได้ เอ้อ บางทีอาจจะรู้สึกทางหนึ่ง แต่ยังคิดไม่ออก มันจึงไม่เคยหายไป...”

1.2.18 เรื่องมนตร์น้ำหมึก ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณาดตัวละคร คือ ฟาริด ไอ้หน้าเฉย และนิ้วฝุ่น ดังข้อความต่อไปนี้ (ฟุงเคอ, 2552, หน้า 7)

“เย็นย่ำสนธยา และออร์เฟอัสยังไม่มา ฟาริดใจเต้นแรงขึ้นเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ทิ้งเขาไว้เดียวดายในความมืด ไอ้หน้าเฉยไปอยู่เสียที่ไหน วิหคนกกาในหมู่ไม้เงิบเสียงเหมือนถูกความมืดที่แผ่ปกคลุมอุดปากมันไว้ ภูเขาใกล้ ๆ นั้นก็มีดคำลงราวกับถูกดวงอาทิตย์ที่ลับ

ขอบฟ้าไปแล้วผจญใหม่เกรียม ในไม่ช้าโลกทั้งโลกรวมทั้งพื้นหญ้าใต้เท้าเปล่าของฟาริจะมีคน
มวลงมูกัดก็จะเริ่มกระซิบกระซาบ ฟาริคืออยู่ที่แห่งเดียวซึ่งเขาจะรู้สึกปลอดภัย นั่นคือต้องตามติด
นิ้วฝุ่นไว้ ตามติดจนเขาสัมผัสความอบอุ่นของร่างนั้นได้ นิ้วฝุ่นไม่กลัวยามคำคืน เขารักมัน...”

1.2.19 เรื่องมีเชิล ตอนปริศนามัลลือกติ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาพฤติกรรม
ตัวละคร คือ มาทิลดา ดังข้อความต่อไปนี้ (โอกลีวี, 2549, หน้า 9)

“ແລະ! ອະໄພຢຶກ ຯ ອຸ່ນ ຯ ແລະຂັນເນີຍວມາກ ຯ ຟຸ່ມມາແປະແກ້ມຂວາຂອງມີເຊີລ
ມັນຕົວຢູ່ຢ່າງນັ້ນກຸ່ນໜຶ່ງ ແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍ ຯ ໄຫຼຍ້ອຍລົງມາຕາມໃບໜ້າ “ມາທິລດາ ສະຕັບັສ ຍຸດທຳຢ່າງ
ນັ້ນເດີຍນີ້ເຮົາເຮົາ” “ແນະນີ້ ແຟລນເນລຟູດຢ່າງໜັກແໜ້ນທີ່ສຸດ ໂດຍໄດ້ສັອແວດຳໜີ...”

1.2.20 เรื่องมือสังหารแห่งรุ่งอรุณ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาพฤติกรรม
ตัวละคร คือ เครปสลีย์, คาร์เรน, แวนชาและฮาร์เร็ต ที่กำลังสะกดรอยผีคู่เลือดในอุโมงค์
ดังข้อความต่อไปนี้ (แซน, 2549 ข, หน้า 8)

“เราขอเท้าไปตามอุโมงค์ คุณเครปสลีย์นำหน้า ผมกับแวนชາอยู่ตรงกลางพร้อม
เชลย โดยมีฮาร์เร็ตรั้งท้าย เราพูดกันน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ และทุกครั้งที่สติฟยิบจะพูด ผมก็ตอบ
เขาเบา ๆ ให้เงียบ เพราะไม่มีอารมณ์จะฟังคำข่มขู่หรือคำสาปประมาทจากเขา...”

1.2.21 เรื่องสามสหายผจญภัย ตอนถูกแฉปริศนา ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนา
พฤติกรรมตัวละคร คือ เด็กที่โรงเรียนดินแดนที่มีรถตำรวจขับเข้ามาในโรงเรียน ดังข้อความต่อไปนี้
(ฮาเกอมันน์, 2549 ก, หน้า 5)

“ที่โรงเรียนฟรีดริช-เดือร์เรนมัท พวกเด็ก ๆ แทบจะไม่เชื่อสายตาตัวเอง ทุกคน
เอาหน้าแนบจนกระทั่งจนแบน จ้องมองจากห้องเรียนไปยังด้านนอก รถตำรวจคันหนึ่งขับเข้ามา
ในสนามโรงเรียน เปิดหอนมีไฟสีฟ้าวิบวับ!...”

1.2.22 เรื่องสามสหายผจญภัย ตอนโจรกรรมสัตว์เลี้ยง ผู้เขียนเปิดเรื่องโดย
พรรณนาพฤติกรรมตัวละคร คือ มาร์คัส ที่รีบปั่นจักรยานไปโรงเรียนด้วยความเร็ว ดังข้อความ
ต่อไปนี้ (ฮาเกอมันน์, 2549 ข, หน้า 5)

“มาร์คัสปั่นจักรยานมาด้วยความเร็ว จนสายลมยามเช้าปะทะเข้ากับผมสั้นเกรียน
ของเขา “ແ່ງແລ້ວ” เขาพึมพำ เขาสูดหายใจเข้าลึก ๆ แล้วยิ่งขี่เท้าต่อไป...”

1.2.23 เรื่องสามสหายผจญภัย ตอนโจรจักรยาน ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนา
พฤติกรรมตัวละคร คือ มาเรียรอกอยการมาถึงของมาร์คัส ดังข้อความต่อไปนี้ (ฮาเกอมันน์, 2549 ค,
หน้า 5)

“กลุ่มเมฆที่คูดี้ครึ้มปกคลุมเหนือหอคอยปราสาททริคเทอร์ชลัก ในห้องด้านบน
มีไฟจุดอยู่ เด็กหญิงผมบลอนด์ปรากฏตัวที่หน้าต่าง จ้องมองออกไปภายนอก “ເຫັນອະໄວ້ບ້າງໂພມ”

เสียงถามจากด้านหลัง สาวน้อยส่ายหัวหยิกหย็อง หันหลังกลับ แล้วเดินลากเท้ามาที่กลางห้องอีกครั้ง...”

1.2.24 เรื่องสามสหายผจญภัย ตอนปราสาทผีสิง ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณา พฤติกรรมตัวละคร คือ เด็กชายหกคนกับเด็กหญิงหนึ่งคนกินอาหารกันจนอิ่ม ดังข้อความต่อไปนี้ (ฮาเกอมนัน, 2549 ง, หน้า 5)

“เด็กชายหกคนกับเด็กหญิงหนึ่งคนนั่งดูพุงที่โต้อาหารหลังจากกินอิ่มกันจนพุงกาง เบื้องหน้าพวกเขาเหลือเด็กที่ยังกิน ไม่หมดสามชิ้น แต่ตอนนี้ไม่มีใครกินลงอีกแล้ว...”

1.2.25 เรื่องสามสหายผจญภัย ตอนปริศนาโรคประหลาด ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณาตัวละคร คือ โทบีอัส บราวน์ ซึ่งได้เป็นเชือกที่ห้อยลงมาจากเพดานโรงยิม แล้วลงข้างล่างอย่างปลอดภัย ดังข้อความต่อไปนี้ (ฮาเกอมนัน, 2549 ข, หน้า 5)

“เด็กกว่าพันคนพากันกลั้นหายใจแล้วแหงนหน้ามองสูงขึ้น ไป สูงขึ้นไปข้างบน นั่น เด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังไต่เชือกที่ห้อยลงมาจากเพดาน ตอนนี้เขาอยู่สูงจากพื้น โรงยิมราวสิบเมตรเข้าไปแล้ว เขาปีนอย่างคล่องแคล่วจนดูเหมือนไม่ต้องใช้ความพยายาม เมื่อถึงความสูงระดับที่น่าหวาดเสียว เขาก็ใช้มือยึดเชือกนี้อยู่กับที่ แล้วมองลงมาด้านล่างอย่างภาคภูมิใจในชัยชนะ...”

1.2.26 เรื่องสามสหายผจญภัย ตอนสืบจากขยะ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณาตัวละคร คือ เจ้าเป็ดน้อย ที่มีคราบน้ำมันติดทั้งตัว ทำให้เดินผิดปกติ และบินไม่ได้ ดังข้อความต่อไปนี้ (ฮาเกอมนัน, 2549 ฉ, หน้า 5)

“แสงอาทิตย์สาดส่องเหนือปราสาททริเตอร์ลัก ทว่าสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในสวนปราสาทนั้น ดูอย่างไรก็ไม่เหมาะกับสภาพอากาศแจ่มใสเอາเสี่ยเลย เจ้าเป็ดน้อยเคลื่อนตัวไถลเข้ามาด้วยท่าทางผิดปกติ มันเดินทางปึกผ่านประตูทางเข้าปราสาทมา ทำท่าเหมือนอยากจะบิน แต่บินไม่ได้และไม่ใช่เพราะโดนใครจับติดปีกทิ้งเสียด้วย แต่เป็นคนละเหตุผลโดยสิ้นเชิง...”

1.2.27 เรื่องสามสหายผจญภัย ตอนอลหม่านวันคริสต์มาส ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณาฉาก คือ สภาพอากาศที่มีหิมะตก ในเทศกาลคริสต์มาส ดังข้อความต่อไปนี้ (ฮาเกอมนัน, 2549 ข, หน้า 5)

“หิมะโปรยปรายมาตรงกับวันแรกของเทศกาลคริสต์มาสพอดีราวกับเซนดี้ปีเตอร์ได้เรียกชุมนุมเหล่าเทวดานางฟ้าทั้งหลายที่เพ็ญห่อของขวัญเสร็จ ส่งรถเข็นหิมะใส่มือของพวกเขาเปิดประตูสวรรค์ แล้วตะโกนด้วยเสียงคำ ๆ” ได้เวลาส่งของแล้ว...

1.2.28 เรื่องสาวน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนตัวประกันคิสนีย์แลนด์ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณารวมของตัวละคร คือ ลิซ ที่กลัวการนั่งเครื่องบิน ดังข้อความต่อไปนี้ (วิลสัน, 2549 ก, หน้า 5)

“ฉันจึงเข้มงวดของตัวเองให้แน่นขึ้น อ่านคำแนะนำเรื่องความปลอดภัยของทางสายการบินอีกหน ก่อนจะเช็ดมือขึ้นเหงื่อของคนและมองออกไปนอกหน้าต่างยังผู้คนที่ยืนอยู่รอบ ๆ ด้วยท่าทางผ่อนคลายเต็มที่...”

1.2.29 เรื่องหนุ่มน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนฆาตกรรมบนรถไฟ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาตัวละคร คือ ทอม ดังข้อความต่อไปนี้ (วิลสัน, 2549 ก, หน้า 5)

“ห้องของกำลังส่งเสียงดังตึก ๆ อยู่ ระเบิด ไซเล่ย์ ทอมแน่ใจว่ามันต้องเป็นระเบิด เขาพิจารณาดูกระดาษาห่อสีน้ำตาลเรียบ ๆ นั้น ก่อนจะโน้มศีรษะเข้าไปใกล้...”

1.2.30 เรื่องหนุ่มน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนฝันร้ายในแวนคูเวอร์ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาตัวละคร คือ ทอม ดังข้อความต่อไปนี้ (วิลสัน, 2549 ง, หน้า 5)

“โรงศพถูกเปิดค้างอยู่ บรรยายากกลิ่นมีดสนิทและอับชื้น โอบล้อมไปทั่ว ทอมสลับเท้าเข้าไปใกล้ด้วยหัวใจเต้นระทึกและแลเห็นร่างของเคาต์แดร์กคลัวทอดยาว ศีรษะหนุนอยู่บนหมอนชาติน และเมื่อเด็กชายเพ่งตามองผ่านความมืด เขาก็เห็นเลือดคุดอยู่บนเชือกของแวนไพร์คนนั้น...”

1.2.31 เรื่องหนูอยากมีบ้าน ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาพฤติกรรมตัวละคร คือ คุณยายของแมคกี้ ดังข้อความต่อไปนี้ (โคเวลล์, 2549, หน้า 7)

“ตอนฉันยังเป็นเด็กแบบเบา ๆ ฝึกช่วยชีวิตฉันไว้ นี่เล่าตามที่คุณยายเล่าให้ฟัง คุณยายเล่นคือ คนที่ฉันอยู่ด้วยในบ้านรพพ่วงที่โรนแมนเทน “เร็วครับ ไปเดี๋ยวนี้เลย เร็วเข้าเถอะ เด็กกำลังหายใจไม่ออก” เสียงร้องรบกวนกระซิบที่ข้างหูคุณยายเล่น ท่านลืมตาขึ้นทันที...”

1.2.32 เรื่องอสุรกายแห่งหายนะ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาพฤติกรรมตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (แจ็กสัน, 2549 ข, หน้า 1)

“ความเจ็บปวดช่างทรมาณเกินทน! คุณพยายามรวบรวมกำลังทั้งหมด ลืมตาขึ้นข้างเดียวก่อน แล้วคามด้วยอีกข้าง จากนั้นก็หรีดลง พยายามปรับสายตาเพื่อให้มองเห็นอีกครั้ง จากนั้นก็ค่อย ๆ เปิดกว้างเป็นปกติ เมื่อมองเห็นรูปทรงที่ดูคุ้นตาในแสงสลัว ๆ พื้นสกปรก กำแพงหิน...แล้วความเจ็บปวดก็กลับมาครอบงำอีก...”

1.2.33 เรื่องอเล็กซ์ ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนเกาะมหาภัย ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาฉาก คือ ห้องฟ้าตอนกำลังจะเกิดพายุ ดังข้อความต่อไปนี้ (โฮโรวิทซ์, 2550 ก, หน้า 7)

“ราตรีกาลกรายเข้าสู่สเกลตันคียอย่างรวดเร็ว ดวงอาทิตย์ลอยคว้างอยู่ที่ขอบฟ้าเพียงชั่วเวลาสั้น ๆ ก่อนจุ่มจมลงต่ำ แล้วฉับพลันนั้นเองกลุ่มเมฆก็ม้วนตัวเข้ามา เริ่มด้วยแดง ม่วงอมชมพู เงิน เขียว และดำ รวากับสรรพสิ่งที่มวลในโลกกำลังถูกดูดกลืนลงไป ในหม้อและ

จนลมหึมา นกพรีเกิดตัวหนึ่งทะยานขึ้นเหนือป่าชายเลน สีสนของตัวมันกลืนหายไปในความลับ ลับสนปนเปทางเบื้องหลัง อากาศอ้าวทึบ ฝนแฉวนตัวคอย พายุกำลังจะเกิดขึ้น...”

1.2.34 เรื่องอเล็กซ์ ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนแผนพิฆาตอินทรี ผู้เขียนปิดเรื่อง โดยพรรณนาฉาก คือ การเดินทางในป่าของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (โธโรวิทซ์, 2550 ข, หน้า 5)

“ป่าอะเมซอน ลับห้าปีก่อน พวกเขาใช้เวลาห้าวันในการเดินทางตัดผ่านพงไม้ที่ แน่นทึบและอึดอัด ต่อสู้กับอากาศที่หนักขึ้นและนิ่งอัน ดันไม้ที่สูงพอ ๆ กับโบสถ์อยู่รายรอบตัว และแสงสีเขียวแปลก ๆ ที่ดูเกือบคล้ายแสงสวรรค์ก็ส่องผ่านปะรำใบไม้หลังมึนหึมา ป่าฝนดูเหมือนมี ปัญหาของตัวเอง เสียงของมันคือเสียงกรีดแหลมของนกแก้ว เสียงแผ่นแผ่วของลิงที่โหนตัว ผ่านกิ่งก้านเหนือศีรษะ มันรู้ว่าพวกเขาอยู่ตรงนั้น...”

1.2.35 เรื่องอาร์เทอร์กับตำนานจอมกษัตริย์ ตอนศิลามนตรา ผู้เขียนเปิดเรื่องโดย พรรณนาฉากในเรื่อง คือ เนินเขาทัมเบอร์ ซึ่งเป็นที่อาร์เทอร์ชอบมาดูแลและคิดถึงเรื่องราวเกี่ยวกับ ผู้คนทั้งหลายที่ได้เติบโตมาในพื้นที่แถบนี้ ดังข้อความต่อไปนี้ (ครอสส์ลีย์ - ฮอลแลนด์, 2549, หน้า 15)

“เนินเขาทัมเบอร์! เนินเขาที่ข้าวิ่งล้มคว่ำมาหงวน เนินเขาที่เต็มไปด้วยดินบิช และเบอร์ป่า เนินเขาของข้า บางครั้งเมื่อขึ้นอยู่บนยอดสูงสุดบนเนินเขา ข้าจะหายใจเข้าเต็มปอด แล้วเปล่งเสียงร้องตะโกนก้อง...”

1.2.36 เรื่องแองกัส: ปฐมบทแห่งนักรบ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาฉาก คือ เล่าย้อนไปในอดีตถึงหมู่บ้าน อากาศที่เป็นในขณะนั้น ดังข้อความต่อไปนี้ (เปย์ซ์ ฟิลล์, 2549, หน้า 11)

“ข้าขอละโมงยามนี้ไว้ก่อน เพื่อย้อนกลับไปสู่อดีตอันไกลโพ้น อดีตที่กระแสน้ำ แห่งเวลาไม่อาจกัดกร่อนได้ เช้าวันหนึ่งในปี 847 แห่งศักราชของพระคริสต์ ไฟในเตาอดนาลแล้ว บ้านเรือนแต่ละหลังในหมู่บ้านยังคงมีมิด หน้าต่างห้องนอนข้าอยู่ห่างจากทะเลเพียงไม่กี่ฟาทอม พอแสงอรุณลำแรกส่องเข้ามาในห้อง ข้าก็ล้มดาขึ้นอย่างเคย...”

1.2.37 แฮร์รี่กับแก๊งดินกามหาภัย ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาตัวละคร คือ แฮร์รี่ บาร์ตัน ซึ่งเขาไม่ชอบช่วงปิดเทอมหน้าร้อน เพราะพ่อแม่ไม่อยู่ เขาต้องอยู่กับพี่เลี้ยงเด็ก ใจร้าย ดังข้อความต่อไปนี้ (เทมเพอร์เลย์, 2549, หน้า 7)

“ปิดเทอมหน้าร้อน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของปีสำหรับเด็ก ๆ ส่วนใหญ่ กลับ เป็นช่วงเลวร้ายที่สุดสำหรับแฮร์รี่ บาร์ตัน หรือจะอาจจะเลวร้ายเป็นอันดับสอง เพราะถ้าของของ แท้แน่ต้องช่วงคริสต์มาส...”

1.2.38 เรื่อง โส้ง โส้ง เจ้าคู่เบ๊เพื่อนซี้ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยพรรณนาตัวละคร คือ เบ๊เนนี่ ดังข้อความต่อไปนี้ (บอร์สกี, 2549, หน้า 5)

“เบ๊เนนี่ เบ๊เนสกีไม่ใช่หมาที่ชอบขุดดินออกจากกระถางต้นไม้ในห้องนั่งเล่น อันที่จริง มันแทบไม่เคยทำเลย นอกจากว่าโรซี่ เจ้านายของมันจะยุ่งอยู่กับอะไรบางอย่าง...”

1.3 การเปิดเรื่องโดยใช้บทกวี สุภาษิต หรือข้อความที่คมคายชวนคิดให้ติดตาม คือ การเปิดเรื่องที่ทำให้เกิดความแปลกใหม่ น่าสนใจ อยากจะติดตาม จากการศึกษากลวิธีการเปิดเรื่อง โดยใช้บทกวี สุภาษิต หรือข้อความที่คมคาย พบว่า มี 4 เรื่อง คือ เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 1, จูจอบ (แห่งความโชคร้าย), เดอะ เม็ก เผ่าพันธุ์อมตะ และหายนะก่อนปิดฉาก

1.3.1 เรื่อง เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 1 ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยใช้ข้อความที่คมคายชวนคิด คือ ข้าวสาลีที่มีรากมันคงสามารถเติบโตได้ดี แม้ว่าจะถูกเหยียบ เปรียบเหมือนการต่อสู้ชีวิต ดังข้อความต่อไปนี้ (นาคชวา, 2549 ก, หน้า 1)

“ข้าวสาลีแทงยอดผ่านพื้นอันเย็นเยียบยิ่งกว่าน้ำแข็งมาเพียงเพื่อจะถูกเหยียบย่ำซ้ำ และซ้ำแล้วซ้ำเล่า ข้าวที่ถูกเหยียบย่ำเหล่านี้ยังรากลึกมันคงลงในดิน ยืนหยัดสู้ลมฟ้าอากาศและหิมะอันหนาวเย็นเติบโตขึ้นอย่างตระหง่านกระทั่งออกรวง...”

1.3.2 เรื่อง จูจอบ (แห่งความโชคร้าย) ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยใช้ข้อความที่คมคายชวนคิด คือ เปรียบเทียบการปกหัวหอมเหมือนกระดาดแต่ละชั้น ดังข้อความต่อไปนี้ (โฮล์ม, 2549 ข, หน้า 9)

“ถ้าคุณเคยปอกหัวหอม คุณก็คงรู้ว่าชั้นบาง ๆ เหมือนกระดาด ชั้นแรกจะเผยให้เห็นชั้นบาง ๆ เหมือนกระดาดอีกชั้นและชั้นนั้นก็เผยให้เห็นอีกชั้นและอีกชั้น แล้วก่อนจะทันรู้ตัว คุณก็จะมีชั้นหัวหอมเป็นร้อย ๆ ชั้นอยู่เกลื่อนโต๊ะในห้องครัว และมีน้ำตานับพัน ๆ หยดอยู่ในดวงตาของคุณ คุณจะนึกเสียใจว่าไม่น่าเริ่มปอกหัวหอมตั้งแต่แรก และน่าจะทำหัวหอมให้แห้งเหี่ยวไปตามลำพังอยู่บนชั้นในห้องครัวขณะที่คุณก็ดำเนินชีวิตของคุณต่อไป ถึงแม้มันจะหมายความว่า คุณจะไม่มีวันได้เพลิดเพลินกับรสชาติอันซับซ้อนและแสนจะกินใจของผักประเภทรสขมชนิดนี้ก็ตาม...”

1.3.3 เรื่อง เดอะ เม็ก เผ่าพันธุ์อมตะ ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยใช้ข้อความที่คมคายชวนคิด คือ กล่าวถึงคนแปลกหน้า ดังข้อความต่อไปนี้ (แคช, 2549, หน้า 7)

“ความปรานีของคนแปลกหน้า มีจริงหรือ บ่อยครั้งที่มันไม่จริง แต่สิ่งเที่ยงแท้ในชีวิตของทุกคน จะมีช่วง เป็นช่วงหน้าต่างในเวลาที่เหมาะสม ซึ่งมีเพียงคนแปลกหน้าเท่านั้นที่จะทำให้สิ่งที่ไม่มีความหมายเกิดมีความหมายขึ้นมา เป็นผู้ดึงคุณออกมา หรือช่วยห่านไป หรือช่วยพาคุณไปยังที่ไหนที่คุณต้องการไปและไม่มีพละกำลังที่จะไปได้โดยลำพัง เป็นการกระทำที่อ่อนโยนและ

จ่ายคาย ประหนึ่งสัมผัสแห่งเทวดา เป็นการกระทำที่ไม่ได้ร้องขอและมีได้บอกกล่าว เป็นการกระทำของใครคนหนึ่งซึ่งนามของเขานั้น คุณอาจจะระลึกได้หรือมิได้ ทั้งใบหน้าของเขานั้นอาจเลื่อนรางด้วยความจำ แต่การกระทำของเขานั้นช่วยชีวิตคุณไว้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง นั่นก็คือคนแปลกหน้า...”

1.3.4 เรื่องหายหน้าก่อนปิดฉาก ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยใช้ข้อความที่คมคายชวนคิด คือ เปรียบโลกเหมือนสระน้ำ การกระทำก็เหมือนก้อนหินที่หล่นลงไป ในสระ ทำให้น้ำกระเพื่อม ดังข้อความต่อไปนี้ (สนิกเก็ด, 2550, หน้า 9)

“เคยมีคนกล่าวไว้ว่าโลกเหมือนสระน้ำที่นิ่งสงบ เมื่อมีใครทำอะไรอย่างหนึ่ง ถึงแม้จะเป็นสิ่งเล็กน้อยที่สุด ก็เหมือนกับมีก้อนหินหล่นลงไป ในสระ น้ำระลอกคลื่นจะแผ่ขยาย เป็นวงออกไป ไกลขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งโลกทั้งโลกเปลี่ยนไป ด้วยการกระทำเล็กน้อยเพียงเรื่องเดียว...”

1.4 การเปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา เป็นการนำบทสนทนามาเริ่มต้น เพื่อให้ผู้อ่านเร้าใจ อยากติดตามอ่านเนื้อเรื่อง หรืออาจทำให้กระทบใจผู้อ่านทันทีที่เปิดเรื่อง เป็นดาร์เรียร้อง ความสนใจจากผู้อ่าน จากการศึกษาทฤษฎีการเปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา พบว่ามี 20 เรื่อง คือ การผจญภัยของทอม ซอว์เยอร์, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 2, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 3, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 4, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 5, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 6, เกร์ลส์ ทุ เคอะ เรสคิว เล่ม 4, ข้ามขอบฟ้าตามหาสวรรค์, ชาร์ลิตต์ในมงมมเพื่อนรัก, ดาวแห่งชีวิต, บ้านเกิดมันฝรั่ง, ปาฏิหาริย์แห่งมิตรภาพ, ปิงรักนอกตำรา, ปีเตอร์ แพนกับฝันร้ายแห่งเนฟเวอร์แลนด์, ฟีน้องสี่กระด, เรื่องน่ากลัวของโยโก้, สามสหายผจญภัย ดอนแฟลมหากภัย, สายเลือดมาดกรรม, สี่ครุณี และหนุ่มน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ดอนชุมทรัพย์สาบสูญแห่งคาซาโลมา

1.4.1 เรื่องการผจญภัยของทอม ซอว์เยอร์ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ ป้าพอลลี่ ส่งเสียงเรียกทอม แต่ทอมไม่ได้ส่งเสียงตอบ ดังข้อความต่อไปนี้ (ทเวน, 2549, หน้า 11)

“ทอม! ทอมเฮ้!” เจียบ ไม่มีเสียงตอบ

“ทอม! ป้าพอลลี่ตะเบ็งเสียงเรียกอีกครึ่งหนึ่ง เจียบยังคงไม่มีเสียงขานตอบ

ตามเคย

“สงสัยจริง เจ้าเด็กคนนั้นไปมุดหัวอยู่ที่ไหนเสียนะ ทอมเฮ้!”

1.4.2 เรื่องเก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 2 ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ เก็นกับแม่ พูดถึงอาการและลักษณะของคนที่ถูกดวงสีของระเบิดปรมาณูที่ได้เห็น ดังข้อความต่อไปนี้ (นาคาซาวา, 2549 ข, หน้า 1)

“คู่มือหนังสือ ห้อยรู้งริงลงมาเลย”

“ระเบิดนี้ไม่ใช่แบบธรรมดา”

“ผู้ตาย..ผู้ตาย..ท่านนายพลสั่งลุย! ลุย! สู้มัน!”

1.4.3 เรื่องเกิน เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 3 ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ เจ้าของห้องให้เช่า ซึ่งแม่ของเกินไปขอเช่าห้อง เพราะไม่มีที่พัก ดังข้อความต่อไปนี้ (นาคาชาวา, 2549 ค, หน้า 1)

“ไปไป! ไม่ว่าจะทำอยู่นานแค่ไหนก็ไม่ใช่เช่าหรือ! บอกให้ไป!”

“จะไม่เปลี่ยนใจเลยหรือคะ?”

“พวกไม่มีหัวนอนปลายตีนที่โดนระเบิดจากฮีโรซิม่า ไม่มีใครรับรองพวก หล่อน! ที่สำคัญคือไม่มีเงิน! ฉันจะยอมให้ขอทานโสมมอย่างพวกหล่อนเช่าห้องได้ยังไง?!”

1.4.4 เรื่องเกิน เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 4 ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ ครู ซึ่งพูดแจ้งข่าวแก่นักเรียน ดังข้อความต่อไปนี้ (นาคาชาวา, 2549 ง, หน้า 1)

“กำลังจะมีข่าวสำคัญยิ่งจากสมเด็จพระจักรพรรดิเจียบ..ตั้งใจฟังให้ดี!”

“นาคาโอจะ..รู้มัย? ข่าวอะไร?”

“จะไปรู้ได้ยังไง?”

1.4.5 เรื่องเกิน เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 5 ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่มาเล่นที่โรงเรียนในตอนกลางวันคนเดียว แล้วเกิน พี่ชายและแม่เดินผ่านมา เห็นพอดี ดังข้อความต่อไปนี้ (นาคาชาวา, 2549 จ, หน้า 1)

“เคน! เคน! ปิซลี! เคน ปิซลี! เคน ปิซลี!”

“โอ๊ย..หนาว จะไปห้องอาบน้ำก็ต้องเดินตั้ง 20 นาที อาบเสร็จคงหนาวจนค้าง สั่น..อย่างเงี้ย..ม่ายอาวดีกว่า..เนอะ..เพื่ออะไร แม่ละ..พี่โคจิ..คู่มือขนาดผ้าเช็ดหน้ายังแข็งเลย”

“รีบกลับบ้านไปนอนเถอะจ๊ะ เคียวเป็นหวัดพอดี”

“ใครหว่า..ดึกปานนี้ยังมาเล่นที่โรงเรียนคนเดียว”

1.4.6 เรื่องเกิน เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 6 ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ เกินและเพื่อน ๆ มาแอบรอฟกทหารอเมริกันเพื่อร้องเพลงดึงดูดความสนใจ ดังข้อความต่อไปนี้ (นาคาชาวา, 2549 ฉ, หน้า 1)

“อู๊ว..มากันแล้ว..มากันแล้ว”

“เฮ้..ทุกคนเข้าที่”

“หยุดมาย้าน..ใช่..คะละเล่นเต้นตั้น..มายโอนลี่..ซัน..ใช่..เต้น..เต้น..เต้น พ่อแม่หนูอยู่ไหน..หนูมันไม่มีใคร เป็นเด็กกำพร้า..หิวว.. พวกเราหิว..”

1.4.7 เรื่องเกิร์ตส์ ทู เดอะ เรสคิว เล่ม 4 ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ เก็บคุยกับเคย์ล่า ที่ได้มาอยู่ไกลจากเมือง ดังข้อความต่อไปนี้ (แลนสกี, 2549 ข, หน้า 7)

“ไม่อยากจะเชื่อเลย! ว่าฉันต้องมาอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ในมิดชีสซิปปิดตลอด ปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิ แทนที่จะได้อยู่ในแอลเอ” เก็บบ่น

“ที่นี่ห่างจากเมืองที่ใกล้ที่สุดเท่าไหรนะ ยี่สิบไมล์จากทุนิกาไซโหม แล้วทำไมเมืองนั้นถึงมีชื่อประหลาดว่าทุนิกาละ”

1.4.8 เรื่องข้ามขอบฟ้าตามหาสวรรค์ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ แม่ของยองจู ตอนการเล่นน้ำทะเลของยองจู ดังข้อความต่อไปนี้ (นา, 2549, หน้า 9)

“ถึงแครมๆ พอนะยองจูเอาเท้าแตะพอ อยู่ตรงนั้นแหละ” เย็นจิง น้ำเย็นเจี๊ยบเลย ไอ้โฮ นิ้วเท้าของฉันคือปลา มาเร็ว เร็วเข้า คุณ

“อะไรหรือยองจู”

“คุณนิ้วเท้าหนูสิ เห็นมันว่ายในทะเลไหมคะ เหมือนปลาเลย”

1.4.9 เรื่องชาร์ลส์คัตต์ แมงมุมเพื่อนรัก ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ เฟิร์น ลูกสาวเจ้าของฟาร์ม ดังข้อความต่อไปนี้ (ไวท์, 2552, หน้า 9)

“พ่อถือขวานไปไหนคะนม” เฟิร์นถามมารดา ขณะช่วยจัดโต๊ะอาหารสำหรับมือเช้า “ออกไคคอกหมูจ๊ะ” นางอราเบิ้ลตอบ “เมื่อคืนมีลูกหมูเกิดใหม่” “แล้วทำไมพ่อต้องเอาขวานไปด้วยล่ะคะ” เฟิร์นซึ่งอายุเพียงแปดขวบยังสงสัย

1.4.9 เรื่องดาวแห่งชีวิต ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ แอนนามารี ซึ่งวิ่งแข่งกันตอนกลับจากโรงเรียนเพื่อกลับบ้านดังข้อความต่อไปนี้ (ลาวรี, 2549, หน้า 9)

“วิ่งแข่งกันไปถึงหัวมุมนะ เอลเลน!” แอนนามารีรีบรับเป้หนังบนหลัง เพื่อให้หนังสือเรียนหนักเท่า ๆ กัน “พร้อมยัง” เธอมองหน้าเพื่อนรัก เอลเลนทำหน้าเบ้ “ไม่พร้อม” เธอตอบพลางหัวเราะ “เธอก็รู้ว่าฉันไม่มีทางชนะอยู่แล้ว ขาฉันไม่ยาวเท่าเธอเนี่ย เราแค่เดินไปเรื่อย ๆ เหมือนคนที่เจริญแล้วไม่ได้หรือไง” เธอเป็นเด็กวัยสิบขวบเต็มมือคือ ไม่เหมือนแอนนามารีที่สูงเก้งก้าง”

1.4.10 เรื่องบ้านเกิดมันฝรั่ง ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ ป้าปา ซึ่งพูดกับมาเรีย ผู้เป็นลูกสาว เพื่อถามความคิดเห็นในเรื่องการย้ายที่อยู่ ดังข้อความต่อไปนี้ (บอร์คอนส์, 2549, หน้า 11)

“มาเรีย ลูกจะว่าอย่างไรถ้าเราจะไปอยู่เมืองนอกสักพัก” ป้าป้าพูดประโยคนั้นออกมา และจากนั้นเรื่องทั้งหมดจึงเริ่มขึ้น สิ่งที่เราไม่ได้คาดคิดมักเกิดขึ้นอย่างนี้เสมอโดนเราไม่ทันรู้ตัว

1.4.11 เรื่องปาฏิหาริย์แห่งมิตรภาพ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยบทสวดในโรงเรียน ดังข้อความต่อไปนี้ (มอร์เพอร์โก, 2549 ก, หน้า 5)

“เบนดิกคาท โนบิส ออมนิโพเทรัส เดอุส...” การสวดมนต์ครั้งแรกสำหรับเทอมใหม่ เฮอร์ สเต็ก ครูใหญ่และเจ้าของของทุกสิ่งที่เขากรายผ่าน สวดอย่างกระตือรือร้น นิ้วขยับไปมาเป็นलग”

1.4.12 เรื่องปิ้งรักนอกตำรา ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ พรุเคนซ์ แสดงความรู้สึกที่เกลียดพ่อ ดังข้อความต่อไปนี้ (วิลสัน, 2549 ก, หน้า 5)

“ฉันเกลียดพ่อ” ฉันรู้ว่าเด็กผู้หญิงวัยรุ่นจำนวนมากก็พูดอย่างนี้เหมือนกัน แต่พวกเขาไม่ได้หมายความว่าจริง ๆ หรือเปล่า...ฉันไม่คิดว่าพวกเขาจะหมายความว่าอย่างนั้นนะ ฉันเองก็ไม่รู้จักกับเด็กผู้หญิงวัยรุ่นคนอื่น ๆ สักเท่าไร”

1.4.13 เรื่องปีเตอร์ แพนกับฝันร้ายแห่งเนฟเวอร์แลนด์ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ จอห์น ซึ่งบอกกับภรรยาว่าไม่นอน เพราะถ้าเขานอนแล้ว เขาจะฝันแบบนั้นอีก ดังข้อความต่อไปนี้ (มาค็อกกรัน, 2550, หน้า 13)

“ผมไม่นอน” จอห์นพูด ซึ่งทำให้ภรรยาของเขาตกใจ เด็ก ๆ นะ ไม่เคยพร้อมที่จะเข้านอน แต่ผู้ใหญ่อย่างจอห์นมักวิตกกังวลและฝันวุ่นวายเปิดตั้งแต่ตอนที่กินอาหารเย็นเสร็จนั่นเลย “ผมไม่นอน!” จอห์นพูดอีกครั้งด้วยเสียงดุคั่น และภรรยาของเขาก็รู้ว่าเขากำลังหวาดกลัวอย่างยิ่ง”

1.4.14 เรื่องพี่น้องสี่กระดูก ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ แม่ บอกกับลูก ๆ ว่าจะย้ายบ้าน ดังข้อความต่อไปนี้ (วิลสัน, 2549 ข, หน้า 5)

“แม่มีเรื่องประหลาดใจสำหรับสาว ๆ นะจ๊ะ” แม่พูด “เราจะย้ายกัน” เราต่างมองแม่เป้ง แม่นั่งเอนหลังอยู่บนเก้าอี้ เฝ้าที่สวมรองเท้าแตะวางพาดอยู่บน โต๊ะทำครัวท่ามกลางชามคอรันเฟล็ก พวงขึ้นคันกระโปรงเหมือนลูกบอลยักษ์

1.4.15 เรื่องเรื่องนากลัวของโยโก้ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละครคือ แม่ของเพีย ดังข้อความต่อไปนี้ (คินิสเทอร์, 2549, หน้า 11)

“เพีย แม่ต้องคุยอะไรกับลูกซักหน่อย” เพียได้ยินเสียงแม่ของเธอตะโกนดังแต่ยังไม่ทันจะก้าวเข้าบ้านด้วยซ้ำ แม่ยืนอยู่ที่ประตูครัว น้ำเสียงฟังดูเหมือนกำลังโมโห “แม่ให้ลูกเอาถังขยะไปเทตั้งแต่เมื่อเย็นวาน แล้วมันยังค้างอยู่ตรงนี้”

“แต่หนูก็สัญญากับแม่ตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วไงคะ ว่าพอกลับจากโรงเรียนก็จะเอาไปเททันที” เพียพยายามจะชี้แจง...

1.4.16 เรื่องสามสหายผจญภัย ตอนแผ่คมหาภัย ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ มาร์คัส ที่บ่นถึงมาเรียแสดงความไม่พอใจต่อหน้าคาร์ล ดังข้อความต่อไปนี้ (ฮาเกมันน์, 2549 จ, หน้า 5)

“ยายมาเรียก็เป็นชะงัด” มาร์คัสบ่นพลางมองหน้าคาร์ลเพื่อนรักของเขาอย่างตื๋น “ฉันบอกนายตั้งไม่รู้กี่ครั้ง ว่ายายนี้เอาแต่ใจยิ่งกว่าอะไร แต่นายไม่ยอมเชื่อเลย” เด็กชายร่างผอมบางหันหลังให้เขาอย่างเย็นชาแทนคำตอบ แล้วมองออกไปนอกหน้าต่างปราสาททริเตอร์ ชล้าก

1.4.17 เรื่องสายเลือดมาดกรรรม ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ โพลล์ ที่มาปลุกลูกชายให้ตื่น ดังข้อความต่อไปนี้ (พริ้นซ์, 2549, หน้า 5)

“ไมเอาน่า โจอี” โพลล์กำลังจับบ่าผมเข่าอยู่ “ตีห้าแล้วนะ ได้เวลาลุกแล้ว” เธอจุกเทียนไข แต่ข้างนอกมีดสนิท และห้องนั้นก็หนาวเย็น”

1.4.18 เรื่องสี่ศรัณ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ โจ ซึ่งบ่นเรื่องของขวัญวันคริสต์มาส ดังข้อความต่อไปนี้ (ออลคอตต์, 2549, หน้า 9)

“คริสต์มาสคราวนี้คงไม่สนุกแน่ เพราะเราไม่ได้ของขวัญ” โจบ่นขณะที่นั่งนอนเหยียดขาอยู่บนพรม “เออ! คนจน ๆ อย่างพวกเรานี้ช่างเคราะห์ร้ายเสียจริง ๆ เชียวนะน้อง” เมื่อกพูดพร้อมกับถอนใจใหญ่เมื่อกลับมามองดูเสื้อผ้าเก่า ๆ ของตนเอง

1.4.19 เรื่องหนุ่มน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนชุมทรัพย์สาปสูญแห่งคาซาโลมา ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร คือ พ่อบ้าน แห่งปราสาทคาซาโลมา ที่มาเปิดประตูต้อนรับทอม ดังข้อความต่อไปนี้ (วิลสัน, 2549 ข, หน้า 5)

“เราเกรงว่าจะเป็นการมาดกรรรม” ใบหน้าหม่นหมองของพ่อบ้านสว่างขึ้นด้วยแสงฟ้าแลบจากพายุด้านนอก “แต่เข้ามาเถอะครับ มิสเตอร์วินเตอร์จะบอกรายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับการหายตัวไปของเซอร์ไนเจลให้คุณฟัง”

2. การดำเนินเรื่อง เป็นส่วนเนื้อเรื่องที่อยู่ต่อจากส่วนเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่องให้น่าสนใจ ผู้เขียนอาจใช้วิธีการเสนอปัญหาหรือการสร้างความขัดแย้งในการดำเนินเรื่อง กลวิธีผู้เล่าเรื่อง และกลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่องให้น่าสนใจ ดังการวิเคราะห์ต่อไปนี้

2.1 กลวิธีในการสร้างความขัดแย้ง คือ สิ่งที่ทำให้เกิดการต่อสู้ภายในใจก็ได้ ความขัดแย้งที่ทำให้ทั้งสองฝ่ายมีความพยายามที่จะเอาชนะซึ่งกันและกัน จะทำให้เรื่องดำเนินไปอย่าง

น่าสนใจ ชวนติดตาม เพื่อให้ทราบถึงผลตอนจบของเรื่อง ผู้วิจัยได้นำหลักการสร้างความขัดแย้งมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์วรรณกรรมดังนี้

2.1.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์และสาเหตุภายนอก คือ ความขัดแย้งที่มนุษย์มีต่อสิ่งรอบตัว เช่น การต่อสู้กับภัยธรรมชาติ สภาพสังคม ความยากจน ความตาย รวมถึงศาสนา ความเชื่อ หรือชะตากรรมของตัวเอง

จากการศึกษาพบว่า ความขัดแย้งที่เกิดจากสาเหตุภายนอกมี 24 เรื่อง คือ เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 1, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 2, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 3, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 4, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 5, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 6, ข้ามขอบฟ้าตามหาสวรรค์, คิระ – คิระ งามระยับดั่งดวงดาว, จิโร่ กับการเดินทางครั้งสุดท้าย, ชิโร่ คำวิงวอนของสุนัขทดลอง, ดาวแห่งชีวิต, เดอะ เม็ก เผ่าพันธุ์อมตะ, เดอะโอโร รักอันยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก, ตามรอย...คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส, ทอม มนุษย์สองโลก, บ้านเกิดมันฝรั่ง, บ้านเล็กในป่าใหญ่, บิ๊กจอร์จ, ปิงกันนอกตำรา, ม้าแสนรู้, เรื่องน่ากลัวของโยโกะ, ตามสหายผจญภัย ตอนสืบจากขยะ, แองกัส: ปูมบอทดำนาแห่งนักรบ และไฮดี้

เรื่อง “เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 1” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพสังคม เรื่องเกิดจากเก็น เป็นหนึ่งในคนที่รอดชีวิตจากระเบิดปรมาณูเมืองฮิโรชิมาและนางาซากิ จากการทิ้งระเบิดนี้ทำให้เก็นต้องออกมาประกาศยอมแพ้สงครามโลกครั้งที่ 2 คนส่วนใหญ่ต้องตายอย่างทรมาน คนที่ไม่ตายก็ต้องสู้กับโรคร้ายที่เกิดจากสารกัมมันตภาพรังสี ซึ่งสะท้อนภาพให้เห็นผลของความโหดร้ายของสงคราม จากคำบรรยายว่า

“...พลังความร้อนจากรังสีหลอมละลายผิวหนังของทุกคนที่อยู่ในที่โล่ง ใครที่ใส่เสื้อผ้าสีดำซึ่งดูดความร้อนได้ดียิ่งถูกเผาไหม้มาก คนส่วนใหญ่เหลือแต่ตัวล่อนจ้อน เพราะพลังกระโชกรุนแรงของระเบิดกระชากเสื้อผ้าหลุดจากร่างกายจนหมด...” (นาคาฮาวา, 2549 ก, หน้า 256)

เรื่อง “ข้ามขอบฟ้าตามหาสวรรค์” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพสังคม เรื่องเกิดจากครอบครัวชาวเกาหลีที่อพยพย้ายไปอเมริกาเพื่อหนีสภาพชีวิตที่เป็นอยู่ในเกาหลี เพราะอเมริกาเป็นสถานที่เริ่มต้นสำหรับคนหนุ่มสาว แต่ชีวิตใหม่ไม่ได้มีความสุขอย่างที่คิด ต้องฝ่าฟันความทุกข์ยาก ลำบาก เพื่อหาเลี้ยงตัวเองให้รอด จากคำบรรยายว่า

“...อาป้าปลื้มคิ้วบนเบาะและพูดกับฉัน “นี่จะไม่ใช่ว่าจริง ๆ ของเราหรอก เราแค่จะยืนชั้นล่างจากผู้ชายที่อยู่ชั้นบน” อดม่านหันมาหาอาป้า “เรารอเก็บเงินให้มากกว่านี้อีกสักหน่อย

“ไม่ดีกว่าหรือ” อาป้าจุคบุหรี พ่นควันออกมา อาป้าสายหั่ว “เธอก็รู้ว่ามันเป็นยังไง เธอทนอยู่แบบนั้นได้ยังไง ต้องคอยขอบคุณ ค้างคอยระวัง เราไม่มีความเป็นส่วนตัวเลย...” (นา, 2549, หน้า 31)

เรื่อง “คิระ – คิระ งานระดับดั่งดวงดาว” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพสังคม เรื่องเกิดจากครอบครัวของเคิร์ ซึ่งเป็นชาวญี่ปุ่น ต้องย้ายไปอยู่อเมริกา เคิร์กับพี่สาวจะต้องเรียนรู้สังคมที่ไม่ชอบคนเอเชีย จากคำบรรยายว่า

“...แล้วทำไมพวกเค้าถึงไม่อยากจะรู้จักหนูล่ะ” มีคนไม่อยากรู้จักฉันด้วยหรือนั่น เป็นความคิดใหม่สำหรับฉันเลยทีเดียวนะ พ่อของเรามักจะบอกว่าฉันนั้นกับฉันเป็นเด็กที่พิเศษเอามาก ๆ และแน่นอนฉันนั้นก็เป็นคนบอกเองว่า ฉันเป็นคนพิเศษที่สุด ดังนั้นฉันจึงมักคิดว่าตัวเองเป็นคนที่ค่อนข้างพิเศษและพิเศษพร้อมในเวลาเดียวกัน

“เพราะว่ามีคนญี่ปุ่นแค่ 31 คน เท่านั้นที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้ ในขณะที่มีคนอื่นอยู่อีกสี่พันคนในเมืองเดียวกัน ถ้าเราเอาสี่พันหารด้วยสามสิบเอ็ด...นั่นแปลว่าพวกเรามีมากกว่าพวกเราเธอเข้าใจมั๊ย”

“ไม่” ฉันหันหน้าดำคร่ำเครียดขึ้นมาทันที และนั่นก็เป็นเรื่องปกติ “เธอไม่เคยสังเกตหรือไม่ว่า พ่อกับแม่มีเพื่อนเป็นคนญี่ปุ่นเท่านั้น”

“ก็ถ้างั้นมั้ง” “นั่นก็เพราะว่าคนอื่นที่เหลือน่ะ เค้าไม่ได้ใส่ใจพ่อกับแม่เราเลย พวกเค้าคิดว่าเราเป็นเหมือนพรมเช็ดเท้า มด หรืออะไรสักอย่าง เข้าใจมั๊ย” มาถึงตอนนี้สินธุ์โกรธเอาจริง ๆ...” (คาโงฮะตะ, 2549, หน้า 57-58)

เรื่อง “จิโร่ กับการเดินทางครั้งสุดท้าย” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับกฎระเบียบทางสังคม เรื่องเกิดจาก ครอบครัวของจิโร่ต้องย้ายบ้าน ซึ่งบ้านใหม่ของจิโร่เป็นแมนชั่น มีกฎว่าห้ามเลี้ยงสัตว์ จากคำบรรยายว่า

“...จิโร่คง ไม่มีบ้านอยู่อย่างถาวร! เพราะกฎระเบียบทำให้จิโร่อยู่ที่แมนชั่นไม่ได้ ความหมายของคำว่าอยู่ถาวรก็คือ... อยู่ได้ตลอดไป แต่ว่า... จิโร่อยู่ตลอดไปที่แมนชั่นไม่ได้ พ่อขำว่านี่ถูกตีพิมพ์ ทุกคนได้อ่าน จดหมายจากทั่วทุกสารทิศก็ส่งมาหาจิโร่มากมายอีกครั้ง ...” (มาซารุ, 2549 ก, หน้า 48)

เรื่อง “จิโร่ คำวิงวอนของสุนัขทดลอง” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับความรับผิดชอบต่อสัตว์ เรื่องเกิดจากสุนัขที่ถูกทิ้ง แล้วต้องนำสุนัขไปไว้ที่สถานกักกันสัตว์ ซึ่งบางตัวก็จะถูกกำจัด บางตัวก็จะถูกนำไปเป็นสัตว์เลี้ยงทดลองที่จ่ายไปตามมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ เพื่อใช้ในการค้นคว้าวิจัยทางการแพทย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทารุณโหดร้ายมาก จากคำบรรยายว่า

“...ทุกปี สัตว์เลี้ยงที่ถูกทอดทิ้งหลายหมื่นตัว จะถูกส่งเข้าไปรมแก๊ส แล้วก็ทิ้งสุนัขและแมวที่ถูกเจ้าของทอดทิ้งอีกหลายหมื่นตัว ที่ถูกส่งไปเป็นสัตว์ทดลอง แล้วก็ต้องตายเหมือนกัน

พวกเราต้องหวนคิดแล้วละ ว่าทำไมสัตว์เลี้ยงที่เมื่อวานนี้พวกมันยังอยู่กับเจ้านายที่พวกมันเชื่อใจถึงมีชะตาชีวิตแบบนี้ได้ ทำไม... พวกเรานึกอยากจะเลี้ยงก็เลี้ยง พอพวกมันกะกะก็เอาไปทิ้งเหมือนเป็นขยะ ลูกแมวที่น่ารักเหมือนตุ๊กตา ลูกหมาขนปุกปุยตัวอ้วนกลม ถูกจับใส่ถุงป่านบ้าง ใส่กล่องบ้าง แล้วก็ถูกส่งไปที่ห้องแก๊ส อึดอัดทรมาน แล้วชีวิตเล็ก ๆ ของพวกมันก็พบจุดจบ สรุปลงแล้ว ชีวิตของพวกมันเกิดมาเพื่ออะไร แล้วพวกมนุษย์เรา ที่บอกว่าเป็นเพื่อนของสัตว์เลี้ยงน่ารัก มาทำแบบนี้ เป็นเพื่อนกันจริงหรือเปล่า?

สัตว์ที่ใช้สำหรับการทดลอง ไม่ได้มีแค่สุนัขเท่านั้น มีแมว กระต่าย หนู แพะ ถึงสัตว์พวกนี้เป็นสัตว์น่ารักที่อยู่ล้อมรอบตัวเรามาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่ทุกวันนี้ พวกมันกลับต้องตายอย่างทุกข์ทรมานก็เพราะพวกเรา...” (ยูกะ, 2549, หน้า 56 – 57)

เรื่อง “ตามรอย...คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับความเชื่อทางศาสนา เรื่องเกิดจากคริสโตเฟอร์ โคลัมบัสพยายามศึกษาเส้นทางการเดินเรือเพื่อค้นพบดินแดนใหม่ที่ไม่อยู่ในแผนที่ เขาจึงขอความสนับสนุนแผนการเดินทางจากกษัตริย์ แต่ก็ถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่าจากความคิดเห็นที่ต่างกันทั้งในด้านความเชื่อทางศาสนาซึ่งมีอิทธิพลมากขณะนั้น จากคำบรรยายว่า

“...ในที่สุดนักปราชญ์แห่งเมืองกัสติญาก็ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับแผนการเดินทางของเขา เป็นคำตัดสินชี้ขาดที่ไม่เปิดโอกาสให้มีการแก้ตัวใด ๆ “ข้อเสนอของท่านมีหลักฐานอ่อนเกินกว่าจะหาข้อพิสูจน์ใด ๆ มายืนยันให้เป็นที่พอใจแก่องค์กรกษัตริย์ ทั้งยังปรากฏให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่อาจกระทำได้จริง...” คณะสภาที่ปรึกษาที่มี เอร์นันโด เด คาลาเบรา เป็นองค์ประธานในการประชุม เขาเป็นบาทหลวงผู้ฟังคำสารภาพบาปประจำพระองค์สมเด็จพระราชินีอิซาเบลลา พระผู้ไม่มีความรู้ทางภูมิศาสตร์เลยแม้แต่หน่อย เขามีความเชื่อว่าขอบเขตของโลกถูกขีดกรอบไว้แล้วโดยพระเจ้า และถือเป็นบาปอย่างมหันต์ หากจะมีใครสักคนคิดที่จะเดินทางล้ำเส้นนี้ออกไป! สำหรับบาทหลวงผู้นี้แผนการเดินทางของโคลัมบัสจัดได้ว่าเป็นการกระทำของพวกนอกรีต...” (คูวือล, 2550, หน้า 33)

เรื่อง “ดาวแห่งชีวิต” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพสังคม เรื่องเกิดจากกองทหารนาซีได้บุกเข้ามายึดครองเดนมาร์ก สร้างความเดือดร้อนให้ประชาชนมาก แอนนามารีต้องใช้ชีวิตท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่อยู่ภายใต้ความกดดัน พวกนาซี

ยี่ดครองโคเปนเฮเกน ทำให้ชาวเคนมารักต้องขาดแคลนอาหาร และใช้ชีวิตอย่างหวาดกลัว
จากคำบรรยายว่า

“...รถไฟเคลื่อนขบวนอีกครั้ง ประตูท้ายตู้ขบวนพวกเธอเปิดออก แล้วทหาร
เยอรมันสองคนก็ปรากฏตัวขึ้น แอนนามารีตัวเกร็ง ไม่จริง บนรถไฟนี้ด้วยหรือ พวกทหารอยู่ทุกหน
ทุกแห่งจริง ๆ ...” (ลาวรี, 2549, หน้า 49)

เรื่อง “เคอะ เม็ก เผ่าพันธุ์อมตะ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้ง
ระหว่างความเป็นอมตะกับสังคมทั่วไป เรื่องเกิดจากตัวละครคนมาจากเผ่าพันธุ์ที่เป็นอมตะ ร่างกายจะ
หยุดเจริญเติบโตเมื่ออายุสิบสอง ทำให้มีชีวิตที่ต่างจากคนอื่น ๆ จากคำบรรยายว่า

“ฉันบอกนายได้แต่เรื่องที่แม่เล่าให้ฉันฟังเท่านั้น และแม้ที่ไม่ได้รู้อะไรมากมายนั้น
คือคำที่เราใช้เรียกพวกเราเอง คำเก่าแก่นะ และบอกว่าพวกก็หาเรียกเราหลายอย่างในเวลาต่าง ๆ กัน
พวกเด็กบ้าง พวกพลือกบ้าง พวกปริศนาบ้าง ฉันไม่ค่อยรู้มากนัก เรื่องราวตอนนั้นมันสูญหายไป
หมดแล้ว”

“แต่มันหมายความว่ายังไงเล่า” ผมถาม ใจของผมสั่นปรีด้วยคำถาม

มันก็หมายความว่านายจะไม่เจ็บป่วย มันอยู่ในสายเลือดของนาย และถ้านายมี
บาดแผลหรือแตกหัก แผลนายก็จะสมานโดยเร็ว และนายก็จะคงอยู่ที่อายุสิบสอง นายจะไม่แก่ไป
กว่านี้ อย่างน้อยร่างกายของนายก็จะไม่แก่” (แลช, 2549, หน้า 33)

เรื่อง “เคเปโอโร รักอันยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึง
ความขัดแย้งระหว่างกฎศักดิ์สิทธิ์ว่าด้วยการประพาศิตัวเป็นหนู เรื่องเกิดจากเคเปโอโร เป็นหนูที่
แปลกและมีพฤติกรรมที่ไม่เหมือนหนูทั่วไป ทำให้เหล่าหนูปราสาทไม่พอใจ แล้วตัดสินใจลงโทษ
เคเปโอโรที่ทำผิดกฎของหนู จากคำบรรยายว่า

“เคเปโอโร ทิลลิ่ง เข้าใจกฎศักดิ์สิทธิ์ว่าด้วยการประพาศิตัวเป็นหนู กฎที่ห้าม –
ล่อง – ละเมิด – เค็ดขาดหรือไม่”

“ขอรับ” เคเปโอโรตอบ “ข้าพขอเข้าใจ แต่...”

“เจ้าทำผิดกฎหรือไม่”

“ขอรับ” เคเปโอโรตอบ มันพูดเสียงดัง “แต่... ข้าทำผิดกฎเพราะมีเหตุผลที่สมควร
เพราะคนตรี และเพราะความรัก”

“ความรัก” ประธานหนูร้อง

“ตายละ” เฟอร์เลาห์ร้อง “เอาแล้วไง”

“ข้ารักนางขอรับ” เคเปโอโรพูด

“เราไม่ได้มาที่นี่เพื่อพูดถึงความรัก การพิจารณาครั้งนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความรัก การพิจารณาครั้งนี้เป็นเรื่องของความเป็นหนูของเจ้า” ประธานหนูผู้ทรงเกียรติสูงสุดคะโกนมาจากกองอิฐสูง “และ การไม่ทำตัวเป็นหนู!!!”

“ขอรับ” เคเปอโรพูด “ข้ารู้ขอรับ”

“ไม่จริง ประธานไม่คิดว่าเจ้ารู้ และเพราะเจ้าไม่ปฏิเสธคำกล่าวหา เจ้าต้องถูกลงโทษ เจ้าจะถูกส่งตัวไปยังคุกได้ดินคามบัพัญญติของหนูในปราสาทอันเก่าแก่ เจ้าจะถูกส่งตัวไปหาหนูคุก” (คิคามิลโล, 2551 ก, หน้า 56 – 57)

เรื่อง “ทอม มนุษย์สองโลก” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพสังคม เรื่องเกิดจากทอมเป็นชาวเผ่าที่มีลักษณะแตกต่างจากชาวเผ่าทั่วไป คือ หนูไม่ดี สายตาแย้ งุ่มง่าม ตัวหนัก และเสียงแปลก เหตุนี้จึงทำให้ทอมถูกขับไล่ออกจากเผ่า เขาจึงต้องหนีจากคำบรรยายว่า

“...สายลมหนาวกำลังทำให้เนื้อหนังของเขาเหี่ยว เขารู้สึกหนาวสั่นและอ่อนแรง จนต้องกอดตัวเองเอาไว้ ชาวเผ่าจะต้องแก้แค้นเขาแน่ ถ้าหากเขากลับไป... แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่มีวันหนีพ้น สุดท้ายก็ต้องลงเอยแบบเดียวกัน

เขากลับไปซุกตัวอยู่ในรัง เขาจะคอยต่อไปอีกสักหนึ่งชั่วโมง บางทีถ้าพวกชาวเผ่าคืบกันจนเต็มที่แล้ว อาจจะไม่มีใครสนใจเขาก็ได้

เมื่อนั้นเขาถึงจะกลับไปและขอมมอบตัว...” (พรุ, 2549, หน้า 9)

เรื่อง “บ้านเกิดมันฝรั่ง” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพสังคม เรื่องเกิดจากเด็กหญิงที่อยู่ในเมืองที่เจริญ วันหนึ่งต้องย้ายไปอยู่ในประเทศที่ห่างไกลและยากจน จนได้พบเด็กหญิงคนหนึ่งที่ลำบากมาก แล้วเธอก็ค่อยเปลี่ยนแปลงความคิด ความเชื่อของตนเอง หันมายอมรับผู้ที่ด้อยโอกาสกว่า จากคำบรรยายว่า

ฉันค่อย ๆ เรียนรู้โดยฟังมันฝรั่งว่า เด็กหญิงชาวนาเผ่าไอยมารามีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร พวกคนกริ่งส่งข่าวไปยังนกตัวที่มันต้องการให้รู้ข่าว ละลายท่าลูกเห็บด้วยดินระเบิด และไม่มีอะไรน่าหวาดกลัวเท่ากับชั้นลิฟท์สำหรับเด็กหญิงเพิ่งมาจากท้องไร่ท้องนา

เฉพาะเวลาพักผ่อนมันฝรั่งเท่านั้น กาซิลด้ากล้าที่จะขัดฉันทและเรียกฉันว่า มาเรีย แทนคำว่า คุณหนู แต่เมื่อมันฝรั่งบอกเสร็จเรียบร้อย ทุกอย่างกลับไปเป็นเหมือนเดิมฉันกลับไปเป็นคุณหนูนั่งอยู่ที่โต๊ะ กาซิลด้าเป็นลูกจ้าง (บอร์คอนส์, 2549, หน้า 104)

เรื่อง “บ้านเล็กในป่าใหญ่” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม ที่ตัวละครอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ กลางป่า ที่มีสัตว์ป่ามากมาย การเดินทางก็ลำบาก จากคำบรรยายว่า

“...พ่อพยายามจะรีบเดิน แต่เดินลำบากมาก ทั้งพ่อก็เหนื่อยและอ่อนเพลีย จึงเดินมาได้ไม่เท่าไรก็มีด พ่อต้องอยู่คนเดียวกลางป่าใหญ่โดยไม่มีปืนติดตัว”

“ยังจะต้องเดินอีกหกไมล์กว่าจะถึงบ้าน พ่อเดินมาอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะเร็วได้อยู่แล้ว มีดเข้าทุกที ๆ พ่ออยากได้ปืนเหลือเกิน เพราะรู้ว่าหมึกจะออกจากถ้ำที่มันไปนอนพักกันบ้างแล้ว พ่อพบรอยเท้าของมันเมื่อตอนขาเดอนเช้า...” (ไวล์เดอร์, 2552, หน้า 75)

เรื่อง “บิกจอร์จ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับคติความเชื่อ เรื่องเกิดจากชาวบ้านมีความเชื่อว่า กา เป็นलगหรือสัญลักษณ์บอกเหตุอย่างหนึ่งที่ไม่ดี เมื่อพวกเขาเห็นกาบินมาอยู่บนหัวของจอร์จ จึงหมายความว่าจอร์จเป็นตัวนำเคราะห์ร้ายด้วย จากคำบรรยายว่า

...เรื่องแรกเกิดขึ้นเมื่อจอร์จเยกหน้าขึ้นไปเห็นตัวอะไรเล็ก ๆ บินวนเป็นวงกลมอยู่
สูงบนฟ้าสีคราม

ทันใดนั้นมันร่วงลงมาเหมือนก้อนหิน มาอยู่บนหัวจอร์จ กำนั่นเอง
กาส่งเสียงร้องพลางกระพือปีกสีดำ มันย่อไปย่อมาเหมือนกำลังจะทำรังบนผมลาย
แถบของจอร์จและตั้งรกรากตรงนั้น

“กรอลิสุมปี” จอร์จทักทาย

“กา” กาตอบสนอง

ชาวบ้าน ไม่ชอบสิ่งที่เห็นนี้เล็กน้อย เพราะมันเหมือนเป็นलग ในยุคที่ผู้คนเชื่อเรื่องไสยศาสตร์นี้ พวกเขาจะมองหาสัญลักษณ์หรือलगบอกเหตุร้าย และกาก็เป็นทั้งสัญลักษณ์และलगบอกเหตุอย่างหนึ่ง มันเป็นตัวนำเคราะห์ร้าย

พวกเขาเชื่อว่าการที่กาบนหัวของกรอลิสุมปีทำตัวตามสบายเหมือนอยู่บ้าน นั่นหมายความว่ากรอลิสุมปีต้องเป็นตัวนำเคราะห์ร้ายด้วยเช่นกัน... (ฟริงเกิล, 2549, หน้า 85 – 86)

เรื่อง “ปิ้งรักนอกคตาร” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพสังคม เรื่องเกิดจากพวเคนซ์ คิงและน้องสาว ซึ่งได้ไปเรียนที่โรงเรียนมัธยม หลังจากที่พ่อของเธอสอนหนังสือให้เธอเองที่บ้านมาหลายปี เธอต้องปรับตัวกับสังคมใหม่ ๆ และการเรียนรู้ที่จะต้องใช้ชีวิตที่โรงเรียน จากคำบรรยายว่า

“...ฉันเป็นเด็กผู้หญิงที่เชื่อกันว่ามีพรสวรรค์ทางสติปัญญา นี่เป็นชั้นเรียนที่พิจารณาแล้วว่าเหมาะสมกับความสามารถของฉัน มันน่าขยหน้าสุด ๆ ที่ฉันพบว่าตัวเองแทบจะตามไม่ทันเอาเสียเลย เหมือนกับฉันกลับไปเรียนกับครูอเบิตส์ แต่แยกว่านั่นเสียอีก ฉันยังไม่เข้าใจวิชาเลขอยู่ ถึงแม้ว่าครูจะพูดซ้ำมาก ๆ และช้ามาก ๆ ราวกับว่าการออกเสียงแบบนั้น ๆ นั้นจะทำให้ทุกคนรู้แจ้งขึ้นมาอย่างนั้นแหละ

วิทยาศาสตร์ก็ง่ายกว่ากันแค่เจ็ดเดียว ฉันคิดว่าตัวเองอาจจะเรียนวิชาประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ได้ดี แต่ฉันชินกับการอ่านเอาจากหนังสือ แล้ววาดภาพว่ายุคหรือประเทศนั้น ๆ จะเป็นยังไง ฉันเกลียดวิธีการของโรงเรียนนี้ตรงที่ทุกสิ่งทุกอย่างถูกแบ่งเป็นหัวข้อ โดยที่เราต้องมาท่องจำพวกข้อมูลชิ้นเล็ก ๆ นั้นให้ได้...” (วิลสัน, 2549 ก, หน้า 72)

เรื่อง “ม้าแสนรู้” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับความนิยมตามยุคสมัย เรื่องเกิดจากม้า ซึ่งเจ้านายของม้า นิยมใส่บังเหียนให้ม้าตามสมัยนิยม โดยไม่รู้เลยว่าม้าจะต้องทรมานอย่างไร มักคำนึงถึงแต่ความสวยงามเท่านั้น จากคำบรรยายว่า

“...เราถูกส่งไปกรุงลอนดอน คนที่ซื้อฉันมาใช้บังเหียนรุ่งเวลาเอาฉันเทียมรถ และฉันเกลียดมันยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ แต่เมื่อเรามาอยู่ที่นี้ เรากลับถูกรั้งสายบังเหียนเช่นนั้น เราจะเป็นม้าที่งดงามทันสมัยยิ่งขึ้น เขามักจะขับรถที่มีเราเทียมไปตามสวนสาธารณะและสถานที่ต่าง ๆ ที่งดงามทันสมัย ท่านที่ไม่เคยถูกบังเหียนรุ่งจะไม่รู้ว่ามันเป็นอย่างไร แต่ฉันเคยโดนมาแล้วและบอกได้ว่ามันร้ายกาจเพียงไร

ฉันชอบสะบัดหัวไปมาและชูหัวขึ้นสูงเหมือนม้าอื่น ๆ แต่ลองคิดดูสิ ถ้าท่านชูหัวขึ้นสูงแล้วต้องถูกบังคับให้อยู่เช่นนั้นดังหลาย ๆ ชั่วโมง โดยไม่สามารถจะเอี้ยวหัวไปมาได้ นอกจากจะถูกรั้งให้สูงยิ่งขึ้น ท่านจะรู้สึกปวดเมื่อยคอจนแทบทนไม่ไหว...” (ซีเวลล์, 2549, หน้า 60 - 61)

เรื่อง “เรื่องน่ากลัวของโยโก้” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพสังคม เรื่องเกิดจากนายพรานลัดลอบนำมนุษย์หิมะมาจากขั้วโลก แล้วมนุษย์หิมะหนีออกมาได้แล้วพบกับเด็กสองคน เด็ก ๆ จึงนำไปเลี้ยงโดยไม่ให้คนอื่นรู้ เมื่อมีคนเห็นรอยเท้าที่ผิดปกติ จึงเป็นข่าว ทำให้ผู้คนต่างให้ความสนใจ จากคำบรรยายว่า

“...ครูใหญ่ที่เคียวกว่าเพียงจะกลับมาเธอไม่ได้เอาน้ำผึ้งมาด้วย แต่กลับมีข่าวร้ายมาบอก

“ลูคัส เกิดปัญหาแล้วละ” ลูคัสเห็นได้ทันทีว่ามันต้องไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ

“แม่อ่านหนังสือพิมพ์แล้วถามอะไรเยอะแยะเลย แม่ถามถึงเรื่องเจ้าโยโก้...”

“แล้วไงละ”

“แม่อยากเห็นเจ้าโยโก้ ฉันบอกแม่ไปว่าเธอเอามันไปเดินเล่นอยู่พอดี”

“แล้วถ้าแม่มาที่นี่เดี๋ยวนี้ละ”

“ไม่ต้องกลัวหรอก ตอนนี้แม่ต้องทำงาน แต่ว่าบ่ายวันนี้เราสองคนต้องตัดสินใจทำอะไรเสียแล้ว...” (คณิสเตอร์, 2549, หน้า 100)

เรื่อง “สามสหายผจญภัย ตอน สืบจากขยะ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพสังคม เรื่องเกิดจากสามสหายพบเปิดตัวหนึ่งที่มีคราบน้ำมันติดเต็มตัวและพบว่าเพื่อนมีอาการคุ้มแดงเต็มตัวหลังจากลงเล่นน้ำที่สามทะเลสาบ สามสหายจึงสืบเรื่องราวถึงสาเหตุและตัวการที่เอาขยะมาทิ้งไม่ถูกที่ ซึ่งทำให้เกิดผลร้ายต่อสิ่งแวดล้อม จากคำบรรยายว่า

“...พวกเด็ก ๆ นิ่งอึ้งไปชั่วขณะ จนได้ยินเสียงลมพัดวีว ๆ เหนือยอดไม้ พวกเขาค้นพบสิ่งที่ลอยคู้บปองอยู่ในน้ำ ซึ่งตอนแรกเห็นเป็นเพียงกองอะไรรสก็อย่างที่เปื้อนคราบสีดำ แต่ยิ่งเข้าไปมองใกล้เท่าไร ก็ยิ่งเห็นชัดเจนเท่านั้น พื้นผิวของถังและขวดแต่ละใบล้วนเคลือบด้วยคราบสกปรก คนที่นำมาทิ้งไว้ไม่ใช่ใจแค่น้อยเลยว่ สิ่งของเหล่านี้ได้ปิดฝาเรียบร้อยหรือยัง ทำให้น้ำมันที่ไหลแล้วไหลจากภาชนะลงสู่ทะเลสาบอย่างทีเห็น หลังจากทิ้งขยะเสร็จ เจ้าคนเห็นแกตัวก็รีบแผ่นหนีไปเลย ชิ้นส่วนรถยนต์ทั้งคันลอยผลุบ ๆ โผล่ ๆ ขึ้นมาจากน้ำดำปี้ แม้แต่ของเหล่านี้ยังถูกนำมาทิ้งหน้าตาเฉย อย่างกับเห็นทะเลสาบเป็นถังขยะยังงัยยังงั้น...” (ฮาเกอมันน์, 2549 ฉ. หน้า 24)

เรื่อง “เอนกัศ: ปฐมบทตำนานแห่งนักรบ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพสังคม เรื่องเกิดจากเอนกัศ เป็นเด็กหนุ่มสายเลือดนักรบที่ต้องการเจริญรอยตามบิดา แต่เมื่อเกิดเหตุร้ายขึ้น ความแค้นจึงเริ่มก่อเกิดในใจของเอนกัศ เขาฝึกปรือฝีมืออย่างหนัก เปลี่ยนจากเด็กหนุ่มที่ถูกหาว่าอ่อนแอกลายเป็นผู้นำและนักรบผู้ยิ่งใหญ่ จากคำบรรยายว่า

“...ข้ายังอยู่ที่ชายหาดเพียงคนเดียว หูยังคงร้อนด้วยไฟโทสะที่สูบอยู่ ฮาการ์ท่าร้ายจิตใจข้าอย่างรุนแรงด้วยคำพูดเปรียบเปรยนั้น ข้าไม่คิดว่าตัวเองจะเป็น “เด็กที่ล่ากระด่ายบนพื้นหิมะยัง ไม่ได้” ช่วงวัยเด็กข้าฝึกฝนการต่อสู้มาตลอด พ่อเป็นครูฝึกและเป็นคู่ซ้อมให้ข้า อีกอย่างในตัวข้าก็มีเลือดของชีวล์ฟอยู่ ข้าเป็นผู้สืบทอดของจาร์ลผู้มีอำนาจและผลงานชิ้นหนึ่งของเขาก็คือการยึดครองหมู่บ้านของแม่ข้า แผ่นดินทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของดินแดนสก็อต แล้วพวกคนของเขามาตั้งรกรากที่นั่น และข้าก็เป็นลูกหลาน ลูกที่เกิดจากพายุลูกใหญ่สุดจากทางเหนือ...” (ปีช ฟิลล์, 2549, หน้า 49)

เรื่อง “ไฮดี้” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างปู่ของไฮดี้กับสภาพสังคมของหมู่บ้าน เรื่องเกิดจากปู่ของไฮดี้มีอดีตที่เจ็บช้ำจากสภาพสังคมรอบตัว ทำให้เขาเกลียดคนอื่นในหมู่บ้านแล้วหนีไปอยู่คนเดียวบนเขา จนกระทั่งน้ำของไฮดี้นำไฮดี้ไปฝากไว้ซึ่งไฮดี้เป็นหลานคนเดียวของเขา และเขาก็ไม่ยอมให้ไฮดี้ไปโรงเรียนหรือพบกับสิ่งชั่วร้ายในสังคม จากคำบรรยายว่า

“...ที่คุณพูดนั้นก็ถูกอยู่ เพื่อนบ้าน” บาทหลวงผ่อนน้ำเสียงลง “ฉันเห็นด้วยว่าการให้เด็กเดินไปโรงเรียนข้างล่างนั้นเป็นสิ่งที่ไม่น่าทำอย่างยิ่ง และฉันก็รู้ว่าคุณรักยายหนูนี้มาก แต่เพื่อแกคุณน่าจะทำสิ่งที่ควรทำมานานแล้ว คือลงไปอยู่กับพวกเราในหมู่บ้านข้างล่าง การอยู่บนนี้ด้วยความขมขื่นต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ตามลำพังนั้นไม่ใช่สิ่งที่ดีเลย! ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับคุณบนนี้ ใครจะมาช่วยคุณได้ ฉันจะไม่เข้าใจจริง ๆ คุณอยู่ในกระท่อมนี้นี้ได้ยังงั้นในหน้าหนาว แล้วยายหนูนี้แทนอากาศบนนี้ได้ยังงั้น...” (ขปรี, 2549, หน้า 79)

2.1.2 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ คือ ความขัดแย้งของมนุษย์ที่เกี่ยวกับการกระทำ ความคิด ความต้องการ ความตั้งใจ มักเกิดขึ้นกับครอบครัว เช่น พ่อแม่กับลูก เด็กกับผู้ใหญ่ รวมถึงกลุ่มคนในสังคม จากการศึกษาพบว่า ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์มี 51 เรื่อง คือ การผจญภัยของทอม ซอว์เยอร์, แก้วฮัสตาร์ด, เกริลล์ หู เดอะ เรสคิว เล่ม 4, ขุมทรัพย์พ่อมดเขาค้อ, เขาวงกตของขวัญ, คูโระ ผাগหัวใจไว้ที่โรงเรียน, จูจิบ (แห่งหายนะ), จูดี มูตี ตอนจูดีอยากเป็นหมอดู, ชาร์ลส์คอตต์ แมงมุมเพื่อนรัก, ตามรอย...เทพเจ้าอียิปต์, ตามรอย...อะลาติน, ป้อมปราการมหัศจรรย์, ปริศนาดวงสีอำพัน, ปริศนาหินสีดำ, ปาฏิหาริย์แห่งมิตรภาพ, ปาฏิหาริย์แห่งวาฬ, ปีเตอร์กับนักจับดาว, ปีเตอร์ แพนกับฝันร้ายแห่งเนฟเวอร์แลนด์, พระราชาแดงกวาง, พันธมิตรแห่งรัตติกาล, ฟีน้องสีกระรัต, มนตร์น้ำหมึก, ม้าขาวแห่งเซนเนอร์, มิเชล ตอนปริศนามัลลิสก๊อ, มือสังหารแห่งรุ่งอรุณ, สามใบเถากับโซฟี, สามสายผจญภัย ตอนบุญแฉปริศนา, สามสายผจญภัย ตอนโจรกรรมสัตว์เลี้ยง, สามสายผจญภัย ตอนโจรจักรยาน, สามสายผจญภัย ตอนปราสาทผีสิง, สามสายผจญภัย ตอนเผด็จการ, สามสายผจญภัย ตอนปริศนาโรคประหลาด, สามสายผจญภัย ตอนอลหม่านวันคริสต์มาส, สายเลือดมาดกรรรม, สาวน้อยยอดนักสืบ ตอนตัวประกันคิสนีย์แลนด์, ลีครุณี, สู่เส้นทางมรณะ, หนูน้อยยอดนักสืบ ตอนขุมทรัพย์สาบสูญแห่งคาซาโลมา, หนูน้อยยอดนักสืบ ตอนมาดกรรรมบนรถไฟ, หนูน้อยยอดนักสืบ ตอนฝันร้ายในแวนคูเวอร์, หนูน้อยมีบ้าน, หายนะก่อนปีศาจ, อบาร์ด, อเล็ก ไรเดอร์สายลับนักเรียน ตอนเกาะมหัศจรรย์, อเล็ก ไรเดอร์สายลับนักเรียน ตอนแผนพิฆาตอินทรี, อสูรกายแห่งหายนะ, อาร์เทอร์กับตำนานจอมกษัตริย์ ตอนศิลามนตรา, เอราคอน, เอ็ดเวิร์ด หูลิ้น ตามหาหัวใจไกลสุดฟ้า, แฮร์รี่กับเงาคืนคามหาภัย และโฮ่ง โฮ่ง เข้าดูบเพื่อนซี้

เรื่อง “การผจญภัยของทอม ซอว์เยอร์” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างทอมกับป้า เรื่องเกิดจากทอมทำตัวเกรียน ทำให้ป้าเสียใจ จากคำบรรยายว่า

“...ป้าพาเขาออกไปพูดกันสองต่อสอง แกร์ทำให้รำพันว่าเขาช่างเป็นเด็กใจดำนักที่พยายามทำลายหัวใจคนแก่อย่างแค้นด้วยการประพฤติชั่ว แกบอกเขาว่า แกเลิกหวังแล้วว่าที่จจะอบรมสั่งสอนเขาให้เป็นเด็กดี คำพูดเช่นนี้ร้ายยิ่งกว่าถูกเข็ญแทงที่ หัวใจของทอมเจ็บระบมเสียยิ่งกว่า

ร่างกาย เขาร้องให้อ้อนวอนขอให้ป้ายกโทษ สัญญาแล้วสัญญาอีกว่าจะไม่ทำผิดอีกต่อไป...”

(ทเวน, 2549, หน้า 71)

เรื่อง “เกิร์ลส์ ทู เดอะ เรสคิว เล่ม 4” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเด็กสองคน คือ เกือบกับเคย์ล่า ที่ออกเรือมาตกปลา แต่เกิดพายุขึ้น จึงต้องรีบขับเรือหลบพายุจากคำบรรยายว่า

“...พายุก่อตัวเร็วมาก เธอคงไม่อยากจะคิดถึงใจทะเลสาบตอนที่ทอร์นาโดหมุนเข้ามาแน่ ๆ” เคย์ล่าอธิบาย “เห็นหลังคาโรงนาของเราไหม ที่เป็นเงาเงินวาว ๆ อยู่ฝั่งโน้น ขับตรงเข้าไปเลย และนี่ใส่เสื้อชูชีพด้วย”

“ฉันไม่ต้องการเสื้อชูชีพ” เกือบบอกแล้วทิ้งเสื้อลงบนท้องเรือ ระหว่างที่มุ่งหน้าตัดทะเลสาบกลับไป แต่ท้องฟ้ามืดลงอย่างรวดเร็ว และเรือก็โคลงเคลงด้วยแรงคลื่น

“หันหัวเรือฝ่าคลื่น ไป!” เคย์ล่าสั่ง

“ไม่ ถ้าขับตรงไปจะถึงเร็วกว่า...” (แลนสกี, 2549 ข, หน้า 13)

เรื่อง “เก้าอี้สารพัดนึก” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเด็ก ๆ กับพ่อมด เรื่องเกิดจากเด็ก ๆ เข้าไปในร้านขายของเก่า แล้วพ่อมดเจ้าของร้านปิดประตูไว้ไม่ให้เด็ก ๆ ออก เพราะต้องการให้เด็ก ๆ ช่วยจับหมาและผีเสื้อมาใส่กล่องอย่างเดิม ขณะที่เด็ก ๆ นั่งที่เก้าอี้ก็นึกในใจว่า อยากจะกลับบ้าน เก้าอี้จึงพาเด็ก ๆ หนีออกมา จากคำบรรยายว่า

“...ยังไม่ปล่อย จนกว่าฉันจะจับหมาและผีเสื้อมาใส่กล่องอย่างเดิมได้” ชายร่างสูงตอบ

“แน่จริง!” ปีเตอร์ร้อง เด็กชายไม่ได้ขยับเขยื้อนลงจากเก้าอี้ที่เขากับมอลลี่กำลังนั่งเอาขาหัดขึ้นมายู่ “อยากให้เรากลับไปบ้านได้โดยปลอดภัยเหลือเกิน!”

ทันใดนั้นเองก็มีสิ่งที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่สุดเกิดขึ้น! เก้าอี้ที่เด็กทั้งสองนั่งอยู่เริ่มขยับไปมาและทำเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดแล้วมันก็ลอยขึ้นไปในอากาศ พาเอามอลลี่และปีเตอร์ขึ้นไปด้วย! เด็กทั้งสองจับเก้าอี้ไว้แน่น เพราะไม่รู้ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น! เก้าอี้ลอยไปที่ประตู แต่ประตูปิดอยู่ มันจึงลอยไปที่หน้าต่างแต่หน้าต่างบานนั้นก็ปิดด้วย

ในขณะนั้นเองพ่อมดและทิวพิกก็วิ่งไล่จับเก้าอี้พลางส่งเสียงร้องเอ็ดอึงด้วยความโกรธ “เจ้าอวดได้อย่างไรจึงจะมาเอาเก้าอี้สารพัดนึกของเราไป นึกขอให้มันลอยกลับมาเร็ว ๆ บอกให้มันกลับมาเดี๋ยวนี้!” (อ.สนิทวงศ์, ผู้แปล, 2552, หน้า 16)

เรื่อง “ชุมทรัพย์พอมดเขาคี” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างคุณ (ผู้เล่นเกม) กับปีศาจ เรื่องเกิดจากการตามหาชุมทรัพย์ของพอมดที่อยู่ในเขาคี ตลอดทางพบอุปสรรคมากมาย จากคำบรรยายว่า

“...ทันทีที่เท้าสัมผัสพื้นปูกระเบื้องรูปมือ คุณรู้สึกเหมือนมีอะไรจับที่ข้อเท้าไว้แน่น พอก้มลงดู ก็เห็นว่าเป็นมือปีศาจสีขาว คุณพยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อทรงตัวให้ได้ แต่แล้วก็ต้องผวาเมื่อเห็นว่ากระเบื้องรูปมือในห้องทุกแผ่นมีมือแบบเดียวกันนั้น โผล่ขึ้นมา ถึงตอนนี้จากพื้นห้องด้านหนึ่งไปจดประตูอีกด้านหนึ่งมีมือพวกผีร้ายกำลังกวัดไกวไขว่คว้าในอากาศอยู่ทั่ว คุณชักดาบออกและฟันมือเหล่านั้น ตัดสินการต่อสู้...” (ลิฟวิงสโตน, 2550 ข, หน้า 108)

เรื่อง “เขาวงกตสยองขวัญ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างคุณ (ผู้เล่นเกม) กับปีศาจ เรื่องเกิดจากการสรรหาผู้พิชิตเขาวงกตสยองขวัญ ซึ่งยังไม่เคยมีผู้ใดทำสำเร็จมาก่อน จากคำบรรยายว่า

“...ขณะที่วิ่งตามปีศาจแกระไป คุณก็ได้ยินเสียงหัวเราะมากขึ้น ทว่าตอนนี้มาจากด้านหลังคุณ คุณมองไปรอบ ๆ และเห็นปีศาจแกระเลพริคอนอีกหกตัวโผล่ออกมาจากประตูลับที่ผนังอุโมงค์ ทันใดนั้น ตัวหนึ่งก็กระโดดจากขอบที่ติดกับเพดานลงมาบนหลังคุณ คุณสตั้มันออกจากหลัง แล้วชักดาบออกมา พวกปีศาจแกระยิ่งหัวเราะหนักกว่าเก่า...” (ลิฟวิงสโตน, 2549 ก, หน้า 208)

เรื่อง “คุโระ ผ่าหัวใจไว้ที่โรงเรียน” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างคุณครูในโรงเรียน เรื่องเกิดจากคุโระ ลูกสุนัขที่ถูกทิ้ง คุณครูจึงประชุมกันว่าควรจะเลี้ยงคุโระไว้ที่โรงเรียนหรือไม่ จากคำบรรยายว่า

“...ในฐานะที่เป็นโรงเรียนซึ่งรับหน้าที่ดูแลเด็กทั้งหลายจากคุณพ่อคุณแม่แล้ว ทำให้ไม่สามารถออกข้อสรุปได้โดยง่าย จำเป็นต้องถามความเห็นของคุณครูท่านอื่น ๆ ด้วย เพราะที่นี้คือปัญหาของทั้งโรงเรียน

คุณครูใหญ่เรียกประชุมครูทุกท่าน เพื่อร่วมกันถกเรื่องคุโระ และความเห็นของคุณครูก็แบ่งออกได้เป็นสองกลุ่มใหญ่ ๆ

คุณครูกลุ่มหนึ่งที่สนับสนุนการเลี้ยงคุโระ เห็นว่าเด็ก ๆ จะได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของชีวิต ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่อาจสอนได้ในห้องเรียน และคุณครูผู้กล่าวสนับสนุนอย่างเต็มปากเต็มคำก็คือ คุณครูชิโตะมิและคุณครูโอชะวา

คุณครูผู้เห็นตรงกันข้ามเข้าใจถึงความสำคัญของชีวิต แต่สิ่งที่เป็นห่วงก็คือ อาจมีอุบัติเหตุที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้นได้ รวมทั้งเป็นห่วงว่าเด็ก ๆ จะดูแลคุโระได้ดีจริงหรือไม่ นอกจากนี้ในวันอาทิตย์ และปิดเทอมจะทำอย่างไร

คุณครูท่านหนึ่งกล่าวว่า “เป็นห่วงว่าเกิดวันหนึ่งเด็ก ๆ เลี้ยงคุโระได้ไม่ดีพอจนต้องส่งคุโระไปศูนย์ควบคุมสัตว์ เด็ก ๆ จะต้องแบกรับเอาแผลใจที่ไม่มีวันรักษาหายไปได้ล่อนะสิ”

คุณครูทุกท่านต่างแสดงความเห็นหลากหลายออกมา กระนั้นก็ยังไม้อาจหาข้อสรุปได้ เพราะความเห็นถูกแบ่งออกเป็นสองเสียงแล้ว เป็นปัญหาที่ยุ่งยากมากทีเดียว...” (โคสุเกะ, 2549, หน้า 57 – 59)

เรื่อง “จูคจบ (แห่งความโศกเศร้า)” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเคาต์โอลาฟกับเด็กสามพี่น้อง เรื่องเกิดจากเคาต์โอลาฟกับเด็ก ๆ เดินทางโดยเรือลำเดียวกันในมหาสมุทร จากคำบรรยายว่า

“...ฉันกินของละ ๆ ไม่มีรสชาติของเธอมาพอแล้ว” โอลาฟจะตอบ “เขี่ยกิ่งว่าสลัดที่พ่อแม่ของพวกเธอเคยทำเสียอีก! สรุปแล้ว เด็กกำพร้าอย่างพวกเธอนี้เป็นลูกสมุนที่แย่มากเท่าที่ฉันเคยหาได้เลย!”

“เราไม่ใช่ลูกสมุนของคุณนะ!” โอเล็ตร้อง “เราแค่บังเอิญเดินทางมาด้วยกันต่างหาก!”

“ฉันว่าพวกเธอคงลืมไปละมั้งว่าใครเป็นกัปตันอยู่ที่นี่” เคาต์โอลาฟพูดและเคาะนิ้วสกรปรกนิ้วหนึ่งกับรูปสลักที่หัวเรือ ขณะที่อีกมือหนึ่งก็ควงปืนฉมวก อวูรน่ากลัวที่มีฉมวกอันสุดท้ายเหลือไว้ให้เขาใช้ทำสิ่งชั่วร้ายได้ “ถ้าพวกเธอไม่ทำตามที่ฉันบอก ฉันจะเปิดหมวกดำน้ำ แล้วพวกเธอก็จะได้ชะตาขาดกันละ...” (โฮล์ม, 2551 ข, หน้า 15)

เรื่อง “จูดี มูดี เล่ม 4 ตอน จูดีอยากเป็นหมอ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างพี่สาวกับน้องชาย เรื่องเกิดจากจูดีพยายามที่จะทำให้พี่สาวเชื่อว่ามีญาณวิเศษ สามารถทำนายอะไรได้ถูกต้องทุกอย่าง แต่พี่สาวก็ไม่เชื่อ จากคำบรรยายว่า

“...ถ้าเธอทำให้สตึงเชื่อว่าเธอมีญาณวิเศษได้ก็คืนะสิ คนที่มีญาณวิเศษต่างหากที่ควรจะได้เป็นเจ้าของแหวนบอกอารมณ์ แหวนบอกอารมณ์จะไม่มีประโยชน์อะไร ถ้าต้องตกอยู่ในมือของคนที่ไม่มีความวิเศษ ว่าแต่นายตัวยุ่งไปอยู่เสียที่ไหนนะ น่าจะนอนอ่านสารานุกรมอยู่ในห้องนั่งเล่น จูดีวิ่งลงมาชั้นล่าง สตึงนอนอยู่บนพื้น พร้อมด้วยสารานุกรมรอบตัว และกำลังโยกพินที่ใกล้ที่สุดเล่น

“ว่าแล้ว!” จูดีร้อง “ฉันเพิ่งทำนายว่านายกำลังอ่านสารานุกรม ฉันมีญาณวิเศษขั้นสุดยอด อ่านจในการมองเห็นอนาคต!”

“ผมก็อ่านสารานุกรมเป็นประจำแหละ” สตึงคว้า “ผมอ่านถึงตัวอักษรอะไรแล้วทายสิ” ...” (แมคโดนัลด์, 2549, หน้า 23 – 24)

เรื่อง “ชาร์ลอตต์ แมงมุมเพื่อนรัก” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่าง หมูกับแกะ เรื่องเกิดจากวิลเบอร์ โคชินและอ้วนท้วนสมบูรณ์ เขาได้รับข่าวร้ายจากแกะชรา

ว่า ชาวนาจะฆ่าหมูในช่วงคริสต์มาส ทำให้วิลเบอร์เสียใจมาก เพราะแกะยังไม่อยากตาย จากคำบรรยายว่า

“...ใช่แล้ว พอหมูใหญ่พอที่จะฆ่าได้ ทุกคนจะมาช่วยกัน ฉันทายุมากแล้ว ฉันทเห็นเรื่องต่าง ๆ เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ปีแล้วปีเล่า นายอราบีลจะมาพร้อมกับ .22 แล้วก็ยัง”

“พอแล้ว!” วิลเบอร์ร้องตะโกน “ฉันยังไม่อยากตาย! ช่วยฉันด้วย ช่วยด้วย!” เฟิร์นแทบกระโดดเมื่อได้ยินเสียงนั้น

“เจียบน่า วิลเบอร์” ชาร์ลส์อดพูดหลังจากได้ฟังคำสนทนาที่น่ากลัวนั้น

“ฉันไม่เจียบ” วิลเบอร์ร้องพลางวิ่งไปมา “ฉันไม่อยากโดนฆ่า ฉันยังไม่อยากตายที่แกะเฒ่าพูดเป็นความจริงหรือชาร์ลส์อด? จริงหรือที่พวกเขาจะฆ่าฉันในฤดูหนาวนี้”

“เอ้อ” แมงมุมพูดพลางครุ่นคิดอยู่ที่ขาของตน “แกะเฒ่าอยู่ในโรงนาเนี่ยมานาน ได้เห็นหมูที่เกิดในฤดูใบไม้ผลิเข้ามาอยู่ในนี้แล้วก็จากไปมาแล้วมากมาย ถ้าเขาบอกว่าพวกนั้นมีแผนจะฆ่าเธอ ฉันว่ามันจะเป็นเรื่องจริง เป็นเล่ห์เหลี่ยมสกปรกที่สุด ที่ฉันเคยรู้มาเลยที่เดียว ทำไมมนุษย์จึงคิดได้ถึงขนาดนี้หนอ...” (ไวท์, 2552, หน้า 60 – 61)

เรื่อง “ตามรอย...เทพเจ้าอีปัส” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเหล่าเทพ เรื่องเกิดจากเหล่าเทพแห่งซิงพระบัลลังก์แห่งเทพ จากคำบรรยายว่า

“...ท่านไม่ได้ยินหรือหหรือ จะมาฆัวเสียเวลาถกเถียงกันในเรื่องนี้อีกทำไม ขอให้พวกเราร่างข้อตัดสินนี้ขึ้นและสวมมงกุฎของเทพโอซิริสให้เทพโฮรัส พระโอรสเกิด” แม้ว่าเหล่าทวยเทพจะได้ตัดสินอย่างเป็นเอกฉันท์ แต่เทพเซธยังคงดื้อรั้น พระองค์ได้ทรงประกาศก้องว่า

“จงอย่ามอบมงกุฎให้โฮรัส แต่จงให้เราทั้งคู่ได้ประลองกำลังกัน คนที่แข็งแกร่งกว่าเท่านั้นจึงจะได้ครอบครองมงกุฎนี้...” (ดืออาโน, 2549, หน้า 32)

เรื่อง “ตามรอย...อะลาติน” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างอะลาตินกับองค์สุดท้าย เรื่องเกิดจากองค์สุดท้ายไม่ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ของอะลาติน ที่ว่าจะยกลูกสาวให้กับอะลาตินจากคำบรรยายว่า

“...อนิจจา เจ้าลูกชาย ในที่สุดองค์สุดท้ายก็ทรงลืมนั่นสัญญาของพระองค์แล้ว! วันนี้พระองค์ทรงจัดงานอภิเษกสมรสให้เจ้าหญิงบาดรูลบูร์และบุตรชายของราชมนตรีผู้โง่เขลา... แล้วนี่เจ้าจะอย่างไรดีล่ะนี่”

แทนที่อะลาตินจะโมโหโกรธาองค์สุดท้ายหรือโศกเศร้าใจไปกับโชคชะตาของตนเอง กลับเอาชนะความผิดหวังได้อย่างรวดเร็ว และกล่าวตอบมารดาด้วยความสุขุมเยือกเย็นเป็นที่สุด “เชื่อน้ำตาเด็กแม่ อย่าได้กลัวไปเลย ข้าไม่เชื่อหรือว่าคินนีบุตรชายของราชมนตรีจะมาช่วง

จึงตำแหน่งซึ่งองค์สุดท้ายได้ทรงสัญญาไว้กับข้า เตรียมกินอาหารค่ำกันเถิด แล้วอย่าได้กังวลใจอีกเลย...” (อาพริล, 2549, หน้า 57 – 58)

เรื่อง “ปริศนาด้วยสีอำพัน” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างจูปีเตอร์กับนายน้อย เรื่องเกิดจากจูปีเตอร์กับนายน้อยคุยกันเรื่องดวงทำคำ ซึ่งเขาเชื่อมั่นว่ามนำโชคมาให้และเป็นทองคำจริง ๆ จากคำบรรยายว่า

“...ก็ที่แกสงสัยว่าแมลงตัวนี้จะเป็นดวงทองคำจริง ๆ นะสิ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูลึกลับจนผมรู้สึกขนลุกขนพองอย่างอธิบายไม่ถูก”

“แมลงตัวนี้จะนำโชคมาให้ผม” เขากล่าวพร้อมด้วยรอยยิ้มอย่างผู้มีชัย “มันจะช่วยให้ผมกอบกู้ฐานะวงศ์ตระกูลคืนมาได้คงหมดความสงสัยแล้วนะว่าทำไม ผมถึงดีค่านับว่าสูงส่งปานนี้ เมื่อฟ้าประทานมันมาให้ผม ผมก็จำเป็นต้องใช้มันล่ะ ผมจะต้องตะลุยหาทองให้ได้ตามที่มันชี้นำ จูปีเตอร์ไปหยิบตัวดวงมาให้ฉันทีสิ”

“อะไรนะ ไอ้ดวงตัวนี้นะหรือนายน้อย อย่าให้จูปีเตอร์ไปยุ่งเกี่ยวกับมันเลย นายน้อยไปเอามันมาเองเหอะ...” (โพ, 2549, หน้า 21)

เรื่อง “ปริศนาหินสีดำ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก เรื่องเกิดจากพ่อแม่ของเคตและฟิลซึ่งแจ้งให้ลูก ๆ รู้เกี่ยวกับป้าเอลิซาเบท ผู้ไม่ธรรมดา ซึ่งป้าเอลิซาเบทต้องการให้เด็ก ไปอยู่ด้วย จากคำบรรยายว่า

“...ป้าเอลิซาเบทเป็นใครหรือครับ” ฟิลถาม

ชาร์ลอตต์ เรย์โนลด์ส สูดลมหายใจลึกและถอนหายใจ “คุณยายเอลิซาเบทของลูก” เธอพูดซ้ำ ๆ “เป็นคนที่ไม่ธรรมดามาก ๆ”

“ทำไมแม่ไม่เคยบอกเราเรื่องท่านมาก่อนล่ะคะ” เคตอยากรู้

“มันยากนิดหน่อย” ชาร์ลอตต์เริ่มพูด พลังเหลือบมองสามีที่เธอพูด “ท่านเป็นคน...อืม...พิเศษมาก ๆ” ตอนนี้ทั้งเคตและฟิลกำลังให้ความสนใจกับแม่ของพวกเขาอย่างเต็มที่ เธอพูดต่อ “ตอนที่แม่เป็นเด็กตัวเล็ก ๆ และเติบโตที่อเมริกา แม่อยู่กับคุณป้าเอลิซาเบทเป็นส่วนใหญ่ มันมหัศจรรย์มาก และค่อนข้างไม่ธรรมดา ป้าเอลิซาเบทสอนแม่หลายอย่าง มันน่าทึ่งมาก...” (รัตต์, 2549, หน้า 21 – 22)

เรื่อง “ป้อมปราการมหัศจรรย์” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างคุณ (ผู้เล่นเกม) กับปีศาจ เรื่องเกิดจากค้นหาที่มันการศึกเพื่อสังหารบัลท์สไคร์ ก่อนที่กองทัพของคุณจะบุกมา จากคำบรรยายว่า

“...ชายร่างสูงไม่สนใจพูดคุยหรือฟังเรื่องราวของคุณตั้งคำถามว่าคุณถือสิทธิ์อะไรเข้ามาที่นี่ แล้วจู่ ๆ เขาก็เปลี่ยนร่างเป็นงู ส่งเสียงขู่ฟ่อ ๆ เลื้อยมาหาคุณ ระหว่างนั้นหัวสุนัข

ประดับผนังก็คันตัวแยกออกแล้วลอยแหวกอากาศตรงเข้าหาคุณ คุณจะใช้วทมนตร์กับพวกมันหรือหาของโนเป้มาสู้...” (แจ็กสัน, 2549 ก, หน้า 265)

เรื่อง “ปาฏิหาริย์แห่งมิตรภาพ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างครูกับนักเรียน เรื่องเกิดจากโทบีกับคริสโตเฟอร์ได้พบกันเมื่อเข้ามาเรียนที่โรงเรียนประจำ แต่ความศรัทธาที่โทบีมีต่อคริสโตเฟอร์นี้ทำให้เกิดเรื่องราวใหญ่โต เพราะสิ่งที่เขาอ้างถึงพระเยซูเป็นการดูหมิ่นศาสนาอย่างแรง จากคำบรรยายว่า

“...โทบีเห็นรูคอล์ฟพยายามควบคุมตัวเองอยู่เป็นนาน ปากเขาบิดเบี้ยว นิ้วกำส้นกรูยแน่น คณะครูที่อยู่ข้าง ๆ มองเขาอย่างกระวนกระวาย โฮลี่ใจทำเครื่องหมายกางเขนและหลับตาลง “เอาล่ะ” รูคอล์ฟกระแอม “เธอทำให้ฉันไม่มีทางเลือก ในเมื่อเธอปฏิเสธที่จะถอนคำพูดเธอก็ต้องไปจากโรงเรียนวันนี้ ฉันจะโทรศัพท์ไปบอกที่บ้านเธอ” คริสโตเฟอร์หันเพื่อนจะลงจากยกพื้น “ยืนอยู่กับที่ก่อน ฉันยังพูดไม่จบ” รูคอล์ฟเหวี่ยงตาล “ฉันรู้ว่าเธอมีสาวก เธอใช้การหมิ่นศาสนาอย่างร้ายกาจนี้หลอกลวงเพื่อนนักเรียนอย่างน้อยสองคนด้วย” โทบีใจเต้นแรงรูคอล์ฟมองตรงมาที่เขา ไม่มีทางที่จะปฏิเสธ แต่เขาก็ไม่กล้าสารภาพ โดยเฉพาะต่อหน้าทุกคน...” (มอร์เฟอร์โก, 2549 ก, หน้า 126)

เรื่อง “ปาฏิหาริย์แห่งวาฬ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา เรื่องเกิดจากโคโร อะพิรานากับนานี ฟลาวเวอร์ส ที่ขัดแย้งกันเรื่องความเชื่อตามประเพณีของตน เกี่ยวกับผู้นำเผ่าเมารี สุดท้ายโคโรก็หันหลังให้นานีและมองไปทางอื่น จากคำบรรยายว่า

“...นั่นคือแปดปีก่อนที่เธอเกิด แต่ผมจำได้ราวกับเป็นเรื่องเมื่อวานนี้ โดยเฉพาะการทะเลาะเถียงดังลั่น ซึ่งดำเนินไประหว่างโคโรของเรากับนานี ฟลาวเวอร์ส ปัญหาก็คือโคโร อะพิรานาไม่ยอมประนีประนอมความเชื่อตามประเพณีของตน เกี่ยวกับการเป็นผู้นำเผ่าเมารีและสิทธิซึ่งคิดตัวเธอมาตั้งแต่เกิด ตามธรรมเนียมของเมารี การเป็นผู้นำคือ สิ่งที่สืบทอดเป็นมรดกและปกติแล้วเชื้อคลุมแห่งเกียรติยศจะมอบแด่ลูกชายหัวปีถึงลูกชายหัวปี เว้นก็แต่กรณีที่มีลูกสาวหัวปี...” (อีเมอร์, 2549, หน้า 40)

เรื่อง “ปีเตอร์กับนักจับดาว” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างปีเตอร์กับมอลลี เรื่องเกิดจากปีเตอร์เห็นมอลลีคุยกับปลาโลมา จึงจะเข้าไปถามว่าเกิดอะไรขึ้น แต่มอลลีไม่ยอมบอก จากคำบรรยายว่า

“...มันดูไม่เหมือนอย่างนั้น” ปีเตอร์พูด “มันดูเหมือนเธอกำลังคุยกับพวกมัน และเธอก็ไม่สบายใจอะไรบางอย่าง ฉันได้ยินเธอตะโกนว่า ‘ไม่!’”

ฉันเพียงแต่สิ้นหวัง เพราะฉันไม่สามารถทำเสียงได้ถูกต้อง” มอลลิบอก
“เท่านั้นเอง ไม่มีอะไรมากกว่านั้น”

“เธอหวังนิพวกกะลาตีเรือมาทำไม”

มอลลิหยุดเว้นระยะ ชั่งใจอีกครั้ง แล้วตอบ “ก็เพราะฉันไม่ต้องการให้พวกเขาเอา
ไปฟ้องคุณบัมเบรกเท่านั้นแหละ แถบบอกให้ฉันอยู่ในห้องพัก จริง ๆ นะ ปีเตอร์ เธอนึกอะไรไป
เองใหญ่แล้ว...” (แบร์รี, 2549, หน้า 84)

เรื่อง “ปีเตอร์ แพน กับผีนร่ายในเนฟเวอร์แลนด์” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึง
ความขัดแย้งระหว่างปีเตอร์ แพนกับสไลทิลี่ เรื่องเกิดจากปีเตอร์ แพนเห็นร่างการสไลทิลี่เติบโตขึ้น
เขาจึงลงโทษโดยการเนรเทศสไลทิลี่ เนื่องจากผิดคำสาบาน จากคำบรรยายว่า

“...สไลทิลี่ซึ่งอยากจะทำตัวให้เป็นประโยชน์และอยากกลับไปอยู่ในบัญชีคนดี
ของปีเตอร์รับมาจากข้างหลังแล้วยื่นเขย่ง เอื้อมมือให้สูงเท่าที่จะสูงได้ แล้วเก็บพวงผลไม้สีแดงเข้ม
มาสามพวง

“ลบชื่อเด็กคนนั้นออกซะ แล้วปล่อยเขาลอยทะเลไป!” เพ้าสองข้างกางกว้างอยู่บน
คบไม้สูง มือหนึ่งจับดาบ ปีเตอร์ แพน ขึ้นวีระนามไปที่สไลทิลี่และพูดด้วยคำซึ่งเด็กหลงทุกคน
กลัวที่จะได้ยิน “ตัดเขาออกไปในฐานะคนทรยศ และเอาใจออกห่าง! ส่งเขาไปยังเนฟเวอร์แลนด์!
ห้ามทุกคนพูดกับเขาอีก...” (มัตถิอกรัน, 2550, หน้า 104)

เรื่อง “พันธมิตรแห่งรัตติกาล” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้ง
ระหว่างฝิคุดเลียดกับปีศาจคุดเลียด เรื่องเกิดจากสงครามที่นองเลือดและป่าเถื่อนของฝิคุดเลียดกับ
ปีศาจคุดเลียด จากคำบรรยายว่า

“...มันเป็นความวิกลจริตอย่างแท้จริง คนมือเปล่าคนเดียวกระโดดเข้าไปสู่ต่อสู้ที่
เก่งกาจและมีอาวุธถึงยี่สิบแปดคน แต่ความบ้าของเขากลับไม่ได้ผล ก่อนที่ปีศาจคุดเลียดและสมุน
ปีศาจจะทันตั้งหลักรับการจู่โจมด้วยความบ้าคลั่งของแวนชา เขาก็แสดงฤทธิ์เล่นงานไปแล้วเก้าหรือ
สิบคน บ้างถูกเหวี่ยงล้มไปกับพื้น หรือมีจะนั้นก็กระเด็นไปขวางมือขวางเท้าพวกเดียวกันกว่าจะตั้ง
ตัวติด เขาก็แหวกเข้าไปเกือบถึงตัวแกนเน้น ฮาสต์และพญาปีศาจคุดเลียดแล้ว...” (แซน, 2549 ก,
หน้า 153)

เรื่อง “พระราชแดงกาว” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่าง
พระราชแดงกาวกับสมาชิกในครอบครัวไฮเกลมันน์ เรื่องเกิดจากพระราชแดงกาวถูกขับไล่
ออกมาจากห้องใต้ดิน แต่เมื่อหนีมาอยู่กับครอบครัวไฮเกลมันน์ เขาก็สร้างความลำบากใจให้กับ
สมาชิกในครอบครัวอย่างมาก จากคำบรรยายว่า

“...มาร์ติน่าพยายามพูดกับแม่เรื่องพ่อกับตัวแดงกวางเหมือนกัน แต่แม่ไม่ยอมพูดด้วย แม่จะบอกทุกทีว่า คุณ - โอรีไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับแม่ แม่ไม่สนใจ มันเป็นเรื่องของพ่อคนเดียว และแม่ก็ไม่ยอมให้ใครต่อว่าพ่อต่อหน้าแม่ ลูก ๆ ไม่มีสิทธิ์จะทำแบบนั้น ความจริงก็คือว่า ยังมีพ่อที่แยกว่าพ่อของพวกเราอีกตั้งเยอะแยะ (เป็นความจริงที่เราไม่เถียงเลยสักคำ)

คุณปู่ทำตัวเหมือนแม่เปียบ คุณปู่อธิบายว่า ฐานะอะไรจะเอาเรื่องแดงกวางลี้ภัยมาคิดให้หนักหัว

ผมพูดกับคุณปู่ว่า “คุณปู่ใจร้าย! คุณปู่ไม่ชอบตัวแดงกวางพอ ๆ กับพวกเรานั้นแหละ คุณปู่ควรจะสั่งให้พ่อไล่ตัวแดงกวางออกไปซะ! คุณปู่เป็นคุณพ่อของพ่อ คุณปู่เป็นคนเดียวที่สั่งพ่อได้!”

คุณปู่อ้างว่า พ่อถึงอายุระดับหนึ่ง พ่อแม่ก็ส่งอะไรลูก ไม่ได้แล้ว แล้วพูดต่อว่า “และตอนนี้มันก็สายเกินไป! เราควรจะไป! โอรีไปตั้งแต่วันแรก ลูกชายของปู่ลี้ภัยกันไปแล้วละ!...” (เนอสติงเจอร์, 2549, หน้า 81)

เรื่อง “พี่น้องสี่กระดัด” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างแม่กับลูก เรื่องเกิดจากแม่บอกลูก ๆ ทั้งสี่คนว่าจะต้องย้ายบ้าน แต่มาร์ติน่าไม่อยากย้ายไปบ้านใหม่ จากคำบรรยายว่า

“...หุคุณะมาร์ติน” แม่ว่า

“แม่น่ะสิหุคุณ ไม่มีประโยชน์หรอกที่จะเอาข้าวของของหนูไปใส่รถ หนูไม่ไป แม่ฟังไม่เข้าใจหรือยังงั้น หนูจะอยู่กับโทนี่ ไม่ว่ายังไงก็ตาม หนูรักเขา”

แม่ยกมือขึ้น ฉันแน่ใจว่าแม่จะตบเธอ มาร์ติน่าก็คิดอย่างนั้นเหมือนกันและพยายามมุดหลบ แต่มือของแม่ถูบแก้มที่แดงก่ำของมาร์ติน่าอย่างอ่อนโยนแล้วประคองแก้มเธอไว้

“มาร์ติน่า ลูกแม่ ลูกเรียนรู้จากความผิดพลาดของแม่ไม่ได้หรือ แม่รู้ว่าลูกรักโทนี่ แต่มันไม่ยั่งยืนหรอกนะ...” (วิลสัน, 2549 ข, หน้า 36 - 37)

เรื่อง “มนตร์น้ำหมึก” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างฟาริดกับนิวฟูน เรื่องเกิดจาก ฟาริดเดินทางมาเพื่อที่จะเตือนนิวฟูนเรื่องบาสด้า ให้เขาได้ระวังตัว บาสด้าเป็นคนชั่วร้ายมาก จากคำบรรยายว่า

“...ฉันมาที่นี่เพื่อที่จะเตือนนาย แต่ตอนนี้ฉันจะไปก็ได้ถ้านายต้องการ”

“เดี๋ยวก่อนสิ” นิวฟูนจับแขนเขาไว้แน่นเมื่อเขาหันไป “ให้ตาย ฉันลืมไปแล้วนะว่า นายใจน้อย นายจะเตือนฉันเรื่องอะไรหรือ”

“เรื่องบาสด้า” หญิงนั้นเอามือปิดปากเมื่อเขาพูดชื่อนั้นออกมา แล้วฟาริดก็เริ่มอธิบาย เขาเล่าทุกเรื่องที่เกิดขึ้นตั้งแต่ นิวฟูนหายไป หายไปจากถนนสายเปลี่ยวท่ามกลางขุนเขาราว

กับไม่เคยมีตัวตนมาก่อน เมื่อเล่าจบนิ้วผู้ถามคำถามเดียว “จินบาสต้าก็มีหนังสือ...” (ฟุงเค่อ, 2549, หน้า 162)

เรื่อง “ม้าขาวแห่งเซนนอร์” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเซอรัร์กับคนซุกเหมือง เรื่องเกิดจากเซอรัร์ไปเก็บเปลือกหอยที่ริมทะเล แล้วเกิดคลื่นซัด จึงหนีเข้าไปในถ้ำ แล้วได้พบกับคนซุกเหมือง จากคำบรรยายว่า

“...เซอรัร์นั่งงั้นฟังเรื่องเล่าที่เกิขึ้นตามมา เธอได้ฟังว่าพวกเขาติดอยู่ในเหมืองเมื่อหินถล่ม พวกเขาพยายามขุดหินออกมา แต่ข้างหลังหินก้อนหนึ่งก็มีอีกก้อนและอีกก้อน เธอได้ฟังว่าพวกเขาไม่ได้ยินเสียงคนมาช่วยเหลือเลย เขาบอกว่าพวกเขาตายในราว ๆ สองวัน เพราะอากาศเสียและขาดอากาศหายใจ

“พ่อไม่เคยยอมรับเรื่องนี้ พ่อคิดว่าตัวเองยังมีชีวิตอยู่ พ่อกลับบ้านไปหาแม่และลูกเล็ก ๆ ทุกคำ แต่พ่อก็ตายแล้ว เหมือนฉัน ฉันบอกพ่อไม่ได้เพราะพ่อไม่ยอมเข้าใจ และถ้าพ่อรู้คงหัวใจสลาย”

“ฉันคุณก็ไม่มีตัวตนจริง ๆ หนูเพียงแค่สร้างภาพทั้งหมดนี้ขึ้นมา คุณเป็นแค่ความฝัน...” (มอร์เพอร์โก, 2549 ข, หน้า 18)

เรื่อง “มิเชล ตอน ปริศนามัลลิกัล” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างครอบครัวระดับปัสกับศาล เรื่องเกิดจากครอบครัวระดับปัสถูกศาลสั่งให้พบทั้งครอบครัวเพื่อไต่สวนรายงานที่ถูกพวกแรมมิ่งค์คุกคาม แล้วซักเรื่องลูกชายของเขาว่าเขาสามารถเอาชนะแรมมิ่งค์มาได้อย่างไรถ้าเขาไม่ใช่ผู้มีเวทมนตร์ จากคำบรรยายว่า

“...ถ้าเช่นนั้นคุณจะอธิบายยังไง มิสเตอร์สตัมป์ส? ทูลี เทลฟอร์ด ตะเบ็งเสียงหน้าเล็กน้อยแล้วถามด้วยความฉุนเฉียว “คุณจะอธิบายชัยชนะที่เขาได้มาอย่างง่ายดายนั้นยังไง ไม่ใช่แค่แรมมิ่งค์เบซิล แทรมเบิลโบน แต่แรมมิ่งค์อีกเจ็ดคน ทุกคนเปี่ยมอำนาจเกรงกลัวเท่าเทียมกัน แต่เขาถูกกำจัดจนไม่เหลือได้ยังไง ลูกชายคุณไม่เพียงแต่กำจัดพวกนี้เท่านั้น แต่ในรายงานคุณว่าไว้เขายังหาทางเอาชนะและกำจัดตราโกดอนมีชีวิต มีเลือดเนื้อ มีลมหายใจให้สูญสิ้นไปด้วย! เขาจะทำยังไง มิสเตอร์สตัมป์ส โดยปราศจากเวทมนตร์เนี่ยนะ”

“เขารับมือได้ ทูลี” แซมพูคลอดไรฟัน “ด้วยความกล้าหาญ มีปัญญาในหัวพรึบช่างคิดและหัวใจ—อาจจะอาศัยโชคช่วยด้วย! ทำโทษพวกคุณถึงเง้าไม่ยอมเข้าใจข้อนี้เลย...” (โอกิลวี, 2549, หน้า 37)

เรื่อง “มือสังหารแห่งรุ่งอรุณ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างผู้ดูแลเลือดกับปีศาจดูดเลือด เรื่องเกิดจากสงครามเผ่าเป็นดำเนินต่อไปอย่างดุเดือด ฝ่ายที่

เคยตามล่ากลับต้องหนีอย่างจนตรอก พวกคารเนจะต้องมีการวางแผนกันอย่างรอบคอบ พวกเขาเดินทางโดยนำตัวประกันไปด้วย จากคำบรรยายว่า

“...อยากทราบฉันก็เชิญ แต่อย่าสบประมาทกันด้วยคำโกหก ฉันรู้ว่าแกวางแผนกับเจ้าเครปสลิย์น่าขยะแขยงเพื่อทำร้ายฉัน ฉันควรจะได้เป็นผู้คัดเลือกทรงพลัง อายุยืนยาว มีอำนาจยิ่งใหญ่ แต่แกทิ้งให้ฉันเป็นมนุษย์ ให้ต้องรุ่มร่ามไปตลอดชีวิตอันสั้นน่าทุเรศ อ่อนแอและขาดกลัวเหมือนกับคนอื่น ๆ แล้วรู้อะไรไหม ฉันใช้ปัญญาเอาชนะแก! ฉันติดตามพวกที่อยู่อีกฝ่าย และได้รับพลังและอิทธิฤทธิ์อันชอบธรรมของฉันจนได้!”

“เสียเปล่าแท้ ๆ ” คุณเครปสลิย์ทำเสียงดุ๊ก

“หมายความว่าไง” สติฟพูดกระซอกเสียง

“แกเปลี่ยนชีวิตไปกับความโกรธและการแก้แค้น” คุณเครปสลิย์ว่า “ชีวิตจะมีค่าอะไรถ้าปราศจากความสุขหรือจุดมุ่งหมายในทางสร้างสรรค์ แกคงมีสภาพดีกว่านี้ ถ้าได้ใช้ชีวิตทำป๊ออย่างมนุษย์แทนที่จะเป็นห้ำร้อยป๊ออย่างอสุรกาย...” (แซน, 2549 ข, หน้า 19 – 20)

เรื่อง “สามใบเถากับโซฟี” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างโซฟีกับสามพี่น้อง เรื่องเกิดจากแม่ของโซฟีพาโซฟีมาเยี่ยมบ้านของสามใบเถา เด็ก ๆ จึงไปเดินเล่นชมสวนกัน จากคำบรรยายว่า

“...ดอกไม้น่ารักจัง! โอ้โฮ! สวยกว่าของหนูอีก “โซฟีบอก “พี่ ๆ ได้คาร์เนชั่นแสนวิเศษ เจราเนียมแสนงาม และกุหลาบแสนสวยเหล่านี้จากที่ไหนกัน กลิ่นหอมหวานเหลือเกิน!”

“มาตาม เดอ รอสบูร์กเป็นคนหามาให้เราทั้งหมด”

“ระวังนะพี่โซฟี” มาร์เกอริตเตือน “พี่กำลังจะเหยียบคันสตรอเบอร์รี่ ถอยออกมาเถอะ”

“อย่ามายุ่ง” โซฟีตอบ “พี่จะคมดอกกุหลาบ”

“แต่พี่จะเหยียบคันสตรอเบอร์รี่ของพี่การ์มีย์ พี่ไม่ควรจะเหยียบคันสตรอเบอร์รี่ของพี่การ์มีย์นะ” มาร์เกอริตไม่ยอม

“เอ๊ะ!” โซฟีไม่พอใจ “ก็บอกแล้วอย่ามายุ่ง เด็กโง่...” (เดอ เซกูร์, 2549, หน้า 49 – 50)

เรื่อง “สามสหายผจญภัย ตอนกุญแจปริศนา” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเพื่อนนักเรียน คือ คาร์ลกับแก๊งสามแฝด เรื่องเกิดจากคาร์ลได้พบกุญแจสีทองที่ติดมากับกล่องที่เขาซื้อมา ต่อมาเขาก็ถูกลักพาตัวเพียงเพื่อต้องการกุญแจอันนั้น เพื่อน ๆ ของคาร์ลจึงร่วมมือกันช่วยเหลือคาร์ลจากแก๊งสามแฝด จากคำบรรยายว่า

“...ถูกลักพาตัว” ทอร์แบน แม็กซ์ และไอนส์ไคน์ ร้องขึ้นพร้อมกันทันทีที่ได้ฟัง มาร์คุสเผยความลับ

ทั้งหมดนั่งล้อมวงอยู่หน้าสนามกีฬา ตั้งใจฟังทุกคำพูดราวกับต้องมนตร์สะกด มาร์คุสรายงานอย่างละเอียดเรื่องที่คาร์ลถูกลักพาตัว ร่องรอยที่ริมฝั่งแม่น้ำ และหลักฐานชิ้นสำคัญ ซึ่งทำให้มั่นใจได้ว่าแก๊งสามแฝดเป็นคนร้าย ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ทุกคนต่างสงสัยว่าเหตุใดคาร์ลจึงถูกลักพาตัวไป ถึงมาร์คุสจะอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างคล่องแคล่ว แต่เขารู้ดีว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะเปิดเผยความลับทุกเรื่อง บางทีคาร์ลอาจไม่ยอมให้ใครรู้ว่าเขาถูกลักพาตัวไปเพราะกุญแจล็อกคอกนั้นก็ได้ ใครจะไปรู้...” (ฮาเกอมันน์, 2549 ก. หน้า 45)

เรื่อง “สามสหายผจญภัย ตอนปราสาทผีสิง” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเด็ก ๆ คือคาร์ลกับหลานชายของอัสวิน เรื่องเกิดจากสามสหายได้รับเชิญไปที่ปราสาทริทเทอร์สส์ลักคาร์ลถูกกล่าวหาว่าเป็นขโมยและยังมีเหตุการณ์ผีหลอกด้วยจากคำบรรยายว่า

“...ทุกคนมองคาร์ลอย่างตกตะลึง ใครเป็นเจ้าของเสื้อย้อมเป็นคนร้ายอย่างไม่ต้องสงสัย

“นั่นเสื้อเธอนี่” มาเรียพูดสิ่งที่ทุกคนกำลังคิด

คาร์ลพยักหน้า เพราะไม่มีทางเลือกอื่น เขาก็อ้อ “มันไม่ใช่อย่างที่ทุกคนคิดนะ”

เขาพยายามอธิบาย

แต่ไม่มีใครฟังเขาเลย อเล็กซานเดอร์สาวเท้าเข้ามาหาเขาหัวเราะแล้วตะโกนเสียงดัง “เป็นอย่างนี้เอง ต้องเป็นใครในสามคนนี่แหละที่ทำ เพราะพวกนายชอบรู้ที่อยู่เรื่อย และนาย ...” เขาชี้ไปที่คาร์ล “นายนี่แหละตัวดี ฉันได้ยินมาว่าพ่อแม่ของนายยากจนยิ่งกว่าอะไร พ่อเคยเป็นคนสวนมาก่อน แต่ตอนนี้ตกงาน ไม่แปลกใจเลยที่ลูกจะเลือกทำอะไร ไร้ ๆ แบบนี้...” (ฮาเกอมันน์, 2549 ง. หน้า 30)

เรื่อง “สามสหายผจญภัย ตอน โจรกรรมสัตว์เลื้อย” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างสามสหายกับโจรที่ลักพาตัวสัตว์เลื้อย เรื่องเกิดจากมีโจรออกมาขโมยสัตว์เลื้อยทั้งเมือง สามสหายจึงต้องออกตามหาและได้พบการทารุณสัตว์รูปแบบต่าง ๆ จากคำบรรยายว่า

“...อ้อออ โลกเรามีสัตว์ที่น่าสงสารที่ต้องการบ้านใหม่อยู่เต็มไปหมดคุณนั่นสิ” เขาชี้ไปยังเจ้าหมาปุกปุย “ตัวนี้โค่นเจ้าของเขาน้ำฉืดประจำ พอมาอยู่กับเรามันมีความสุขขึ้นเยอะเลย” เจ้าตูบเห่าบ๊อ ๆ แล้วเดินผ่านหน้าพวกเขาไป

“นั่นมันหมานายวิทเทอร์ลิชนี่” คาร์ลตะโกนอย่างฉุนเฉียว

“แค่อดีต” เร็กซ์แก่ “ถ้าเห็นสัตว์เลื้อยถูกทารุณ เราจะไปเอาตัวพวกเขามา อยู่กับเรามีความสุขกว่าเยอะ”

เข้าใจแล้ว “แมวของป้าเพ็ดซานก็อยู่ที่นี้” คาร์ลพูด
 “นี่ก็เหมือนกัน” เร็กผกหัว “และสัตว์อื่นทุกตัวที่เคยถูกเจ้าของทารุณมาก่อน”
 คาร์ลโกรธจัด “แต่พวกนายทำแบบนี้ไม่ได้นะ มันไม่ถูกต้อง...” (ฮาเกมันน์,
 2549 ข, หน้า 63)

เรื่อง “สามสหายผจญภัย ตอน โจรจรรย์าน” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างสามสหายกับโจรจรรย์าน เรื่องเกิดจากมีการขโมยจรรย์านที่โรงเรียน โจรเอาชิ้นส่วนของจรรย์านมาประกอบใหม่ แล้วประกาศขายในราคาดี พร้อมทั้งทำให้คนอื่นคิดว่าคนอื่นเป็นขโมย จากคำบรรยายว่า

“...ราวกับเด็กผู้มีความมั่นใจใจตัวเองสูงที่สุดในโลก คาร์ลเดินเข้าไปกลางวงของพวกเด็ก ๆ เขาล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตแล้วหยิบสมุดจดออกมา แม่ทุกคนจะจ้องมองอยู่ แต่เขากับพลิกดูสิ่งที่บันทึกไว้อย่างสุขุม ในที่สุดเขามองไปที่กลุ่มแล้วพูดว่า “มีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้น” พวกเด็ก ๆ มองเขาอย่างคาดหวัง

และคาร์ลก็ไม่ทำให้เขาผิดหวัง เขาอธิบายสั้น ๆ ถึงสิ่งที่ค้นพบว่า ดูเหมือนโจรจะนำชิ้นส่วนที่ขโมยมาประกอบเป็นจรรย์านทั้งคัน เฉพาะที่ขโมยจากโรงเรียนฟรีดริช – เคอร์เรนมัทเพียงแห่งเดียวก็ได้จรรย์านสองคันเข้าไปแล้ว แต่โจรทำเรื่องผิดพลาดไปหนึ่งอย่าง คือขโมยคันเลี้ยวเกินไปหนึ่งอัน และคันเลี้ยวอันนี้มาจากจรรย์านของเทมโพ – ทิมพอดี...” (ฮาเกมันน์,
 2549 ค, หน้า 45)

เรื่อง “สามสหายผจญภัย ตอน แผ่นมหาภัย” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่ กับลูก เรื่องเกิดจากมาเรียถูกส่งไปเรียนที่โรงเรียนประจำ แต่เธอกลับพบว่า มีเรื่องน่าสงสัยที่โรงเรียน แต่พ่อกับแม่ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น จากคำบรรยายว่า

“...เราไม่คิดมาก่อนเลยนะ สาวน้อย เราส่งลูกเข้าโรงเรียนประจำที่แพงที่สุดในโลกในรัศมีหลายร้อยกิโลเมตร แต่ลูกกลับทำให้เราผิดหวัง”

คุณนายฟีนฟิชเกอร์มายืนวางมาดอยู่ข้างสามี แล้วเสริมว่า “ไม่ยากคิดเลยว่า ถ้าป้าจูเลียเพื่อนแม่รู้เข้าจะเป็นยังไง”

“กรุณาอย่าขัดผม” คุณฟีนฟิชเกอร์คำหนิ ในฐานะเจ้าของธนาคารเขาชินกับการที่ทุกคนต้องฟังเขาพูดเพียงฝ่ายเดียว

มาเรียยังไม่รู้เลยว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ทันทีที่เห็นจดหมายของสีฟ้า เธอก็เริ่มเข้าใจขึ้นมาบ้างเล็กน้อย

“หนูอธิบายเรื่องทั้งหมดได้นะคะ” เธอร้องอย่างลำบากใจ แต่คุณพินฟีชีเกอร์ยกมือปราม แล้วเริ่มอ่านจดหมาย ซึ่งมาเรียอ่านมาแล้วทุกคำ เป็นจดหมายฉบับเดียวกับที่รอนเข้ามาในห้องของเธอเมื่อวานนี้ ยกเว้นคำเดียว คราวนี้เกรเกอร์สองฝาแฝดไม่ได้เป็นคนลงชื่อ เพราะคุณพินฟีชีเกอร์อ่านลงท้ายจดหมายว่า “... ขอแสดงความนับถือ ผู้อำนวยการ โรงเรียน” แล้วเธอจะอธิบายเรื่องนี้ให้พ่อกับแม่ฟังอย่างไรดี...” (ฮาเกอมันน์, 2549 จ, หน้า 52)

เรื่อง “สามสหายผจญภัย ตอน ปริศนาโรคประหลาด” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างสองพี่น้อง พัทริกกับดิกมาร์ เรื่องเกิดจากพัทริกเอาชนะอนหลับของแม่ไปใช้ในทางที่ผิด น้องสาวจึงไม่พอใจ และยังทำให้คนอื่นได้รับความเดือดร้อนอีกด้วย จากคำบรรยายว่า

“...มาเรียบี๊คิดว่ามาข้างหน้า เพราะกลัวว่าทุกอย่างจะสาบสูญไป เธอถามเสียงแหลม “เราอยากรู้ว่า คุณเอาชนะอนหลับไปให้ใครกินบ้าง”

ความเจ็บปวดลุมไปทั่วบริเวณ พัทริกหอบถี่ ๆ จนปลายจมูกสั่นไปหมด สามสหายประหลาดใจที่เขาไม่พยายามแก้ตัว ดิกมาร์จึงตอบขึ้นเป็นคนแรก “ที่เขาคิดว่าใช้ไหม คนใจร้าย”

ภายในห้องเงียบจนน่ากลัว พัทริกมาถึงทางตันเสียแล้ว แล่ทันใดนั้น เขาก็โผล่ออกมา” แต่หมอนั้นสมควรได้รับโทษอย่างสาสม ดูซิว่ามันทำอะไรกับน้องไว้บ้าง”

ดิกมาร์ตอบทันที “เขาทำอะไรกับฉันบ้างล่ะ”

“ดูตัวเองซะบ้างสิ”

สามสหายยืนเหมือนต้องมนตร์ขณะฟังสองพี่น้องทะเลาะกัน แต่ไม่มีอะไรที่ทำให้สามสหายตกตะลึงมากไปกว่าตอนที่ดิกมาร์พูดว่า “ฉันต้องกระเจกทุกวันนี้แหละ คนใจร้าย ที่คิดว่าฉันอยากเป็นแบบนี้หรือ แค่นี้ก็รู้ว่ามันแก้ไขอะไรไม่ได้ ไม่ว่าจะลดความอ้วนด้วยวิธีไหน ก็ไม่รู้ดี...” (ฮาเกอมันน์, 2550 ข, หน้า 58)

เรื่อง “สามสหายผจญภัย ตอน อลหม่านวันคริสต์มาส” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างพ่อกับลูก คือ แบร์ทรามกับคุณชเลมเมอร์ เรื่องเกิดจากแบร์ทรามขโมยอาหารที่จะนำไปให้สถานสงเคราะห์คนยากจนไป เพราะความแค้นส่วนตัว จากคำบรรยายว่า

“...คอนราดถามขึ้น “ถ้าฉันบอกหน่อยได้ไหมว่านายทำอะไรกับอาหารของเราบ้าง”

แบร์ทรามเงยหน้าขึ้นวาดคอนราดทันที “แกไม่มีสิทธิ์พูดอะไรทั้งนั้น ไอ้คนข้างถนน ฉันยอมเอาอาหารไปโยนทิ้งดีกว่าเอาเศษขนมปังมาแบ่งให้แกกิน เพราะถึงยังไงแกก็ไปหากินตามกองขยะได้อยู่แล้ว เพราะมันเป็นบ้านของแก”

“อย่าบอกนะว่า ลูกเอาอาหารไปเททิ้งนะ” คุณขเลมเมอร์น้ำตาคลอไม่อยากเชื่อเลยจริง ๆ ว่าลูกชายของเขาจะทำแบบนี้

แต่แบร์ทรมสามารถทำเรื่องที่เลวร้ายกว่านั้นอีก เขาลุกขึ้นจากเก้าอี้ แล้วเขย่าไหล่พ่อ “พ่อจะรู้อะไร ไอ้คนข้างถนนมันมาเกาะเกาะมาร์ตินาตั้งหลายอาทิตย์แล้ว แต่พ่อไม่เคยรู้ ไม่เคยเลยจริง ๆ ผมควรจะจับมันเข้าคุกก่อนที่มันจะพาน้องสาวของผมหนีไป พ่อน่าจะรู้ไว้ซะด้วย...” (ฮาเกมันน์, 2550 ช, หน้า 68 – 69)

เรื่อง “สายเลือดฆาตกรรม” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างพ่อกับลูก เรื่องเกิดจากโจอี้ไม่ชอบเคิร์ลลี่ที่เขาเรียกว่าพ่อ เขาต้องการออกจากบ้านเพื่อทำธุรกิจของตัวเอง จากคำบรรยายว่า

“...ผมสูดหายใจลึก “ผมต้องการสร้างฐานะด้วยตัวเอง” ผมพูด “ออกไปหาที่อื่นอยู่”

“เกือบจะสายไปด้วยซ้ำ” เคิร์ลลี่แทรกขึ้นก่อนที่โพลล์จะทันได้พูดอะไร “ทราบใดที่แกยังไม่ชมชานกลับมาหาฉัน ถ้าเกิดเรื่องยุ่ง ๆ ขึ้น”

ความโกรธลูกโชนขึ้นในใจผมอีกครั้ง “ไม่ต้องห่วง” ผมพูด “คุณเป็นคนสุดท้ายที่ผมจะขอเรื่อง”

ท่าทางโพลล์ไม่มีความสุข “ลูกไม่ต้องออกจากบ้านก็ได้เนี่ย โจอี้ ถ้าจะค้าขายด้วยตัวเอง เราก็ให้ลูกยืมกระแຈได้ ลูกอยู่ที่นั่นคือ...”

“ใครบอกล่ะ” เคิร์ลลี่ขัดจังหวะขึ้น “เจมส์กำลังจะต้องใช้กระแຈ ส่วนเออร์นี่ก็ต่อคิวรออยู่เหมือนกัน ไม่มีเหตุผลอะไรที่เราจะทำให้ตัวเองกลายเป็นขอรานเพื่อให้นายท่านได้เข้าสู่ธุรกิจหรอก...” (พริ้นซ์, 2549, หน้า 23 – 24)

เรื่อง “สาวน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ดอนตัวประกันคิสนีย์แลนด์” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้ก่อการร้ายกับนักท่องเที่ยวน เรื่องเกิดจากลิซและน้ำสาวเดินทางไปพักผ่อนคิสนีย์แลนด์ แล้วถูกกลุ่มผู้ก่อการร้ายจับเป็นตัวประกันร่วมกับคนอื่น ๆ จำนวนมาก จากคำบรรยายว่า

“...ในที่สุดผู้ก่อการร้ายคนนั้นก็ยอมจำนน ค่อยยังชั่ว! ฉันเพิ่งเริ่มผ่อนคลายได้หยก ๆ เมื่อจินญอร์เฮอร์นันเดซคว้าแขน เดอะ คราก่อน “แกทำแบบนี้ทำไม?” เขาถาม “แกต้องการอะไร? ทำไมไม่พูดกับตำรวจ? แกจะปล่อยเราไปเมื่อไร”

เดอะ คราก่อนสะบัดหลุดจากมือของจินญอร์เฮอร์นันเดซ “บางทีท่านอาจไม่มีวันได้ออกไปก็ได้ เว้นแต่จะอยู่ในหีบศพ ผมกลัวเสียเมื่อคิดว่ารัฐบาลของท่านทำให้ประชาชนชาวลาอูเซญาทุกข์ทรมานยังงี้บ้าง...” (วิลสัน, 2549 ก, หน้า 117)

เรื่อง “สี่ครุณี” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างโจกับเอมี เรื่องเกิดจากเอมีโกรธพี่สาวจึงเอาหนังสือของพี่ไปเผา ทำให้โจโกรธมาก จากคำบรรยายว่า

“...อะไรกัน! หนังสือที่พี่แต่ง พี่กรวากับชีวิต ที่พี่จะมักเขียนอย่างลำบาก ยากเย็น และตั้งใจว่าจะให้เสร็จก่อนคุณพ่อกลับมาล่ะรี เอาของพี่ไปเผาไฟจริง ๆ รี เอมี” โจพูด หน้าตาซีดเซียว ตาลูกวาว และขีดแขนเอมีไว้นั่น

“ฉันเผาหมดแล้ว ก็ฉันบอกพี่แล้วนี่ว่าพี่จะต้องเสียใจที่เอ็ดฉันเมื่อวานนี้ ฉัน...” (ออกคอตต์, 2549, หน้า 122)

เรื่อง “สู่เส้นทางมรณะ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างคณะบาทหลวง เรื่องเกิดจากคณะบาทหลวงประชุมกันเรื่องการกำจัดผู้ชั่วและเด็กที่จะทำให้เกิดหายนะ จากคำบรรยายว่า

“...บาทหลวงแม็คเฟลกกล่าว “เด็กคนนั้น...ฉันคิดว่าแกยังเป็นเด็กอยู่นะ...อีฟผู้นี้ ผู้จะถูกปล่อย และถ้าเหตุการณ์ก่อนหน้านี้จะเป็นเครื่องชี้นำบ้างแล้ว แกก็จะพ่ายแพ้ต่อการปล่อย และความพ่ายแพ้ของแกจะทำให้เราทั้งหมดตกอยู่ในความหายนะด้วย ท่านสุภาพบุรุษ ในบรรดาวิธีการทั้งหลายที่จะจัดการกับปัญหาที่แกก่อให้เกิดให้เรานั้น ฉันขอเสนอวิธีที่ได้ขาดที่สุด และฉันก็เชื่อมั่นว่าในความเห็นพ้องของพวกท่าน

“ฉันขอเสนอให้ส่งคนไปตามหาแก และสังหารทารกเสียก่อนแกจะถูกปล่อยได้...” (พูลแมน, 2549, หน้า 83)

เรื่อง “หายนะก่อนปิดฉาก” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างคิกับสามพี่น้อง เรื่องเกิดจากคิกับสามพี่น้องหารือกันเรื่องระวางคนร้ายที่อาจจะมาถึงในที่ซ่อนตัวเกือบสุดท้ายของพวกเขา ซึ่งต้องช่วยกันวางแผนอย่างรอบคอบ จากคำบรรยายว่า

“...คิอ้าปากค้าง “ถ้ายังงั้นเราก็ไม่มีเวลาแล้วละ พวกเธอสามคนต้องแอบแทรกซึมเข้าไปในโรงแรมอวสานแล้วคอยสังเกตดู ณ.ส. ถ้า ณ.ส. เป็นคนประเสริฐ พวกเธอต้องดูให้แน่ใจว่ากระปุกใส่น้ำตาลตกไปอยู่ในมือของเขาหรือเธอ แล้วฉันก็เสียใจที่จะต้องบอกว่าคุณไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เหมือนที่มันฟังดูง่ายหรอกนะ”

“มันไม่ได้ฟังดูง่ายหรอกครับ” เคลาส์พูด

“นั่นละทัศนคติที่ดี” คิพูดแล้วโยนถุงเข้าปาก...” (สติกเก็ต, 2550, หน้า 29)

เรื่อง “หนุ่มน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอน ขุมทรัพย์สาบสูญแห่งคาซาโลมา” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างทีอา, วินซ์ และเด็ก ๆ เรื่องเกิดจากทีอาวางแผนจะเอาเพชรทั้งหมดคนเดียว แล้วเก็บเด็ก ๆ ทั้งสองคนไว้เพื่อเป็นตัวประกันให้ตัวเองปลอดภัยในการหลบหนี จากคำบรรยายว่า

“...หน้าของวินซ์เปลี่ยนเป็นสีเข้มคล้ำด้วยความโกรธ เขาขยับก้าวเข้าไปหาที่อา
แต่นิ้วเธอเหนียวไกแน่นขึ้น ส่งผลให้เขาหยุดกึก

“ใช่แล้ว คุณุ ทำตัวสบาย ๆ ไม่จู้จี้จุกจิกได้เจอปิศาจตัวจู้จี้รุนแรงแน่” ดวงตาของ
เธอวัดไปที่แม่น้ำ ซึ่งมีเรือยนต์ติดตราในแองการาเรนทลล้าเล็กลอยขึ้นลงอยู่ริมท่า “ลงไปโน้น”

“ทำไมฉันต้องลงด้วย?”

“เพราะฉันสั่งให้มันมาส่งเป็นพิเศษ เพื่อพาเธอหนีไปนะสิ ไม่นานเธอก็จะข้าม
แม่น้ำไปอยู่ฝั่งแคนาดา แล้วก็เจอดันไม้สวย ๆ ไว้ซ่อนตัวจากตำรวจมาไง”

“แล้วพวกเด็ก ๆ ละ?”

“พวกเขาจะอยู่กับฉัน เป็นตัวประกันจนกว่าฉันจะปลอดภัย...” (วิลสัน, 2549 ข,
หน้า 105 – 106)

เรื่อง “หนุ่มน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอน ฆาตกรรมบนรถไฟ” เป็นเรื่องราว
ที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างผู้โดยสารรถไฟ เรื่องเกิดจากทอมเดินทางโดยสารรถไฟสาย
เดอะ แคนาเดียน ขณะเดินทางก็ได้เกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมเกิดขึ้น ทอมจึงต้องสืบสวนว่าคนร้ายคือ
ใครมีผู้ต้องสงสัยที่อยากรู้ จากคำบรรยายว่า

“...ทอมคุกเข่าลง พินิจดูใบมีดแข็งแรงและด้ามจับของมีดล่าสัตว์นั้นก่อนจะห่อ
มันไว้ในผ้าเช็ดหน้าอย่างระมัดระวัง เขามองขึ้นไปและเห็นหน้าของริชาร์ด แจ็กส์ลอยอยู่ใกล้ กลิ่น
แอลกอฮอล์เหม็นเปรี้ยวอยู่ในลมหายใจของเขา

“ไม่” ริชาร์ด แจ็กส์เอ่ยด้วยดวงตาสีน้ำตาล “ไม่ใช่ซะ เจ้าหนู ฉันไม่ได้ทำ”

“ไอ้โกหก!” ชายร่างอ้วนเตี้ยยกมือขึ้น เตรียมพร้อมจะอัดริชาร์ดอีกครั้ง “ฉันจะทำ
ให้แกพูดความจริงเอง!”

ทอมเคลื่อนตัวไปทางริชาร์ด แจ็กส์ พยายามกันเขาจากการทำร้าย แต่ใครบางคน
คว้ามือที่จ้องขึ้นนั้นไว้ก่อน ทอมมองขึ้นไปและเห็นชายร่างใหญ่ผู้หนึ่งในชุดเครื่องแบบหัวหน้า
ขบวนรถไฟ...” (วิลสัน, 2549 ค, หน้า 52 – 53)

เรื่อง “หนุ่มน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอน ผีนางในแวนคูเวอร์” เป็นเรื่องราว
ที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างทอมกับตำรวจที่ค้ายาเสพติด เรื่องเกิดจากทอมมีความ
อยากเป็นนักสืบ เขาอยากสอบสวนคดีอาชญากรรมในสถิติโรคด้วยคิดว่าน่าตื่นเต้น เขาหนีออกจาก
บ้านแล้วเริ่มปลอมตัวสืบสวนจนพบเรื่องราวเกี่ยวพันกับยาเสพติดและทอมอยู่ในอันตราย
จากคำบรรยายว่า

“...ลีโอไม่สนใจแฮร์รีสัน ดวงตาเขือดเย็นคู่นั้นจ้องตรงลงมาทางทอมยามเขาก้าว
เข้ามาใกล้ “แกมันตัวก๊อปปี้หาของจริงไอ้หนู” เขาเอ่ยเสียงกร้าว “คราวนี้แกจะต้องตายซะ”

“อย่ายุ่งกับเด็กนั่นนะ” แฮร์รีสันเอ่ยอย่างโกรธเคือง

“อย่ามาจูน เจ้าโง่ เด็กนั่นมันกำลังจะเปิดฝาของนาย แล้วนายก็ไม่คิดจะหยุดมันเลยสักนิด”

“เขาเอื้อมมือไปหยิบหมวกกันน็อคต่างหาก ไม่ใช่ฝานั่น”

เมื่อความจริงกระจ่างขึ้นในใจเขา ทอมก็จ้องมองแฮร์รีสันอย่างตกตะลึง...

(วิลสัน, 2549 ง, หน้า 112)

เรื่อง “หนูอยากมีบ้าน” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเพื่อน เรื่องเกิดจากเมคคิโออยากมีบ้าน เธอชอบตัดภาพบ้านมาใส่สมุดภาพของเธอไว้ เมื่อเพื่อนทำสมุดของเธอพัง จึงเสียใจมาก จากคำบรรยายว่า

“...คาธาเอนตัวมาดังสมุดไปใกล้ดูว่ามีอะไรให้อามาถือได้บ้าง จะได้หัวเราะเป็นเรื่องขบขันได้อีกคน แต่ตอนที่ทำอย่างนั้นแขนเขาก็กว้างไปชนเอวแก้ว โค้กของเพื่อนคนหนึ่งเข้า น้ำสีเข้มหกซึมเข้าไปในสมุดภาพ ทำให้ขอบสมุดกลายเป็นสีดำไปทันที

“อู๊ย!” คาธาร้อง แต่เป็นเสียงร้องแบบสนุก “ขอโทษนะเมอร์ฟี”

แล้วอีกสองวินาทีต่อมา แบรินดอน สปาร์คส์ก็ล้มลงมาที่โต๊ะ คว่ำสมุดภาพไป “ฉันเอามันออกมาได้ทัน!” เขาร้อง “ฉันช่วยไม่ให้สมุดภาพของเมอร์ฟีเปียก!” แล้วก็เอามันมาโยนไปให้ เจสัน บริม ตะโกนไปด้วยว่า “อบบ้างอย่างด่วน” ... (โคเวลล์, 2549, หน้า 155 – 156)

เรื่อง “อเล็กซ์ ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนเกาะมหาภัย” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเทอร์เนอร์กับเบิร์น เรื่องเกิดจากเบิร์นให้อเล็กซ์มาร่วมเป็นสายลับ แต่เทอร์เนอร์ไม่เห็นด้วย จากคำบรรยายว่า

“...ผมเห็นด้วยกับสายลับพิเศษทรอยรอยเปอร์เซ็นต์เต็มครับท่าน ผมไม่ได้มีปัญหาอะไรกับอเล็กซ์ แต่เขาไม่ได้รับการฝึกมา เขาไม่ได้รับการทดสอบ เขาไม่ใช่คนอเมริกัน!”

“ให้ตายสิ!” เบิร์นโมโหขึ้นมาทันใด “เราพูดเรื่องนี้กันแล้วนะ คุณก็รู้ว่าการรักษาความปลอดภัยบนเกาะนั้นเข้มงวดแค่ไหน—แล้วยังประธานาธิบดีจะเดินทางไปอีก มันยังหนักเข้าไปใหญ่ ขึ้นไปสนามบินชั้นดิวโกกันตามลำพัง พวกคุณก็ไม่มีทางพอไปอีกฝั่งหนึ่งหรอก นึกเรื่องที่เกิดกับจอห์นสันสิ! เขาเข้าไปตัวคนเดียว แต่งตัวเป็นนักท่องนก มันสามเดือนก่อนนะ และจนป่านนี้เรายังไม่ได้ข่าวจากเขาเลย!...” (โฮเวิร์ทซ์, 2550 ก, หน้า 79)

เรื่อง “อเล็กซ์ ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนแผนพิฆาตอินทรี” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างแจ็กกับอเล็กซ์ เรื่องเกิดจากแจ็กเป็นห่วงอเล็กซ์ที่เป็นสายลับ ไม่อยากให้ได้รับอันตราย จากคำบรรยายว่า

“...ถึงเวลาที่เธอกับฉันจะพูดเรื่องนี้กันแล้ว” แจ็คพูดต่อ “ที่จริงมันถึงเวลาที่เราต้องพูดกันทุกเรื่องด้วยซ้ำ!” เธอปลัดขานของตัวเองออกและรอนอเล็กน้อย “เอาละ มันกลับกลายเป็นว่าเอียน ลูกของเธอไม่ได้เป็นผู้จัดการธนาคารแต่เป็นสายลับ ซึ่งมันคงจะดีหรอกนะถ้าเขาเกริ่นให้ฉันรู้บ้าง แต่ตอนนี้มันก็สายเกินไปแล้ว เพราะไม่อยู่และก็ถูกฆ่าไปแล้วด้วย และนั่นก็ทำให้ฉันต้องติดอยู่ที่นั่นคอยดูแลเธอ” เธอรีบยกมือข้างหนึ่งขึ้น “ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอก ฉันชอบอยู่ที่นี้ ฉันรักลอนดอน ฉันรักเธอด้วยซ้ำไป แต่เธอไม่ใช่สายลับนะอเล็กซ์ เธอก็รู้ด้วย ถึงเอียนจะมีความคิดบ้า ๆ เรื่องฝึกเธอขึ้นมาก็เถอะ ตอนนี้เธอขาดเรียนมาสามครั้งแล้วและละครึ่งก็กลับมาอย่างขบเขินเสียด้วย ฉันนะไม่อยากรู้หรือว่าเธอไปทำอะไรมา แต่โดยส่วนตัวแล้วฉันเป็นห่วงแทบบ้าเลย!” (โฮโรวิทซ์, 2550 ข, หน้า 52)

เรื่อง “อบาร์ต” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างฮูลิเฮนกับแคนดี้ เรื่องเกิดจากแคนดี้เป็นเด็กหญิงจากโลกหน้า ซึ่งฮูลิเฮนต้องการตัว เพื่อต้องการอะไรบางอย่างจากแคนดี้ ทำให้แคนดี้ต้องหนีเอาชีวิตรอด จะคำบรรยายว่า

“...เธอสามารถมองเห็นได้จากทางดาว ตอนนี้ฮูลิเฮนกำลังใกล้เข้ามาอีก ดูเหมือนเขาจะตระหนักว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติรวดเร็วราวกับสายฟ้า แคนดี้คว้าปากกาจากมือของนักแสดงแล้วหมุนตัวไปข้างหลังเขา เอาไหล่ดันหลังเขาเข้าหานุษย์กากบาท...” (บาร์เกอร์, 2549, หน้า 89)

เรื่อง “อสุรกายแห่งหายนะ” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างคุณ (ผู้เล่นเกม) กับปีศาจ เรื่องเกิดจากเจ้าแห่งความชั่วร้ายต้องการมีอำนาจและครอบครองสรรพสิ่ง หากเขาได้พบสระน้ำนี้ก็จะมีความหมายมาก ดังนั้นจึงต้องหาทางต่อสู้ จากคำบรรยายว่า

“...คุณก้าวไปยังร่างอันน่าสยดสยองของฮาล์ฟออร์กและตะมันอย่างโหดร้ายที่บังอาจมากระแทกใส่คุณ เสียงโห่ร้องก็ก้องดังมาจากฝูงชนที่เฝ้าดู “เจ้าปล่อยมันไว้อย่างนั้นละ” ชาวบ้านไม่สวมเสื้อ雨衣หนึ่งบอก “ข้าจะเขียนไ้อ์นอนสกปรกนี้เอง” แต่สายไปเสียแล้ว เพราะคุณสู้กับฮาล์ฟออร์กอย่างดิ้นรน...” (แจ็กสัน, 2549 ข, หน้า 248)

เรื่อง “อาร์เทอร์กับตำนานจอมกษัตริย์” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างพ่อกับลูก เรื่องเกิดจากอาร์เทอร์อยากเป็นอัศวินเหมือนผู้เป็นพ่อ แต่พ่อไม่ให้เขาออกไปนอกแคว้น เพื่อหาประสบการณ์ และให้เขาเป็นผู้รับใช้อัศวินคือ พ่อของเขาเอง ซึ่งต่างจากพี่ชายของเขา จากคำบรรยายว่า

“ท่านพ่อ” ข้ากล่าว “ท่านทราบดีว่าปีนี้ข้าอายุสิบสามแล้ว”

“ข้ารู้”

“เชิร์ลอายุสิบสองปีตอนที่ได้ออกไปปฏิบัติหน้าที่”

“ตอนนี้เจ้าก็ได้ปฏิบัติหน้าที่อยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

“ข้าหมายความว่าเมื่อเขาได้ออกเดินทางไปแล้ววัน”

“เจ้าเรียนรู้จากข้ายังไม่เพียงพออีกหรือ”

“เพียงพอครับ แต่ข้าหมายความว่า...ผู้รับใช้อัศวินส่วนใหญ่ต่างก็ได้ออกเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่เมื่ออายุสิบสามปี”

“บางคนก็เป็นเช่นนั้น แต่ผู้รับใช้อัศวินบางคนก็ได้เลื่อนขั้นเป็นผู้ช่วยอัศวินของบิดาตนเอง”

“แต่เชิร์ลได้เดินทางไปแล้ววัน”

“เจ้าไม่ใช่เชิร์ล” (ทรอสส์ลีย์ – ฮอลแลนด์, 2549, หน้า 33)

เรื่อง “เอ็ดเวิร์ด ทุเลน คามหาหัวใจโกลดุดฟ้า” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชาย เรื่องเกิดจากครอบครัวทุเลนเดินทางโดยเรือไปยังกณอะบิลีนาเอ็ดเวิร์ดไปด้วย ซึ่งเอ็ดเวิร์ดเป็นที่สนใจของคนทั่วไป รวมทั้งสองพี่น้องมาร์ตินกับเอมอส พวกเขาโยนเอ็ดเวิร์ดไปมาจนพลัดตกลงสู่ทะเล จากคำบรรยายว่า

“...ตอนนี้เอ็ดเวิร์ดหันมาใส่ใจเด็กชายสองคนนี้แล้ว และรู้สึกตกใจสุดขีด เอ็ดเวิร์ดล่อนจ้อน เหลือแต่หมวกบนหัว และผู้โดยสารคนอื่น ๆ บนเรือกำลังมองมาด้วยสายตาระคนอีกอันใจ

“คินฉันทานะ” อะบิลีรื่อง “ของฉันทานะ”

“อย่า” เอมอสร้องบอกมาร์ติน “ส่งมาให้ฉันทานะ” เขาประสานมือก่อนจะกางออก

“โยนมาเลย” เขาสั่ง

“อย่าเลย” อะบิลีรื่อง “อย่าโยนนะ เอ็ดเวิร์ดทำด้วยกระเบื้อง เคียวจะแตกนะ” มาร์ติน โยนเอ็ดเวิร์ด แล้วเอ็ดเวิร์ดก็ลอยกลางอากาศในสภาพเปลือยเปล่า ก่อนหน้านั้นเพียงนาทีเดียว กระต่ายคิดว่า การต้องมาล่อนจ้อนต่อหน้าผู้โดยสารเต็มลำเรือเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดที่จะเกิดขึ้นแล้ว แต่เอ็ดเวิร์ดเข้าใจผิด การถ่มมือสกปรกจับ โยนส่งให้มือสกปรกอีกมือในสภาพล่อนจ้อนนั้นแย่งยิ่งกว่า

เอมอสรับเอ็ดเวิร์ดได้และจับชูขึ้นสูงอย่างอวดชัยชนะ

“โยนกลับมา” มาร์ตินร้องบอก

เอมอสยกแขนขึ้น แต่ขณะเตรียมพร้อมจะโยนเอ็ดเวิร์ด อะบิลีก็พุ่งเข้าไป กระแทกหัวเข้าที่ท้องเอมอส ทำให้การเล็งเป้าของเขาเปลี่ยนทิศไป

ดังนั้นเอ็ดเวิร์ดจึงไม่ลอยกลับไปสู่มือสกปรกของมาร์ติน แต่เอ็ดเวิร์ด ทุเลนกลับลอยพ้นเรือออกไป...” (คิลามิลโล, 2551 ข, หน้า 54 – 55)

เรื่อง “เอรากอน” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างชาเฟียรา กับเอรากอน เรื่องเกิดจากมังกรแนะนำใหเอรากอน ไปอยู่ที่อื่น เพื่อหลีกเลี่ยงคำถามจากผู้คนและ ปิดบังเรื่องมังกร จากคำบรรยายว่า

“...ข้าไม่สนใจหรอกว่าเจ้าจะว่าอย่างไร ไม่มีเหตุผลที่จะต้องจากไป” เอรากอน ร้อง

“งั้นก็มีเหตุผลอื่นอีก รอยตีนของข้ามีคนเห็น ผู้คนรู้แล้วว่าข้าอยู่ ในที่สุดก็ต้องมีคนพบข้าเข้าจนได้ นอกจากนี้ ที่นี้ไม่มีอะไรสำหรับเจ้า ไม่มีไร ไม่มีครอบครัว และ...”

“โรรันยังไม่ตาย!” เขาพูดอย่างเคียดแค้น

“แต่ถ้าเจ้าอยู่ที่นั่นต่อไป เจ้าจะต้องอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ โรรันมีสิทธิ์ที่จะรู้ว่าทำไมพ่อเขาถึงตาย และตายอย่างไร เขาจะทำอย่างไรถ้าได้รู้เรื่องข้า...” (เปาลินี, 2550, หน้า 123)

เรื่อง “แฮร์รี่กับแก๊งค์คนหาภัย” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างเด็กกับพี่เลี้ยงเด็ก เรื่องเกิดจากพ่อแม่ของแฮร์รี่มักไปเที่ยวต่างประเทศ แล้วทิ้งให้แฮร์รี่อยู่กับพี่เลี้ยง ซึ่งเขาไม่ชอบพี่เลี้ยงของเขาเลย เมื่อพ่อแม่เขาเสียชีวิต พี่เลี้ยงจึงไม่พอใจ และจะส่งแฮร์รี่ไปอยู่กับป้าที่อยู่อีกเมือง จากคำบรรยายว่า

“...โอ๊ะ โอ้ นายน้อยซีโมโห! คิดจะสู้กับฉันใช่ไหม! เราเห็นจะต้องหยุดพฤติกรรมเจ้าอารมณ์ แบบนี้แล้วละนะ” หล่อนกระซอกเสียงกระซิบออกมาจากใต้แว่น และด้วยความที่แข็งแรง แลมยังสูงกว่าแฮร์รี่ตั้งสิบห้าเซนติเมตร เธอกำแขนเขาไว้แล้วหวดเส้หนังเข้าใส่ขาและกันไม้ยั้ง “โง่ละ! ต้องโดนแบบนี้ใช่ไหม วันนี้ฉันจะสอนให้แกเข็ดหลาบบ้างละ โอ้เด็กป่าเถื่อน!”

แฮร์รี่ล่าถอยไปหลบอยู่ข้างเตียง ทั้งโกรธ ทั้งเจ็บระบมที่กัน เกศดาไป ลิด เก็บเส้หนังเข้ากับสายเข็มขัดข้างสนับมือและถุงเท้าใหญ่...” (เทมเพอร์เลย์, 2549, หน้า 15)

เรื่อง “โง้ง โง้ง เจ้าตูบเพื่อนซี้” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างสุนัขกับครูสอนฝึกสุนัข เรื่องเกิดจากเบนนี่กับโรซี่เฒ่ามาที่ร้านขนมของพ่อ แล้วเห็นไวโอล่า พินกำลังทำลายสูตรขนม เบนนี่จึงออกมาขัดขวาง จากคำบรรยายว่า

“...โรซี่กับแฟรนหลบเข้าไปข้างหลังแผงควบคุมทันเวลาที่คุณไวโอล่า พินหมุนตัวกลับมา

“อ้อ แกนะเอง” คุณไวโอล่า พินพูดเยาะ ๆ เมื่อเห็นเบนนี่ “หมาพันธุ์จี้เร็นนี่ที่ต้องออกจากเมืองในยี่สิบสี่ชั่วโมงนี้เอง เวลาเหลือน้อยแล้วไม่ใช่หรอ หรือว่าแกหางานเป็นหมาเฝ้ายามในอุ้งมือรถปิดตายเปลี่ยว ๆ ได้แล้ว” เธอหัวเราะดัง ๆ

เบนนี่จ้องเธอและถอยหลังกรูด

“อี ช่างเถอะ” เธอว่า “ถ้าแกยังคิดไม่ออก เดี่ยวตำรวจก็จัดการกับแกเอง...”

(บอร์สกี, 2549, หน้า 76)

2.1.3 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับความรู้สึกภายในใจของตนเอง คือ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละครเอง ก่อให้เกิดความทุกข์หรือความสับสนภายในใจ ส่วนมากเป็นการต่อสู้ระหว่างความปรารถนาจะทำการอย่างใดอย่างหนึ่งกับความรู้สึกผิดชอบว่าควรกระทำนั้นไม่เหมาะสม ระหว่างความดีกับความชั่ว ระหว่างความถูกต้องกับความไม่ถูกต้อง ตัวละครต้องพยายามต่อสู้เพื่อเอาชนะอุปสรรคที่เกิดขึ้นนั้นให้ได้

จากการศึกษาพบว่า ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับความรู้สึกภายในใจของตนเอง มี 5 เรื่อง คือ เกิร์ลส์ ทู เดอะ เรสคิว เล่ม 3, เดวิด หนีสุดชีวิต, บันทึกมูมิน, พาล์มเมอร์ เด็กชายผู้วิ่งหนีวันเกิด และโพะจิ ดำนานสุนัขไปรษณีย์

เรื่อง “เกิร์ลส์ ทู เดอะ เรสคิว เล่ม 3” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งของความคิดที่เกิดขึ้นภายในใจระหว่างความกลัวกับสิ่งที่จำเป็นต้องทำ ของคริสตินที่เธอคิดว่าขณะเดินทาง เธอต้องปลดม้าจากเลื่อนและสายบังเหียนม้าที่รัดคอมาอยู่ แต่เธอกลัวม้าสีดำตัวใหญ่ตัวนี้มาก จากคำบรรยายว่า

“...เธอต้องปลดม้าจากเลื่อนแล้วแก้มึงเหียนมัน” สาส์บอก “ถ้ามันหกหน้าหกหลังอยู่แบบนี้ ไม่นั่นก็ฉันต้องจับตัวแน่ ๆ”

คริสตินก้าวเข้าไปใกล้รันเนอร์อีกก้าว และอีกก้าว ขาของเธอแทบไม่ยอมเหยียด และหัวใจก็เต้นแรงจนได้ยินเสียงดัง รันเนอร์ขยับกีบ สะบัดหัวไปมา คริสตินหยุดเดิน ความตระหนกกระหน่ำเข้าใส่ เธอทำไม่ได้หรอก ไม่มีทางทำได้... (แลนสกี, 2549, หน้า 13)

เรื่อง “เดวิด หนีสุดชีวิต” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งของความคิดที่เกิดขึ้นภายในใจระหว่างความถูกต้องกับความไม่ถูกต้อง เรื่องเกิดจากเดวิด ใช้ชีวิตตลอดสิบสองปีอยู่ในค่ายกักกันโดยไม่เคยรู้ว่าโลกภายนอกค่ายเป็นอย่างไร แล้ววันหนึ่งผู้คุมคนหนึ่งก็หยิบยื่นอิสรภาพแก่เขา โดยให้เดวิดหนี มีเวลาครั้งหนึ่งที่ตอนที่ผู้คุมเปลี่ยนเวรยาม จากคำบรรยายว่า

“...เดวิดยังไม่ค่อยแน่ใจว่าเขาควรหนีหรือไม่ เขาพยายามหาเหตุผลว่า ทำไมชายคนนั้นถึงได้บอกให้เขาหนีไป มันต้องเป็นกับดักแน่ ๆ พอเขาเป็นก่าแพงหนี แสงไฟค้นหาก็จะสาดส่องมาที่เขา แล้วพวกมันก็จะยิง บางทีพรุ่งนี้อาจจะมีเหตุการณ์อะไรดี ๆ เกิดขึ้นที่นี้ก็ได้ และชายคนนั้นคงอยากให้เดวิดถูกยิงเสียก่อน เดวิดรู้สึกเสมอว่าชายคนนั้นเกลียดเขา พอ ๆ กับที่เขาเกลียดชายคนนั้น แต่จะมองอีกแง่หนึ่ง ที่ค่ายนี้ก็ไม่มีเหตุการณ์ดี ๆ อะไรเกิดขึ้นเลยตั้งแต่เดวิดจำความได้ และตอนนี้เดวิดอายุสิบสองปีแล้ว มันบอกไว้บนบัตรประจำตัวของเขา

ทันใดนั้นเดวิดก็ตัดสินใจว่าเขาจะต้องหนี เขาติดอยู่หลายคลับจนสมองสับสนมัน
งงไปหมดแล้ว ก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมชายคนนั้นจึงบอกให้เขาหนี สมมติว่ามันเป็นกับดักและพวก
มันยิงเขา เรื่องมันก็จะจบลงอย่างรวดเร็วอยู่ดี ถ้าหากเราถูกยิงขณะพยายามหลบหนี เราก็จะตายภายใน
เวลาเพียงหนึ่งนาทีก่อนที่เดวิดจึงตัดสินใจที่จะลองดู...” (โฮล์ม, 2549, หน้า 6)

เรื่อง “บันทึกมูมิน” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้งของความคิดที่
เกิดภายในใจระหว่างความกลัว เรื่องเกิดจากมูมินหนีออกจากบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้าเฮมเดน เพื่อค้นหา
ชีวิตอิสระของตน เขาต้องพบกับที่ที่ไม่รู้จักและไม่มีผู้คน ทำให้เขากลัวมาก จากคำบรรยายว่า

“...ตลอดคืนผมเฝ้าแต่คิดถึงเรื่องแปลกประหลาดซึ่งเปลี่ยนร่างและไม่เป็นที่รู้จัก มานึกดู
คอนหลังผมส่งสารตัวเองเสียนี้กระไร! ผมไม่กล้าหยุด ผมไม่กล้ามองรอบ ๆ ตัว ใครจะไปรู้ว่าถ้า
เราอาจจะเห็นอะไรในความมืด! ผมพยายามร้องเพลง “โลกนี้ช่างเฮมเดนเสียนี้กระไร” มาร์ชยามเช้า
ของเหล่าเด็กกำพร้า แต่เสียงของผมลั่นมากจนมีแต่จะทำให้ผมกลัวยิ่งขึ้นไปอีกเท่านั้น คืนนั้นมี
หมอก เข้มข้นพอ ๆ กับข้าวโอ๊ตคั่วของพวกเฮมเดน มันเลื้อยไปบนทุ่งโล่ง เปลี่ยนพุ่มไม้และ
ก้อนหินให้กลายเป็นสัตว์ประหลาดที่ปราศจากรูปพรรณสัณฐานชัดเจน พวกมันเลื้อยมาทางผม
เอื้อมคว้าผม... โอ ผมรู้สึกเสียใจกับตัวเองเสียเหลือเกิน!...” (ซานซอน, 2549, หน้า 29)

เรื่อง “พาล์มเมอร์ เด็กชายผู้วิ่งหนีวันเกิด” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความ
ขัดแย้งของความคิดที่เกิดขึ้นภายในใจระหว่างความทุกข์กับการฉ้อโกง เรื่องเกิดจาก
พาล์มเมอร์ไม่เข้าใจว่าทำไมทุกคนในเมืองถึงอยากจะฉ้อโกงเขา แม้แต่เด็ก ๆ ก็อยากหลอก
ฉ้อเขา จากคำบรรยายว่า

“...แม่ของพาล์มเมอร์ไม่มีคำตอบให้เกี่ยวกับคำถามเหล่านี้ ดังนั้นพาล์มเมอร์จึงคิด
เองว่า นักพิราบบททุกตัวคงจะเป็นทุกข์ ทั้งตัวที่บาดเจ็บและไม่บาดเจ็บ นั่นคือเหตุผลว่าทำไมมัน
ต้องถูกยิง และบางทีพวกนักพิราบบทเองก็คงจะรู้ดี บางทีตอนที่เปิดกล่องให้มันบินขึ้นไปบนฟ้าเหนือ
สนามฟุตบอล มันจึงไม่พยายามบินหนี มันเพียงแต่ทำตัวเป็นเป้าที่ดีของนักยิงปืน มันร้องบอกว่า
“เราอยู่ตรงนี้ ช่วยให้เราพ้นทุกข์ที”

ช่างน่าเศร้าที่เกิดเป็นนักพิราบ และผู้คนช่างใจดีที่พร้อมจะช่วยเหลือเสมอ พวกเขา
ช่วยยิงและบดคอมัน และพาล์มเมอร์จินตนาการว่าพวกเขาคงค่อยและระมัดระวัง ไม่ก็แทงมันถ้าจำเป็น
ทำทุกวิถีทางเพื่อให้คนที่น่าสงสารพ้นทุกข์และนี่พาล์มเมอร์เดา คือเหตุผลว่าทำไมทุกคนถึงมี
ความสุข เพราะหัวใจที่ห้อยต้องแต่งของเจ้าดาฮีล์แต่ละตัวทำให้หัวใจอันหนักอึ้งของพวกเขาลง
น้ำหนัก สวรรค์คงเต็มไปด้วยนักพิราบ...” (สปีเนลลี, 2549, หน้า 38)

เรื่อง “โทะจิ ดำนานสุนัขไปรษณีย์” เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงความขัดแย้ง
ของความคิดที่เกิดขึ้นภายในใจระหว่างหน้าที่กับความรับผิดชอบ เรื่องเกิดจาก มีโทะจิเลขตัวน้อยซึ่งแจ้ง

ข่าวสำคัญมาก เซทาโร่ ซึ่งเป็นบุรุษไปรษณีย์จะต้องรีบนำไปส่ง แต่ตอนนี้จวนจะค่ำแล้ว และอาจเกิดพายุหิมะตอนกลางคืน แต่เซทาโร่ก็ตัดสินใจที่จะเดินทางไปด้วยตัวเอง จากคำบรรยายว่า

“...ถ้าเป็นจดหมายก็ไม่เป็นไร แต่นี่เป็นโทรเลขจากนิชิมอนเบ็ตสึ ต้องไปส่งให้ถึงมือคนที่เลข” ความรับผิดชอบของเซทาโร่ นั้นไม่ใช่แค่ดูแลที่ทำการไปรษณีย์มัคคาริเท่านั้น ถ้าเขาไม่ออกไปส่งโทรเลขด้วยตัวเอง ความรับผิดชอบของเขาก็บรรลุนำไม่ถึงเป้าหมาย

“แต่ว่า... สภาพอากาศแบบนี้ ทุกวันพอดตกเย็นก็จะมีพายุหิมะ เดี่ยวเดี๋ยววันก็จะตกคืนแล้ว ถ้ามีพายุหิมะจะทำยังไง”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า คูสึทงไฟแฉ่งใสออก จะรีบไปรีบกลับ ยังไงก็ฝากที่นี้ด้วยนะ...” (มาซารุ, 2549, หน้า 53)

2.2 กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง คือผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องนั่นเอง หรือกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า และผู้เขียนหรือตัวละครที่เล่าเรื่องนั้นมีฐานะอะไรในเรื่อง ซึ่งการเล่าเรื่องอาจแบ่งออกได้หลายวิธีดังนี้ (ลลิตา ศุภรณสินเชษม, 2551, หน้า 15)

2.2.1 ผู้เขียนเป็นผู้เล่า คือ การกำหนดให้ผู้เขียนเป็นผู้รู้เรื่องราวทุกอย่างเกี่ยวกับตัวละคร ทั้งเหตุการณ์และความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร พฤติกรรม และลักษณะนิสัย ผู้เขียนทำหน้าที่เป็นผู้เล่าเรื่องแทนตัวละครทุกตัว จากการศึกษาพบว่ามีจำนวน 59 เรื่อง คือ การผจญภัยของทอม ซอร์เบอร์, เก็น เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 1, เก็น เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 2, เก็น เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 3, เก็น เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 4, เก็น เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 5, เก็น เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 6, เก้าอี้สารพัดนึก, เกิร์ลส์ทูเดอะ เรสคิว เล่ม 3, เกิร์ลส์ทูเดอะ เรสคิว เล่ม 4, คุโระ ผাগหัวใจไว้ที่โรงเรียน, จิโร่ กับการเดินทางครั้งสุดท้าย, จูจิบ (แห่งความโชคร้าย), จูดี มูตึ ตอนจูคืออยากเป็นหมอ, ชาร์ลลอตต์ แมงมุมเพื่อนรัก, จิโร่ คำวิงวอนของสุนัขทดลอง, คาวาแห่งชีวิต, เคเปโอโร รักยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก, เดวิด หนีสุดชีวิต, ตามรอย...คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส, ตามรอย...เทพเจ้าอียิปต์, ตามรอย...อะลาติน, ทอมมนุษย์สองโลก, บ้านเล็กในป่าใหญ่, บิ๊กจอร์จ, ปริศนาหินสีดำ, ปาฏิหาริย์แห่งมิตรภาพ, ปีเตอร์ แพนกับผีนร่ายแห่งเนฟเวอร์แลนด์, ปีเตอร์กับนักจับดาว, พาล์มเมอร์ เด็กชายผู้วิ่งหนีวันเกิด, โปะจิ คำนานสุนัขไปรษณีย์, มนตร์น้ำหมึก, ม้าขาวแห่งเซนเนอร์, มิเชล ตอนปริศนามัลลือกี้, เรื่องน่ากลัวของโยโก้, สามใบเถากับโซฟี, สามสหายผจญภัย ตอนโจรกรรมสัตว์เลี้ยง, สามสหายผจญภัย ตอนโจรจักรยาน, สามสหายผจญภัย ตอนกัญญาปริศนา, สามสหายผจญภัย ตอนปราสาทผีสิง, สามสหายผจญภัย ตอนปริศนาโรคประหลาด, สามสหายผจญภัย ตอนสืบจากขยะ, สามสหายผจญภัย ตอนอลหม่านวันคริสต์มาส, สามสหายผจญภัย ดอยแผ่นมหากัศ, สาวน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนตัวประกันคิสนีย์แลนด์, สี่ครุณี, คู่เส้นทางมรณะ, หนูน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนชุมทรัพย์สาบสูญแห่งคาซาโลมา, หนูน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนฆาตกรรมบนรถไฟ, หนูน้อย

ยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนผีร้ายในแวนคูเวอร์, หายนะก่อนปีศาจ, อเล็กซ์ ไรเดอร์ สายลับนักเรียน คอนเกมะมหัศจรรย์, อเล็กซ์ ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนแผนพิฆาตอินทรี, อบาร์ด, เอ็ดเวิร์ด ทุเลน ตามหาหัวใจไกลสุดฟ้า, เอรากอน, แฮร์รี่กับแก๊งดินกามมหัศจรรย์, โฮ่ง โฮ่ง เจ้าตูบเพื่อนซี้ และไฮดี้ ดังตัวอย่างเช่น

2.2.1.1 เรื่องพาล์มเมอร์ เด็กชายผู้วิ่งหนีวันเกิด ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ดังข้อความว่า (สปิเนลลี, 2549, หน้า 84)

“...จากนั้นเป็นต้นมา พาล์มเมอร์ยังติดเจ้านกพิราบของเขามากขึ้น บางครั้งหลังเลิกเรียนเขาจะแอบไปกับกลุ่มนักเรียน ผ่านพรรคพวก และวิ่งกลับบ้านอีกทางเพื่อให้ถึงก่อนนิปเปอร์ ครั้งหนึ่งเขากับนิปเปอร์ถึงบ้านพร้อม ๆ กัน...”

2.2.1.2 เรื่องเดเปอโร รักยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ดังข้อความว่า (ดิคามิลโล, 2551 ก, หน้า 77)

“...เธอจำ คุณได้ดินเหนียว มันส่งกลิ่นบอกถึงความสิ้นหวัง ความทุกข์ และความไร้ซึ่งความหวังทั้งหมด นั่นหมายความว่า คุณได้ดินส่งกลิ่นเหม็นของหนูๆ และเธอยังมีเดเลโอเก็น เดเปอโร ไม่เคยพบกับความมิดนากแล้ว มีคสนิทเช่นนี้มาก่อนในชีวิต เหมือนที่เราจะต้องความมิดที่มีตัวตนขึ้นมาได้...”

2.2.1.3 เรื่องดาวแห่งชีวิต ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ดังข้อความว่า (ลาวรี, 2549, หน้า 45)

“...ทหารคนนั้นฉีกเสื้อออกเป็นสองชิ้นและทิ้งลงกับพื้น แล้วเขาก็เดินออกไป สั้นรองเท้าบูตเงาขาวของเขาบดขยี้รูปเหล่านั้น และออกจากอพาร์ทเมนต์ ทหารอีกสองคนเดินตามออกไปโดยไม่พูดจา พ่อถ้าวออกมาและปิดประตูตามหลัง

แอนนามาริกลายนิ้วมือข้างขวาที่กำแน่นซึ่งยังกำสร้อยคอของเอลเลนอยู่ เธอก้มลงมองและเห็นว่าฝ่ามือของเธอประทับเป็นรูปดาวเควิด...”

2.2.1.4 เรื่องบิกกอร์จ ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ดังข้อความว่า (ฟริงเกิล, 2549, หน้า 23)

“...พวกเขาตัดสินใจส่งนักสำรวจซึ่งเป็นผู้นำสารมาที่นี่ พวกเขาสร้างยานอวกาศ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อมาแนะนำตัว และมีนักดาราศาสตร์มาคุยกับยานคนหนึ่ง ซึ่งก็คือคนแปลกหน้าคนนี้ ยานอวกาศทำหน้าที่ของมันสำเร็จ เขามาอยู่ที่นี่แล้ว...”

2.2.1.5 เรื่องโฮ่ง โฮ่ง เจ้าตูบเพื่อนซี้ ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ดังข้อความว่า (บอร์สกี, 2549, หน้า 8)

“...เบนนี่ได้อินคำว่า “มาร์ชเมโลว์” จากโรซี่และมันช่างเป็นคำที่ไพเราะเหลือเกิน! โรซี่เคยเล่าเรื่องก่อกองไฟให้มันฟังด้วย กับเรื่องเต็นท์ ถูบนอน นกชุก นกน้ำ และเรื่องที่พวกเขาจะไปตั้งแคมป์กันเมื่อวันหยุดฤดูร้อน...”

2.2.2 บุรุษที่หนึ่งที่เป็นตัวเอกเป็นผู้เล่าเรื่อง คือ ผู้เล่าจะใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เช่น ข้าพเจ้า ผม ดิฉัน หรือเรา เป็นผู้เล่าเรื่องของตนเองให้ผู้อ่านทราบ จากการศึกษาพบว่า มีจำนวน 16 เรื่อง คือ ข้ามขอบฟ้าตามหาสวรรค์, คีระ-คิระ งามระยับดั่งดวงดาว, เคอะ เม็ก เผ่าพันธุ์อมตะ, บ้านทิกมูมิน, บ้านเกิดมันฝรั่ง, ปริศนาดวงสีอำพัน, ปีกรักนอกตำรา, พระราชาแดงกาว, พันธมิตรแห่งรัตติกาล, ฟีน้องสีกระรัต, ม้าแสนรู้, มือสังหารแห่งรุ่งอรุณ, สายเลือดมาดกรรม, หนูอยากมีบ้าน, อาร์เทอร์กับตำนานจอมกษัตริย์ ตอนศิลามนตรา และแอ่งกัศ: ปฐมบทตำนานแห่งนักรบ

2.2.2.1 เรื่องมือสังหารแห่งรุ่งอรุณ ผู้เขียนซึ่งเป็นตัวละครเอกในเรื่องเขียนเล่าเรื่อง ดังข้อความว่า (แซน, 2549, หน้า 104)

“...ถึงคราวที่ผมจะต้องเผชิญความจริงแล้ว ผมยินดีต่อชะตาชีวิตของผมถ้ามันจะช่วยให้เจ็บปวรี แต่ถ้าปีศาจคุณเลียดได้เปรียบเรา เขาก็จะนำคนของเขาชนะผิดคุณเลียด ผมมีหน้าที่ต้องทำเพื่อคนที่ศรัทธาในตัวผม ผมมีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงมากกว่าตัวผมเอง...”

2.2.2.2 เรื่องฟีน้องสีกระรัต ผู้เขียนซึ่งเป็นตัวละครเอกในเรื่องเขียนเล่าเรื่อง ดังข้อความว่า (วิลสัน, 2549 ข, หน้า 174)

“...ฉันเองก็กำลังเล่นเกมเสแสร้งของตัวเองอยู่ ฉันเล่นว่าบุรุษเป็นลุงแท้ ๆ ของเรา แล้วเขากำลังพาเราออกไปนั่งรถเล่นในรถตู้ของเขาและเรากำลังจะไปดิสนีย์แลนด์กัน สาขาใหม่เอี่ยม ตั้งอยู่ตรงสุดปลายถนนแล้วเลยไปนี่เอง สะดวกมาก...”

2.2.2.3 เรื่องสายเลือดมาดกรรม ผู้เขียนซึ่งเป็นตัวละครเอกในเรื่องเขียนเล่าเรื่อง ดังข้อความว่า (พรินซ์, 2549, หน้า 37)

“...หญิงชาวไอริชไม่สวมรองเท้ายืนอยู่ข้างหน้าผม และเมื่อเธอบอกชื่อและจ่ายเงินให้สองเพนนีแล้ว เควนเนลล์จึงเงยหน้าขึ้นมองผม

“ชื่ออะไร”

ผมไม่รู้ว่าจะไรมาคลายผมอย่างกระตั้นหันเช่นนั้น แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง ผมไม่ต้องการให้ชื่อจริงมาโยงเกี่ยวกับสถานที่ همینคลั่งนี้ ฉายาซึ่งผมไม่ชอบมากนักน่าจะใช้ได้...”

2.2.2.4 เรื่องบ้านเกิดมันฝรั่ง ผู้เขียนซึ่งเป็นตัวละครเอกในเรื่องเขียนเล่าเรื่อง ดังข้อความว่า (บอร์ดอนส์, 2549, หน้า 53)

“...ฉันไม่เคยได้อินคำว่า “อินคา” มาก่อนในหัวของฉันมีแต่การ์ตูนเรื่องดินดิน เช่น ดินดินและอาณาจักรแห่งสุริยะหรืออะไรทำนองนี้ ซึ่งฉันเคยอ่านมาก่อนที่สเปน

อย่างไรก็ตาม ฉันป็นหน้าแบบคนที่รู้ดีทุกอย่าง ฉันไม่อยากให้ป้ารู้ว่าฉัน
โง่ชนิด ๆ...”

2.2.2.5 เรื่องข้ามขอบฟ้าตามหาสวรรค์ ผู้เขียนซึ่งเป็นตัวละครเอกในเรื่อง
เขียนเล่าเรื่อง ดังข้อความว่า (นา, 2549, หน้า 47)

“...ฉันมองดูช่างสีชมพูงมกมวง แม้วามันจะไม่ใช่ลูกโป่ง แต่มันก็เป็นสิ่งเดียว
ที่ฉันได้จากงาน รางวัลสำหรับการเป็นพี่ของฉัน

ฉันเดินไปหาจูน ทำเสียงแบบครูภาษาอังกฤษที่เนียบที่สุด แบบที่ครูสุโขพูด
กับเด็กขี้แยที่หกล้มบนสนามเด็กเล่น “จูน อย่าร้องไห้เลย หนูโตแล้วนะ”

จูนหยุดร้องและมองปากของฉันพูดคำแปลกๆ...”

2.2.3 บุรุษที่หนึ่งซึ่งเป็นตัวละครรองในเรื่องเป็นผู้เล่า เป็นการใช้ตัวละครรองซึ่ง
มักจะเป็นผู้ใกล้ชิดกับตัวละครสำคัญเป็นผู้เล่า จากการศึกษาพบว่ามีจำนวน 1 เรื่อง คือปาฏิหาริย์
แห่งวาฬ

2.2.3.1 เรื่องปาฏิหาริย์แห่งวาฬ ผู้เขียนซึ่งเป็นตัวละครรองในเรื่องเขียนเล่า
เรื่อง ดังข้อความว่า (อเมระ, 2549, หน้า 55)

“...หนึ่งสัปดาห์ให้หลัง แม่ของเรารู้ว่าพาดูไปจากเรา ผมอยู่ที่นั่นด้วยคอน
เกิดเหตุการณ์นี้ แม้ว่าโพรวเรนก็จะมีน้ำตา นานักลับลงบนนั่งอย่างน่าประหลาด ย่ำอัมคาสูเข้ามาใกล้
ใบหน้าเล็กเหมือนโลมาค้างไว้อย่างนั้นและจูบเธอ

“ไม่ต้องห่วงหรอก เด็กน้อย” ย่ำพูดกับพาดู “สายสะดือของเจ้าอยู่ที่นี้ ไม่
สำคัญหรอกว่าเจ้าไปที่ไหน เพราะเจ้าจะกลับมาที่นี่เสมอ ไม่มีวันที่เจ้าจะหลงหายไปจากเราหรอก”
จากนั้นผมประหลาดใจสติปัญญาของย่าและของเรอัวในการดึงซื้อเด็กน้อยตามวงศัวานของเรา และ
ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพื้นดินของเรา...”

2.2.4 ผู้เขียนในฐานะเป็นผู้สังเกตการณ์เป็นผู้เล่า ผู้เขียนไม่สามารถทราบ
ความรู้สึกนึกคิดของตัวละครได้ มีหน้าที่แต่เพียงรายงานเฉพาะสิ่งที่ตนได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง
ได้สังเกตการณ์สนทนา หรือการกระทำของตัวละครเท่านั้น จากการศึกษาพบว่ามีจำนวน 4 เรื่อง
คือขุมทรัพย์พอมคเขออักคี, เขาวงกตสยองขวัญ, ป้อมปราการมหัศจรรย์ และอสุรกายแห่งหายนะ

2.2.4.1 เรื่องขุมทรัพย์พอมคเขออักคี ผู้เขียนเป็นผู้สังเกตการณ์เป็นผู้เล่า ดัง
ข้อความว่า (ลิฟวิงสโตน, 2549 ก, หน้า 122)

“...คุณพินขึ้นมามีพร้อมอาการปวดหัวตุบๆ แล้วมองไปรอบตัว เห็นห้อง
สี่เหลี่ยมกว้างยาวราวแปดเมตร มีประตูด้านเหนือและใต้ คุณถูกโยนกองไว้ตรงมุมด้านตะวันตก
เฉียงใต้ มีชายสี่คนยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่กลางห้อง อย่างน้อยพวกเขาก็ดูเหมือนมนุษย์ผู้ชาย...”

2.2.5 บุรุษที่หนึ่งที่เป็นตัวเอกเป็นผู้เล่าเรื่องของตัวเองด้วยวิธีกระแสดิจประหวัด แต่ปรากฏอยู่ในรูปกระแสดความคิด คือ การให้บุรุษที่หนึ่งเล่าเรื่องของตนเอง แต่ปรากฏในรูปกระแสดความคิดประหวัดไปถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ จากการศึกษาพบว่าไม่มี

2.3 กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง คือ การคลี่คลายปัญหาเพื่อนำไปสู่จุดจบของเรื่อง เป็นการสร้างเรื่องให้เป็นไปอย่างน่าสนใจ ผู้เขียนอาจใช้วิธีการเล่าเรื่องมาใช้ ซึ่งมีหลายวิธี เพื่อสร้างความสะอึกใจแก่ผู้อ่าน เช่น การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน การเล่าเรื่องแบบย้อนต้น หรือการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่สลับกันไปมา

2.3.1 การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน คือ เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับที่เกิดขึ้น ซึ่งเล่าโดยลำดับเวลาก่อนหลังของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่มีการเล่าย้อนต้น

จากการศึกษาพบว่า ผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทินมี 71 เรื่องคือ การผจญภัยของทอม ซอร์เฮอร์, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 1, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 2, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 3, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 4, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 5, เก็น เจ้าหนูผู้ชีวิต เล่ม 6, แก้อัศวินพิณ, เกิร์ลสทู เดอะ เรสคิว เล่ม 3, เกิร์ลสทู เดอะ เรสคิว เล่ม 4, ข้ามขอบฟ้าตามหาสวรรค์, ขุมทรัพย์พ่อมดเขาค้อ, เขาวงกตสยของขวัญ, คิระ-คิระ งามระยับดวงดาว, คุโระ ผากหัวใจไว้ที่โรงเรียน, จุดจบ (แห่งความโชคร้าย), จูดี มูดี ตอนจูดีอยากเป็นหมอคู, ชาร์ลส์คัต แมงมุมเพื่อนรัก, ชิโร่ คำวิงวอนของสุขขทลลง, ดาวแห่งชีวิต, เตปโปโร่ รักยิ่งใหญ่จากใจดวงเล็ก, เดวิด หนีสุดชีวิต, เดอะเม็ก เผ่าพันธุ์อมตะ, ตามรอย...คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส, ตามรอย...เทพเจ้าอียิปต์, ตามรอย...อะลาติน, ทอมมนุษย์สองโลก, บ้านเกิดมันฝรั่ง, บ้านเล็กในป่าใหญ่, บิ๊กจอร์จ, ป้อมปราการมหากัศ, ปริศนาดวงสีอำพัน, ปริศนาหินสีดำ, ปาฏิหาริย์แห่งมิตรภาพ, ปาฏิหาริย์แห่งวาฬ, ปิงรักนอกตำรา, ปีเตอร์กับนักจับดาว, พระราชานางเงือก, พี่น้องลี้ภัย, พาล์มเมอร์ เด็กชายผู้หวังวันเกิด, มนตร์น้ำหมึก, ม้าขาวแห่งเซนต์อร์, ม้าแสนรู้, มิเชล ตอนปริศนามัลลอคกี, มือสังหารแห่งรุ่งอรุณ, สามใบเถากับโซฟี, สามสหายผจญภัย ตอนกุญแจปริศนา, สามสหายผจญภัย ตอน ปราสาทผีสิง, สามสหายผจญภัย ตอนโจรกรรมสัตว์เลี้ยง, สามสหายผจญภัย ตอนโจรจักรยาน, สามสหายผจญภัย ตอนแผ่หมา, สามสหายผจญภัย ตอนสืบจากขยะ, สามสหายผจญภัย ตอนอลหม่านวันคริสต์มาส, สามสหายผจญภัย ตอนปริศนาโรคประหลาด, สายเลือดมาดกรรม, สาวน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนตัวประกันดิสเนย์แลนด์, สัตว์ดุร้าย, สู่เส้นทางมรณะ, หนูน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนขุมทรัพย์สาบสูญแห่งคาซาโลมา, หนูน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนฆาตกรรมบนรถไฟ, หนูน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา ตอนผีนรกในแวนคูเวอร์, หนูน้อยยอดนักสืบกับคดีปริศนา, หายนะก่อนปีศาจ, อเล็กซ์ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนเกาะมหากัศ, อเล็กซ์ ไรเดอร์ สายลับนักเรียน ตอนแผนพิฆาตอินทรี, อสุรกายแห่งหายนะ, อาร์เทอร์กับตำนานจอมกษัตริย์ ตอนศิลามนตรา, เอรากอน, เอ็ดเวิร์ด ทุเลน

ตามหาหัวใจไกลสุดฟ้า, แอวกัส: ปฐมบทตำนานแห่งนักรบ, แฮร์รี่กับเงาเงาหมาป่า, โฮ่ง โฮ่ง เจ้าตูบเพื่อนซี้ และโฮดี้

2.3.1.1 เรื่องการผจญภัยของทอม ชอว์เยอร์ ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากบรรยายเหตุการณ์ที่ทอมเป็นเด็ก ต้องช่วยป่าทำงาน เล่นกับเพื่อนแล้วไปโรงเรียน เมื่อเขามีเรื่องที่ต้องตัดสินใจอนาคตตัวเอง เขาจึงเลือกที่จะไปผจญภัยกับเพื่อน และสุดท้ายเขาก็กลับต้องเข้าไปพัวพันกับคดีฆาตกรรมและการหาขุมทรัพย์

2.3.1.2 เรื่องเกิน เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 1 ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากกล่าวถึงเกินและครอบครัวอยู่ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ขาดแคลนอาหาร ฟ้า ๆ ของเกินต้องไปเป็นทหารอาสา และค่ายลี้ภัย เมื่อพ่อและน้องตาย เกินต้องดูแลแม่ที่กำลังจะคลอด

2.3.1.3 เรื่องเกิน เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 2 ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากกล่าวถึงเกินช่วยแม่ทำคลอดแล้วเดินทางไปหาอาหาร เขาได้พบเห็นคนมากมายต้องตายและทรมาณ เมื่อเกินกลับมาพร้อมข่าวสาร แม่จึงพาออกเดินทางไปขออาศัยบ้านเพื่อนที่ต่างเมือง

2.3.1.4 เรื่องเกิน เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 3 ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากกล่าวถึงเกินกับแม่พาน้องไปหาที่อยู่ใหม่ เกินต้องทำงานเพื่อหาเงินมาให้แม่เป็นค่าเช่าบ้าน โดยรับจ้างดูแลคนป่วยที่ได้รับผลจากระเบิด

2.3.1.5 เรื่องเกิน เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 4 ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากบรรยายช่วงสงครามได้ยุติลง พี่ชายของเกินได้กลับมาหาแม่ เกินได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน เมื่อน้องสาวคนเล็กตายเพราะโรคขาดอาหาร เกินก็พยายามเข้มแข็งและต่อสู้

2.3.1.6 เรื่องเกิน เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 5 ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากกล่าวถึงเกินไปเรียนหนังสือตามปกติและได้พบเพื่อนเก่าโดยบังเอิญ แต่เพื่อนได้เป็นนักเลงไปแล้ว เมื่อเวลาผ่านไปแม่ของเกินก็เริ่มป่วย

2.3.1.7 เรื่องเกิน เจ้าหนูสู้ชีวิต เล่ม 6 ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากกล่าวถึงเกินกับเพื่อนช่วยกันหาเงินเพื่อรักษาแม่ และยังช่วยเยียวยารักษาใจของคนอื่นให้มี ความหวังในการต่อสู้ชีวิต เวลาผ่านไปไม่นานแม่ของเกินก็ตาย เพราะสารกัมมันตรังสีจากระเบิด เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ

2.3.1.8 เรื่องเก้าอี้สารพัดนึก ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากกล่าวถึงเด็กสองพี่น้องไปร้านขายของเก่าเพื่อซื้อของขวัญให้แม่ แล้วพบเก้าอี้สารพัดนึก จากนั้นการผจญภัยต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นและเด็ก ๆ ได้รู้จักเพื่อนและมิตรภาพ

2.3.1.9 เรื่องเกิร์ลส์ ทุ เคอะ เรสคิว เล่ม 3 ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ เนื่องจากเป็นเรื่องสั้นในเล่มมี 10 เรื่องแต่ละเรื่องจะเริ่มจากแนะนำตัวละคร ค้นเหตุของเรื่อง เรื่อยไปจนถึงผลลัพธ์ของเรื่องที่เกิดขึ้น

2.3.1.10 เรื่องเกิร์ลส์ ทุ เคอะ เรสคิว เล่ม 4 ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ เนื่องจากเป็นเรื่องสั้นในเล่มมี 10 เรื่องแต่ละเรื่องจะเริ่มจากแนะนำตัวละคร ค้นเหตุของเรื่อง เรื่อยไปจนถึงผลลัพธ์ของเรื่องที่เกิดขึ้น

2.3.1.11 เรื่องข้ามขอบฟ้าตามหาสวรรค์ ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากกล่าวถึงครอบครัวของจูย้ายไปอเมริกาเพื่อหนีสภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่เกาหลียุคหนึ่ง ของจูเป็นเด็ก แล้วทิ้งยาไว้ที่เกาหลียุคตามลำพัง เมื่ออยู่ที่อเมริกาแล้วจะปรับตัวและทำงานอย่างหนัก มี ปัญหามากมายเกิดขึ้นจนครอบครัวเกือบแตกแยก ค้อมาอยู่ที่เกาหลียุคที่ตาย สุดท้ายของจูโตขึ้นและอยู่กับแม่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ในเกาหลียุคอย่างสงบ

2.3.1.12 เรื่องชุมทรัพย์พ้อมคเขาอัคคี ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดย เริ่มจากกล่าวถึงการตามล่าหาสมบัติของพ้อมคในเขาอัคคี และต่อสู้กับสัตว์ประหลาดนานาชนิด สุดท้ายก็เอาชนะพ้อมคได้และครอบครองสมบัติทั้งหมด

2.3.1.13 เรื่องเขาวงกตสยของขวัญ ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่ม จากกล่าวถึงการออกเดินทางคัดเลือดศรหาผู้ที่มาพิชิตเขาวงกตมรณะซึ่งยังไม่มีใครเคยทำสำเร็จ มาก่อน แล้วต้องเผชิญบททดสอบต่าง ๆ จนกระทั่งชนะ

2.3.1.14 เรื่องคิระ-คิระ งามระยับดั่งดวงดาว ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากกล่าวถึงเด็กผู้หญิงวัยสิบเอ็ดขวบเติบโตขึ้นพร้อมกับพี่สาว เขาต้องย้ายบ้านเพราะงาน ใหม่ของพ่อ ค้อมาก็มีน้องชายตัวเล็ก ๆ อีกหนึ่งคน ในขณะที่เขาโตขึ้นเป็นสาวทีละนิด ๆ วันหนึ่ง พี่สาวก็ป่วยแล้วก็จากไปอย่างสงบ

2.3.1.15 เรื่องคุโระ ผาหั่วใจไว้ที่โรงเรียน ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากบรรยายลูกหมาที่ถูกทิ้งแล้วมีเด็กตามหาคนที่เลี้ยงลูกหมาเหล่านั้น จนเหลือตัวเดียว เด็ก ๆ จึงเอาไปปรึกษาครูที่โรงเรียน และลูกหมาก็โตขึ้นที่โรงเรียนเล่นกับเด็ก ๆ จนถึงวันที่มันป่วย ด้วยโรคชราแล้วจากไป

2.3.1.16 เรื่องจุดจบ (แห่งความโชคร้าย) ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากกล่าวถึงตัวละคร เคาด์โอลาฟที่ยังคงมีแผนชั่วร้ายกับเด็ก ๆ สามพี่น้อง พาเด็ก ๆ เดินเรือ ผจญภัยไปตามที่ต่าง ๆ สุดท้ายเด็กทั้งสามก้มาจัดเขาและอยู่บนเกาะที่ปลอดภัย

2.3.1.17 เรื่องจูดี มูดี เล่ม 4 ตอนจูดีอยากเป็นหมอคู ดำเนินเรื่องตามลำดับ เหตุการณ์ โดยเริ่มจากบรรยายตัวละคร คือ จูดีกินซีเรียลเจ็ดกล่องและพบแหวนบอกอารมณ์ แล้ว